

DE BINDER OS PÅ MUND OG HÅND
Racistiske overgreb
mod danskere

Forfatterne til denne bog:

Preben Breds, historiker og forfatter

Anders Bruun Laursen, øjenlæge

Geoffrey Cain, skuespil- og fagbogsforfatter

Rolf Slot-Henriksen, teolog og forfatter til bl.a. 8 bøger om islam

DE BINDER OS PÅ MUND OG HÅND

**Racistiske overgreb
mod danskere**

af

*Preben Breds
Anders Bruun Laursen
Geoffrey Cain
Rolf Slot-Henriksen*

Forskningsforlaget Rafael

De binder os på mund og hånd Racistiske overgreb mod danskere

Preben Breds

Anders Bruun Laursen

Geoffrey Cain

Rolf Slot-Henriksen

Udgivet af
Forskningsorlaget Rafael
2006

Billedredaktion: Rolf Slot-Henriksen

Lay out: Poul Berg
Sats og billedreproduktion:
PoBe sats & repro
Rønnebærvej 6
6430 Nordborg

Tryk: Als Offset
6440 Augustenborg
Bogbinding: Thomas Jensen & Søn

ISBN 87-91107-17-2

Forsidebillede:

Under halvdelen af muslimerne i Danmark tager klart afstand fra afbrændinger af Dannebrog og danske ambassader samt fra boykot af danske varer viser en undersøgelse fra Catinet for Ugebrevet A4 marts 2006.

Kun 2% siger i undersøgelsen, at de i den aktuelle situation med boykot, trusler og afbrændinger føler sig mest som danskere.

Over hele verden har muslimer brændt og trådt på danske, norske og svenske flag og kors, og børn i børnehaver har kollektivt lært at træde på Dannebrog.

INDHOLD

Forord: Islams kvælertag v. red. <i>Niels Erik Søndergaard</i>	7
Omvendt racisme	9
<i>Af Preben Breds</i>	
Hvem styrer koloniseringen af Europa - og hvorfor	19
<i>Af Anders Bruun Laursen</i>	
1. Frankrigs og Europas mareridt	19
2. Identitetstyveri ved skrivebordet	20
Euro-Mediterranien (Euro-Arabien)	21
UNESCOS nye kulturkonvention	22
The Anna Lindh Foundation	24
Dansk center for kultur og udvikling	24
3. Hvem er de mulige koordinatører	26
4. Vi har fået åndelig AIDS	33
5. Konklusion	35
Kildehenvisninger	135
Jødehad i Danmark	39
<i>Af Geoffrey Cain</i>	
Hvad er et racistisk overgreb	57
<i>Af Rolf Slot-Henriksen</i>	
I: Islam som besættelsesmagt	59
1. Autoritetsprincippet i islam	59
2. Autoritetsprincippet i historisk lys	62
3. En vantro skal visse respekt	64
4. Autoritetsprincippet kræver indskrænket ytringsfrihed	68

5. Forbudt humor	74
6. Kampen om fortovet	81
7. Spytklatten	83
8. Den vantro er på dyrestade	84
9. Vantro ludere	93
II: Islam og ismerne	103
1. Islam som den fuldkomne ideologi	103
2. Det fuldkomne samfundssystem	107
3. Den fuldkomne lov	110
4. Erobring af de lavereståendes land	111
5. Ismerne er den ny tids racisme	115
6. Racismeretorikken som politisk misbrug	119
7. Forsvaret for ens land og kultur er en ukrænkelig ret	128
8. Den moderne racisme, Kolonisering af fremmed land	130
Litteraturliste	138
Ordforklaring	139

A Quote by Winston Churchill on the Arabs and on the Muslims :

„You have to consider the character of the Arab movement and the rule which it implies... There can never be friendship between democracy and Muslim power, that power which spurns Christian ethics, which cheers its onward course by a barbarous paganism, which vaunts the spirit of aggression and conquest, which derives strength and perverted pleasure from persecution, and uses, as we have seen, with pitiless brutality the threat of murderous force. That power can never be a trusted friend of British democracy.“

ISLAMSKVÆLERTAG

Frø af ugræs er føjet over hegnet, og løgne gøres til officielle sandheder. Vi bliver angrebet og beløjet af en fremmed magt, der vil sætte sig på os. Nogle af løgnene, der gøres til officielle sandheder er:

„Det skyldes kun nogle få.“ - „Det skyldes ikke islam.“

„Vi skal respektere hinanden.“

Til trods for dette bliver disse få hele tiden flere, mens vi kan se, at koranen indeholder store grovheder, og ingen er i tvivl om, at respekten kun går den ene vej. Islam har for alvor indledt sit kvælertag på Danmark - Godt hjulpet af en indre kulturradikal 5. kolonne.

I denne bog skildres det gennem fire afsnit.

Med **OMVENDT RACISME** forsøger det danske folks modstandere at forvirre begreberne og fratage befolkningen dens ret til at forsvare sig.

JØDEHADET I DANMARK har taget et omfang, som vi for få år siden ikke forestillede os. Og det skyldes for hovedpartens vedkommende islam og dens medløbere.

KOLONISERINGEN AF EUROPA er i fuld gang og under nøje organisering af diverse organisationer, der ikke engang er hemmelige. Den hjælpes godt på vej af den internationale handelsskoleliberalisme.

ISLAM SOM BESÆTTELSESMAGT skildres grundigt. Islam er ikke interesseret i ligestilling, men i „retfærdighed“, der af islam defineres som den situation, hvor islam hersker overalt over alle.

De kulturradikale behersker vores massemedier. En dobbelt magt forsøger at vælte os som folk. Vi må gennemskue kulturradikalismens samspil med islam og sammen være en effektiv modstandsbevægelse.

Redaktør

Niels Erik Søndergård

OMVENDT RACISME

af *Preben Breds*

„Jeg er racist - men med modsat fortegn. Jeg foretrækker de primitive folkefærd frem for den almindelige dansker.“

Dette citat af globetrotteren Jørgen Bitsch, hentet fra Politiken 17.9.98, giver essensen i det fænomen, som kaldes „omvendt racisme“. Denne form for racisme er ikke kun politisk korrekt, den er også god og smuk - alene fordi den er vendt imod danskerne. Jørgen Bitsch' kærlighed til oprindelige folk som „ædle vilde“ har længe været kendt fra hans bøger, film og optræden i TV, og man følger ham umiddelbart i sorgen over, at disse små, indfødte folk nådesløst perverteres og udryddes af den moderne teknik og økonomi. I denne følelse indgår uden tvivl også rester af skyldsbevidsthed for slaveriet og kolonialismen, en skyld, som påhviler „den hvide mand“ generelt.

Fænomenet er altså i dette tilfælde udtryk for danskere, som i sympati med „farvede“ mennesker vender sig mod andre danskere med varierende grader af afstandtagen, foragt eller had. Disse er ikke bange for at tage „gammeldags“ racistiske temaer til sig som fx. hudfarven. Danskerne er grise-farvede og blegfede eller maddikefarvede stillet overfor farverige og flotte indvandrere. De er således rigtige racister i følge højesteretdommen i 2003, der anerkendte racisme i en betydning, som sigter til forskelsbehandling og undertrykkelse af - eller blot afstandtagen fra grupper af mennesker, som godt kan være af samme race som en selv.

I Politiken 25.3.1998 spurgte museumsinspektør Thorkild Kjærgaard: „Er kvinder en race?“ og fortsatte „antropolog Anne Knudsen har 10.3.98 krævet, at ethvert udsagn om kvinders „naturgivne“ evner underkastes racismeprøven - jødeprøven - som hun kaldte det den 16.1.98. Det lyder enkelt og

besnærende. Men er der ikke noget, der hakker? Kvinder er jo ikke et folk (som jøderne) eller en race (som de sorte). De er et køn.“

Denne polemik fra før højesteretsdommen viser striden om definitionerne mellem to velkendte debatpositioner: Den politisk korrekte Anne Knudsen og den politisk ukorrekte Kjærgaard. Dommen i højesteret faldt altså ud til fordel for politisk korrekthed. Thorkild Kjærgaard blev som bekendt senere fyret fra sin stilling som museumsleder i Sønderborg.

Herefter er det biologiske element egentlig blevet ligegyldigt for begrebets anvendelse, der altså nu er bredt ud til at gælde alle slags forskelligheder mellem alle slags grupper. Når begrebet er tømt for indhold i en så høj grad, giver det ret beset ikke længere mening at tale om racisme og følgelig heller ikke om „omvendt racisme“. I stedet ville ordet „mobning“ nok være en rigtigere betegnelse.

Alligevel bruges ordet racisme flittigt og i stadig flere forgreninger som for eksempel: halvracist - småracist - en smule racistisk - næsten racistisk - ikke åbenlyst racist - skabsracist - ubevidst racisme - usynlig racisme - omvendt racisme - den lille racisme - aldersracisme - hvidhåret racisme - kønsracisme - kulturracisme - nyracisme - strukturel racisme - retroracisme (som fx „Lille sorte Sambo“).

Yderligere har Politiken i en leder 19.8.99 graderet fænomenet kvalitativt i „... det politiske spektrum, hvor gradbøjning af fremmedfrygt hedder fremmedhad, racisme, nazisme.“ Dermed er banen kridtet effektivt op: Fremmedfrygt ender i nazisme.

Dette net af ord væves stadig tættere, så tæt at næppe nogen kan undslippe dets masker. Men det synes tydeligvis udelukkende at blive brugt mod danskerne, der må finde sig i at blive stemplet igen og igen, mens de spræller i nettet.

Hvordan forholder det sig så med indvandrerne. Kan de måske fanges i det samme finmaskede garn, eller kan de undgå den slags anklager?

Det er der ikke blevet talt ret meget om, og for så vidt angår indvandrede vietnamesere, filippinere, thaier, kinesere eller sri-lankanere er der vist ikke bragt udsagn af racistisk art til torvs fra deres side. Nej, når udtrykket „omvendt racisme“ i forbindelse med indvandrere har været fremme, er det mennesker fra de muslimske lande, som taler generaliserende og negativt om danskerne, der tænkes på.

Er det rimeligt, at netop muslimer således er blevet udpeget som racister? Svaret på det spørgsmål bør ikke bygge på fordomsfulde holdninger, men skal begrundes med belæg og eksempler samt en understregning af, at naturligvis ikke gælder alle muslimer - man må jo som bekendt ikke generalisere.

Og ja, vi har da set muslimer på eksemplarisk vis udskille en gruppe danske borgere, nemlig jøderne, som skydeskive for racistisk had i en grad, så politi og domstole har måttet taget affære. Dette forhold er imidlertid så åbenlyst kendt og erkendt, at sagen ikke behøver uddybes yderligere her.

En anden gruppe danskere, som har været udsat for voldsom diskrimination fra muslimsk side, er de danske piger og kvinder. De er blevet kaldt ludere, og i alt for mange tilfælde er de blevet nedværdigende behandlet, hvilket ingen kvinde - heller ikke ludere - fortjener. Dette fænomen er ret så kompliceret, fordi det er blevet så udbredt, at mange danskere også har tilnærmet eller tilegnet sig dette syn på kvindekønnet, og således finder Anne Knudsens opfattelse af kvindekønnet som en race anvendelse i det efterfølgende. Sagen synes primært at skyldes et sammenstød mellem to modsatte livs- og kvindesyn.

Danske kvinder har tilkæmpet sig en høj grad af ligestilling - også sexuel - i samfundet. De agerer frit og åbent i tilværelsen - inklusive i seksuelle forbindelser. Den danske pardannelsesproces er et frit og åbent marked, hvor hvert individ kan finde en partner på egne præmisser og efter egne tilbøjeligheder. Kvinder og piger kan for eksempel i lighed med mænd gå på diskotek og søge lykken der, hvis de vil.

Deroverfor står muslimer, der ofte er underlagt en tradition, hvor familien sørger for pardannelsen, et mønster der er særligt fordelagtigt, når det gælder om at skaffe hjemlandets fætre og kusiner adgang til Danmark og dansk statsborgerskab. Dette er så kendt, at lovgivningsmagten har måttet tage affære med en begrænsende lovgivning i form af den forkætrede 24-års regel.

De unge muslimer er således i den henseende ikke frie agenter på kønsmarkedet, men fanget i et lukket og meget indskrænket marked, som giver nogle af dem klaustrofobi. Muslimske piger er stort set overhovedet ikke tilgængelige for danske drenge, mens muslimske drenge og mænd har fuld frihed til at gå på jagt efter danske piger og kvinder, der ofte betragtes som

seksuelt prøvemateriale før deres bryllup med en jomfrueligt ærbar muslimsk pige fra hjemlandet.

Her opstår for det første principielt en skærende kontrast mellem danskere og muslimer i kvinde- og kønsopfattelsen, og for det andet en konkret diskriminering af danske drenge. De kan med rette sige, at „de tager vores piger,“ for det gør de jo uden at yde gengæld med deres egne søstre. Der bliver simpelthen pigeundesked på danskernes frie kønsmarked og dermed en stigende konkurrence, som muslimerne ofte vinder med deres mere spændende eksotiske fremtoning og flotte macho-stil. Alligevel bliver danske piger langt fra altid værdsat og respekteret af deres muslimske kærestes. Tværtimod.

Psykologen Kirsten Damgaard lavede for *Sex og Samfund* en undersøgelse af kønsopfattelsen i et muslimsk indvandremiljø og leverede i år 1999 en rapport, som imidlertid blev erklæret for kontroversiel og derefter undertrykt. I rapporten står bl.a.:

De muslimske piger beskrives af de muslimske drenge som milde og som væsener, der skal vækkes seksuelt af deres mænd. Drengene oplever danske piger som nogle, der kan lide sex og ønsker det lige på. Talesproget afspejler drengenes foragt for danske piger, der kan lide og som udlever deres seksualitet.

Når en muslimsk dreng er kæreste med en dansk pige, kan han vise sin dominans over hende ved at håne eller slå hende i sine kammeraters påsyn. Eller han kan vise hendes kropsdele frem (fx brysterne) til kammeratgruppen som tegn på, at hendes seksualitet er under hans kontrol. Drengene vil helst ikke „træne“ på hende, de er mest forelsket i. En ikke helt lille gruppe muslimske piger ser ned på danske piger, der gør sig seksuelle erfaringer og nyder deres lyst.

Det hører med til billedet, at voksne muslimske mænd også har tilbøjelighed til at anse sig selv for bedre seksuelt udrustet end danske mænd. Kirsten Damgaards interview med unge muslimske mænd i 17-19 årsalderen afslører, at de adspurgte generelt mener, at deres lem er større end de etniske danskeres. Det har de danske piger fortalt dem, og „de er jo de eneste, der kan vide det.“

På samme linie er den meget ældre indvandrerpolitiker Bashy Quraishy, der i et tv-program i 2002 kunne oplyse om muslimers potens: „Først og

fremmest - vi dyrker sex meget mere end danskerne gør. Danskerne dyrker sex hver onsdag og hver 3. måned. Vi gør det hver dag.“

Hvor mange generaliseringer og fordomme om danskerne, der kommer til udtryk i disse udsagn skal her lades usagt, men set i lyset af højesteretsdommen er der tale om netop sådanne grupper, som kan være genstand for racisme. Altså en såkaldt „omvendt racisme“ fra muslimsk side mod danskerne.

Imidlertid synes denne form for racisme at være almindeligt imødekomende accepteret i Danmark, mens danskere ikke har samme privilegium. Eksempelvis blev Uno Larsson i 1998 idømt 10 dagbøder á 200 kr bl.a. for racistiske udtalelser som: „Når man færdes i Polen, føler man - undskyld udtrykket - at 80% af kvinderne er ludere.“ Larsson undskylder udtrykket og nøjes med at „føle“, at det gælder størstedelen - ikke alle. Når muslimerne anderledes kategorisk synes at generalisere 100% om danske kvinder, kommer der ingen politianmeldelser, selv om det i højere grad er klokkeklar racisme.

Det skyldes måske den opfattelse, at generaliseringen falder ind under religionsfrihed og respekten for islam, hvor kvindesynet er nøje fastlagt. Under alle omstændigheder skyldes det danskernes frygt for selv at blive stemplet som racister, hvilket der er mange eksempler på.

Forfatteren til denne artikel har på et møde for iranske kvinder (foreningen IKIR) på kvindernes kampdag 8. marts 2000 påpeget, at „undertrykkelsen af kvinder ikke er et fremmedproblem i Danmark, men et dansk problem i Danmark,“ og derfor angrebet danske kvindeorganisationer for at svingte deres muslimske medsøstre. Åse Sørensen fra Dansk Kvinderåd sagde nivellerende: „Jeg kender heller ingen religion, som ikke er kvindeundertrykkende, men jeg kender heller ikke noget samfund, som ikke er det. Det er ikke sikkert, islam behøver at undertrykke kvinder.“ Jeg krævede forklaring på denne undvigende stillingtagen, og Åse Sørensen indrømmede så, at Kvinderådet holdt sig tilbage for at undgå at blive anklaget for racisme.

På debatmødet „Køn og Racisme“ i 2001 i anledning af FN's racismeår erklærede Kvinderådets næstformand Randi Iversen simpelthen: „Danmark er et patriarkalsk samfund!“ Da jeg protesterede over rådets passivitet i forhold til undertrykkelsen af muslimske kvinder, fik jeg til svar, at danske mænd var ligeså patriarkalske som de muslimske mænd. Det fik mig til rasende at udslynge anklager om dumhed og uvidenhed. Senere på året blev

jeg kontaktet af politiet til afhøring på grund af mistanke om, at jeg skulle have sendt anonyme breve og foretaget obskøne opringninger til Randi Iversen. Siden har jeg ikke vist mig i det forum. Ikke af frygt for flere politianmeldelser, men fordi det er spild af tid.

Konklusionen er den, at vide kredse i mageligt velplacerede stillinger stiller sig på islams, dvs. muslimske mænds side på grund af lige dele ligestyldighed overfor faktiske forhold og frygt for racismestemplet. Således viser ironien her sit forvrængede ansigt: Det racismestempel, som de „politisk korrekte“ frygter at få på sig, udspringer af religiøse magtpositioner (her de muslimske mænd). Denne magt er identisk med religiøst bestemt racisme mod kvindeskønnet, således som det fremstilles i koranen. I valget mellem disse to racismer foretrækker de politisk korrekte magtracismen fremfor ofrene, de muslimske kvinder, der overlades til deres skæbne - og i givet fald til deres bødler. (Belæg kan ses bl.a. i koranens suraer/koranvers: 4.3 og 4.11 og 24.13 og 2.282).

Set i dette perspektiv kan det ikke undre, at de samme muslimske mænds racistiske syn på danske kvinder ganske overses i racismedebatten. Deres kønsracisme gælder for så vidt hele kvindeskønnet, men den har to forskellige fremtrædelsesformer overfor h.h. „deres egne kvinder“ og „vores kvinder“. Præcipielt skal vi i Danmark betragte alle piger/kvinder som ligemænd og ikke tolerere hverken den ene eller den anden form for kønsracisme. Intolerance overfor islams kvindesyn er derfor her et ufravigeligt krav.

Vender vi os nu til den muslimske racistiske holdning til danske kvinder, er den på det nærmeste udskreget i alle medier og over det ganske land. Efter EkstraBladets opsigtsvækkende spiseseddel 10.11.04 med citatet fra en morddømt tyrker: „Fucking luderland“ må budskabet vist være trængt ind hos alle. Kvinder i alle sociale lag i luderlandet har kunnet observere fænomenet, lige fra kongehuset, hvor en muslimsk diplomat ikke ville trykke Dronningen i hånden, til folkeskolen, hvor såvel småpiger som lærerinder kaldes ludere. Det er racisme hele vejen fra top til bund i luderlandet Danmark.

DR2 den 11.11.04 „Debatten“ berørte forsigtigt emnet efter en fremvisning af Theo van Goghs film om islams kvindeundertrykkelse, og Bertel Haarder talte om konsekvens og om at „udvise drenge, som siger noget grimt om lærerinden eller pigerne.“ - Det grimme var vist ordet „luder“, mon ikke?

I TV2 den 26.1.06 hed det: „Sygeplejerskerne føler sig diskrimineret af mandlige indvandrere, der orienterer sig ikke efter profession, men efter køn. Kalder dem ludere og racistsvin. Det er meget ubehageligt.“

Hvad er der sket siden? Ingenting! Tværtimod har ordet bredt sig til danske unges vokabularium, således at det nu hævdes at være et helt almindeligt dansk problem, der ikke har noget med muslimer at gøre. Indvandrerkonsulent og ekspert Fahny Almajid hævder: „Det er ikke islam, ikke kultur, ikke nationalitet, det er alene de uopdragne.“ Den udvikling kan kaldes gensidig integration. @

I årevis har danskerne affundet sig med denne racismeform, uden at nogen har leveret en effektiv protest, endsige politianmeldelse. Noget må der imidlertid gøres, og i stedet for racismeanklager opretter regeringen iflg. BT 12.1.06 en millionpulje til at hjælpe muslimerne, der her gemmes ind under betegnelsen „indvandrere“, skønt hverken vietnamesere, chilenerne eller andre indvandrere kendes for luderiet.

Indvandrerdrengene skal lære pæn opførsel

Drengene med indvandrerbaggrund har alt for ofte et uacceptabelt kvindesyn, der er ødelæggende for integrationen. Derfor skal de lære at tale ordentligt til eksempelvis kvindelige skolelærere og klassekammerater. Det mener regeringen, der nu målretter en millionpulje under Integrationsministeriet til holdningsbearbejdning af drenge med anden etnisk oprindelse end dansk, skriver Morgenavisen Jyllands-Posten.

Integrationsminister Rikke Hvilshøj (V) påpeger, at der er behov for et opgør med drengenes opfattelse af kønsroller. Hun har fået flere breve fra skolepiger, der klager over forulempelser.

- „Pigerne bliver kaldt ludere og andre nedsættende ting. Det er uacceptabelt. Der er grupper af drenge med anden etnisk baggrund, som vi skal i kontakt og dialog med,“ siger Rikke Hvilshøj.

Hun vil heller ikke acceptere, at kvindelige skolelærere kan have vanskeligt ved at undervise, fordi indvandrerdrengene ikke respekterer dem. Kampagnen skal også rettes mod drengenes kontrol af deres søstre. Landets krisecentre oplever således, at drenge føler sig kaldet til at træde i karakter, hvis pigerne i familien opfører sig på en måde, som drengene selv slipper af sted med - eksempelvis at have dansk kæreste.

Den opmærksomme læser kan i artiklen se frygten for islam lyse ud af ordene. Det uacceptable kvindesyn, der omtales, er ikke karakteristisk for indvandrere fra hverken Polen eller Peru - det er fra de muslimske lande. Det drejer sig altså ikke om indvandrere, men om muslimer. Hvor meget forslag er der så i en millionpulje, hvis fænomenet er religiøst-kulturelt bestemt og centralt for muslimernes identitet og sammenhold?

I TV2 nyhederne oktober 2000 omtaltes en gruppevoldtægt af en retarderet pige i Kolding, og i en efterfølgende udsendelse forklarede forskningsleder Jan Hjarnø fra Syddansk Universitet: „Der har været nogle læger, der har haft patienter, der har været udsat for gruppevoldtægt, som så har ringet til mig, fordi jeg beskæftiger mig med indvandrere og spørger, hvad det er for mærkelige mønstre, og hvorfor man laver det i grupper og den slags.“ Han fortsatte: „Jeg har været ude for miljøer og familier, hvor forældrene konsekvent omtalte danske kvinder som ludere. Det var simpelthen betegnelsen. Jeg spurgte, hvorfor de brugte det ord så meget, og fik så at vide: „Jamen, det er danske kvinder simpelthen, og det er klart, at luderne må man godt forlyste sig med.“

Libby Tata Arcel, psykolog KU, uddybede: „Deres syn på kvinder er nedsættende og især på danske kvinder, som jo er mindre ærbare end piger fra deres egen kultur. Derfor opfatter de det som om, at det, de gør med de danske piger, er mindre slemt, end hvis de gjorde det overfor piger af deres egen kultur.“ Speakerstemmen opsummerede: „Indvandrer- og gruppevoldtægt er velkendt i hele Vesteuropa.“

Hermed anslås et nyt tema i kønsracismen, nemlig dens mere håndgribelige konsekvenser, men de er underordnet hovedtemaet racisme og hører derfor hjemme i en særskilt artikel. Man kan nemlig videre spørge, om andre fænomener som gadeoverfald og gaderøverier, overfald i busser og andre offentlige transportmidler har rod i samme racistiske menneskesyn, men det er altså emner for større udredninger end denne.

Artikler fra bøger og aviser samt indslag fra radio og tv og personlige beretninger kan opsummeres i en velbegrundet antagelse af, at muslimer (ikke alle - og slet ikke alle indvandrere af en anden tro) har udvist klar racisme ifølge højesterets definition.

Det er ligeså klart, at ingen tør stå op imod den og melde den til myndigheder og politi af frygt for selv at blive stemplet som racister.

Det store spørgsmål er imidlertid det enkle: Er denne racisme forankret i religion og kultur og følgelig et permanent identitetskarakteristikum, der er beskyttet af internationale konventioner i EU og FN?

Og endelig spørgsmålet om denne beskyttelse har forrang overfor kvindens ret til ligestilling og frihed i samfundet?

Sagt på en anden måde har vi valget om enten at krænke religion/kultur-identitet eller kvindekønnet?

Hvad ville du i så fald vælge?

HVEM STYRER KOLONISERINGEN AF EUROPA – OG HVORFOR?

HISTORIENS STØRSTE IDENTITETSTYVERI

Af *Anders Bruun Laursen*

„Identitet er roden til alle konflikter og alle ondt - lyt til poeterne: Tag den berigende kulturelle mangfoldighed til jer - så bliver der fred og lykke.“ [1]
Følgende er baseret på internetstudier, da medierne stort set har fortiet disse forhold. *Alle fodnotehenvisninger findes side 135 og ordforklaring side 139.*

1: FRANKRIGS OG EUROPAS MARERIDT

Frankrigs byer i flammer. Utallige flakkende skygger på endnu uskadte husvægge. Mange tusinde biler brændt af. Drab og invaliditet truer borgere og politi på gaderne. Unge muslimske mænd med had i øjnene og molotovcocktails i hænderne. Uge ud og uge ind. Det mindede om billeder fra Dantes Helvede. Det var i efteråret 2005 takken for mad og husly til nødlidende muslimske flygtninges efterkommere. „Fordi vi ikke har integreret muslimerne,“ sagde pressen. „Fattigdomsproblem,“ sagde andre, skønt store summer var ofret på muslimerne [2].

De Gaulle vidste, at islam ikke kunne blandes med fransk kultur, men lagde pga. stormagtsambitioner alligevel grunden til en forbrødring med islam og islamisk masseindvandring fra de afrikanske kolonier. Efter oliekrisen 1973 sluttede Vesteuropa sig til denne *Europæisk-Arabiske Dialog* og måtte for rimelige oliepriser åbne op for islamisk indvandring til Europa samt bekæmpelse af „racisme og fremmedfjendtlighed“ [3].

Som følge heraf har Frankrig i dag mellem 5 og 8 millioner muslimer - dvs. 10-15% af befolkningen. I Frankrig og i Tyskland med mere end 3 mio. muslimer kan præsidenten/kansleren faktisk ikke mere vælges uden at

fremme islams interesser. På Jyllands-Postens og Det Danske Trykkefriheds-selskabs konference på Christiansborg 19.11.05 var debattører med og uden muslimsk baggrund enige om, at det franske mareridt kun er en spæd begyndelse på, hvad der venter hele Europa - og om, *at man ikke kan føre nogen dialog med Koran-islam*. Der går næppe en dag uden islamisk vold i mediernes overskrifter. Naser Khader og hans „Demokratiske Muslimer“ har ikke offentligt taget afstand fra Koranen. Muslim er man qua islam som er lig hele koranindholdet (sure 3:19, 21:10).

Hvordan kunne islamisk kolonisation blive Europas største samfundsproblem?

I det følgende vil jeg fremsætte påvisninger af/meget stærkt begrundede formodninger om manipulation af Europa hen imod kaos:

1. Der eksisterer i dag nyindførte, overnationale, veldokumenterede men mediefortiede instanser, der gennemfører energiske forsøg på at fjerne kulturforskelle mellem os og de eksplosive islamiske parallelsamfund, som er opstået i Europa. Kap. 2.

2. *Det skal ske ved, at de under 1 omtalte instanser hurtigst muligt fjerner vor svage identitet under foregivende af „dialog“* [4] - idet islam, dvs. koranindholdet, ikke kan rokkes [5], kap. 2:2, og i øvrigt er fredhelliget af internationale konventioner. *Disse tiltag kaldes i det følgende identitetstyveri* - i modsætning til det allerede langvarige åndelige forfald i Vesteuropa.

3. Den islamiske masseindvandring til Europa er med største sandsynlighed følge af en overvældende selvbestaltet, pseudo-religiøs og elitær „Verdensstyrelse“ (World Governance) med ønske om én Verden uden grænser (kap. 3) - men med katastrofalt ukendskab til islam og alvoren i koranbefalingen om udvandring [6].

2: IDENTITETSTYVERI VED SKRIVEBORDET

Hvordan organiseres en så mægtig og effektiv spredning af ideologi til hele verden på en gang?

Medierne er tavse om organisationerne. Nedenstående baserer sig på meddelelser i vel troværdige hjemmesider fra de omtalte organisationer selv - samt på internet-oplysninger, som skønnes troværdige, bl.a. fordi de stemmer overens. Jeg er ikke stødt på stof, som modsiger følgende utrolige mønster.

1. Euro-Mediterranien (Euro-Arabien): EUs afløser

Den 28.11.05 fejrede Euro-Mediterraniens (E-Ms) regeringschefer E-Ms 10 års jubilæum for 1/2 minuts åben DR-TV-skærm - uden at nogen udenforstående har hørt om E-M, skønt det dog drejer sig om EUs afløser! Pressen har været tavs.

Barcelona-konferencen

Den Europæisk-Arabiske dialog afløstes af et mere formaliseret samarbejdsorgan med den skelsættende *Barcelona Konference 1995* [7], [8]. Her trådte EU-landene i et nært partnerskab omfattende alle aspekter af samfundslivet med følgende 9 islamiske stater: Marokko, Tunis, Algeriet, Ægypten, Jordan, Syrien, Tyrkiet, Det Palæstinensiske Selvstyre, Libanon foruden Israel. Libyen fik observatørstatus. Målet er et fælles område med „fred, stabilitet, velfærd og respekt for De Universelle Menneskerettigheder“. Frihandel indføres gradvist fra år 2010. Og landenes økonomier skal integreres. Endvidere skal „dialog mellem kulturer og religioner“ fremmes. At ordet religion nævnes er noget i internationale traktater mellem stater helt uhørt - og naturligvis betinget af den uoverstigelige kløft mellem islam og Kristi lære.

Barcelona Konferencen overvåges af „*The Euro-Mediterranean Committee for the Barcelona Process*“, bestående af EUs trojka-ledelse sammen med én islamisk repræsentant.

Et *Euro-Mediterransk Parlaments-Forum* holdt sit første møde i Brüssel i oktober 1998. En fælles *Euro-Mediterransk Parlamentsforsamling* så dagens lys ved mødet i Kairo 14.03.2005 [9].

Reelt drejer denne sammenslutning sig om *Euro-Arabien*.

Udenrigsministerielle follow-up E-M møder

Barcelona Konferencen er endvidere blevet fulgt op af hidtil 7 *udenrigsministerielle Euro-Mediterranske konferencer*.

Mest interessant er måske Euro-Mediterranien-udenrigsministermødet i Brüssel 05.-06. 10. 2001 [10].

Knapt en måned efter terrorangrebet på Rockefeller's World Trade Center valgte EU at gøre knæfald for islam. Ministrene kom med følgende usande erklæring, som EUs ledere siden har klynget sig til ved alle terrorangreb: „*Ministrene tilbageviser ethvert lighedstegn mellem terrorisme og den ara-*

biske og muslimske verden som både farligt og ubegrundet!“ Koranen og fakta siger det modsatte! [11]

I stedet satte ministrene alt ind på yderligere fart i og uddybelse af den euro-mediterranske dialog. Samt på at slå hårdt ned på alle former for *vestlig* racisme og kulturelle eller religiøse fordomme og „stereotypiseringer“. Endvidere ville de fremme dialogen mellem religionerne.

På E-M udenrigsministermødet 26.-27. maj 2003 på Kreta [12] oprettedes en „*Wider Europe-Neighborhood*“-politik. Denne har i dag ført til, at *alle mellemøstlige-nordafrikanske deltagerlande har fået associationsaftaler* med EU. På E-M udenrigsministermødet i Napoli 28.11.2003 [13] tilbød man de 10 associerede partnerlande integration i EUs indre marked og mulighed for til sidst at *opnå EUs 4 fundamentale rettigheder: fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og mennesker*. Partnerne kaldes geostrategisk vigtige for Europa - især mht. sikkerhed, energi og indvandring (migratory flows). Pengene til de fattige partners udvikling skal bl.a. komme fra den *Europæiske Investeringsbank*, som i 2004 investerede ca 3 milliarder euro i EU-partnerne. Selve den økonomiske udvikling administreres af *MEDA-organisationen* med et budget på 5,35 milliarder euro i 2004 [14].

På 7. E-M udenrigsministerkonference i Luxembourg 30.-31. maj 2005 udtalte EU-kommissæren, den østrigske Benita Ferrero Waldner: „Europas partnerskab med dets sydlige naboer er ved et kritisk punkt. Jeg har foreslået forholdsregler, som kræver mod og beslutsomhed. Vi kan derved give partnerskabet et virkeligt løft og sikre, at det gør en forskel i folks tilværelse på begge sider af Middelhavet“ [15]. *EU er således ved at bane vejen for shariaens tyveri af vor svage kultur*.

2. UNESCOs nye kulturkonvention af 20.10.2005 [16]

Denne konventions hensigt betyder statslig suverænitetssafgivelse til UNESCO, som skal fremme konventionens hensigter samt udstede operative kulturpolitiske retningslinier til medlemslandene mhp. gennemførelse og anvendelse af konventionen. Det vil være interessant, om jurister mener, at konventionsmedlemskab er i overensstemmelse med Grundloven.

Konventionen forpligter medlemsstaterne til at beskytte og fremme kulturel diversitet (KD - „kulturel mangfoldighed“). Minoritetsgrupper har fundamental ret til overalt at sprede deres kulturelle goder, tro og sprog på deres

traditionelle vis. Særligt skal „practitioners“ (vel f.eks. imamer) og „professionelle“ have fortrinsstilling, for at KD og alverdens kulturer i deres mangfoldighed kan udvikle sig. Der skal være konstant udveksling mellem kulturerne, som alle er ligeværdige. Film-, presse-, radio og musik-samproduktioner skal få os til at opleve fremmed kultur som vor egen. „Mangfoldigheden“ fremstilles her som menneskehedens højeste frembringelse, en berigelse, der skal fremmes på alle måder. Ja, vi kan faktisk ikke leve i fred uden den!

Øverste organ er „**The Conference of Partners**“, hvor europæerne er i stort mindretal. Der indsamles af UNESCO og WCFA (kap. 3. B:5) og indsendes af medlemsstaterne til UNESCO meddelelser om fremning og beskyttelse af KD. UNESCO tager passende skridt, hvis multikulturen er truet i et eller flere medlemslande.

Hvis der opstår trussel mod KD, skal medlemslandene samarbejde om at afvende den. UNESCO tager så stilling til, hvad der skal ske. Ved uoverensstemmelser indledes der mæglingsprocedure. Ved ratifikation kan et land vælge ikke at acceptere mæglingsinstitutionen.

Hvad der skal ske, hvis mæglingen slår fejl, står hen i det uvisse. Gruppepres er nok et rimeligt bud. Som det er praktiseret med Europarådets skarpe kritik over for den danske multikulturdebat og kravet om beskyttelse af muslimer [17] samt i „sagen“ om Jyllands-Postens Muhammed-tegninger.

Konventionen forkaster Danmarks integrationspolitik til fordel for bevarelse af religiøs-kulturel egenart, mangesprogethed og deraf følgende islamisk parallelsamfund, som har vist sig at være uden for dialogens rækkevidde. UNESCO baner herved vejen for tyveri af vor svage kultur.

Konventionen gælder i praksis kun for os - ikke for islam!

UNESCO-Konventionen har sin oprindelse i FN's Menneskerettighedserklæring og UNESCO's Declaration on Race and Racial Prejudice af 27.11.1978 [18] - gældende for bl.a. religiøse og kulturelle „underprivilegerede grupper“. Disse deklARATIONER og Konventionen af 20.10.05 accepteres og praktiseres af Vesten, der bl.a. har indført racismeparagraffer, som har lammet en fri debat om vor identitet i forhold til islam. Men Deklarationen af 1978 (og dermed Konventionen) var og er uacceptabel for islam, der derfor i 1990 som modtræk vedtog *Cairo-Deklarationen om Islams Menneske-*

rettigheder [19]. FNs Højkommissær, Mary Robinson, blåstemplede Cairodeklarationen som fuldgældig ingrediens i FNs menneskerettigheder [20]! Efter Cairo-deklarationen står shariaen over alle andre bestemmelser - altså også Kulturkonventionen. Dermed accepterede FN islams krav på verdensherredømmet, kvindeundertrykkelse, forfølgelse af de vantro m.m.

3. The Anna Lindh Foundation for the dialogue between the cultures (ALF)

Efter flere års planlægning trådte denne *E-Ms nye multikulturspreder* ind på verdensarenaen i 2005 - med hjemsted i Det Svenske Institut i Alexandria, Ægypten [21], [22], [23]. ALF skal ifølge sin direktør, Traugott Schoefthaler, skabe et Euro-Mediterranien uden „dem og os“ [24] - med fred, stabilitet og velstand.

Som det fremgår af kap. 3:A, blev denne stiftelse *konstrueret i snævert samarbejde mellem UNESCO, Europarådet og Den Arabiske Liga*. Samarbejdspartnerne er: ISESCO, ALECSO, UNESCO og Dansk Center for Kultur og Udvikling (CKU) [25] - se nærmere om disse under kap. 2:4.

Programmet tager især sigte på ungdommen, som alle *propagandister* ved er lettest at opdrage „rigtigt“. Hvor europæeren jo har mistet sin identitet, har arabereren en stærk, overbevisende islamisk indstilling i bagagen. Denne ulige situation kaldes „*Dialog*“. ALF skal fremme kendskab til og respekt mellem kulturerne, hvilket er en floskel, idet aftaler iflg. Koranen kun må indgås på islams betingelser [26] - og de skal brydes, hvis det er til islamisk fordel [27]. ALF skal bl.a. ved „dialog“, festivaler, omskoling og skolebogsrevision modvirke *vestlige* stereotypier (kultur og religion), fremmedhad og racisme samt fremme multikultur, mens den urokkelige islam med FNs accept jo er undtaget fra sådanne tiltag (kap. 2:2). *Altså énsidigt identitetsstyveri*, hvorved enten afsløres et katastrofalt ukendskab til Koranen og islam, som trods 1400 års kontakt med kristenheden har undgået dialog - og hyldet sværdet. Eller en utrolig kynisme, der inviterer islam til endelig med pennens hjælp at kolonisere hele Europa.

4. Dansk Center for Kultur og Udvikling (CKU)

CKU arbejder som Anna Lindh Foundations spydspids under sloganet „*Dialog*“: *Vi skal genopdrages. Vor kultur og religion kaldes stereotype fordomme*

og skal væk - for at fremme „kulturel mangfoldighed“. Altså regulært identitetstyveri. Af Cairo-deklarationen og nedenstående fremgår, at et sådant tyveri ikke skal/kan ramme islam, som over for vantro er uforsonlighedens religion.

Grunden til, at identitetstyveriet skal foregå hurtigst muligt, er angiveligt en overhængende fare for *kollision mellem kulturerne*. Denne institution finansieres med 14 mio. kr. pr. år fra Udenrigsministeriet. Den er et officielt dansk talerør, som skal varetage kultursamarbejdet med udviklingslandene. Den har den fordel, at meget få har hørt om den.

CKUs samarbejdspartnere

Ifølge egne udsagn samarbejder CKU foruden med ALF tæt med UNESCO, ALECSO (Arab League Educational, Cultural and Scientific Organisation) såvel som med ISESCO (*Islamic Educational, Scientific and Cultural Organisation*), med hvem man 27.05.05 har indgået en samarbejdsaftale [28].

ISESCOs charter ser som sin opgave at konsolidere og bevare den Islamiske Nations kulturelle enhed, sprog og karakteristika „*samt den islamske tankes uafhængighed mod kulturel invasion og forvrængning*“ (art. 4, stk 1f). *At gøre islamisk kultur til basis i uddannelsesplaner på ethvert niveau* (art. 4, stk 1e). *At fremme islamstudier og -kultur ved læreanstalter i ikke-islamiske lande* (art. 5, stk e). *At sikre islamisk identitet blandt muslimer i ikke-arabiske lande* (art. 4, stk 1g). *Og at arbejde for islams udbredning til hele verden!* (art. 5, stk a) [29].

ISESCOs 51 medlemslande truede i december 2005 pga. J-Ps Muhammedtegninger Danmark med handelsboycot, hvis Danmark ikke undskylder! [30]

CKU-lederens program [31] går ud på følgende: Journalistikken skal ændres fra nyhedsjournalistik til sympatiskabende kulturjournalistik, hvor man ved nye eksperimenter med film og billeder (*manipulation*) skal skabe forståelse for sympatiske enkeltpersoner med anden etnisk baggrund end dansk. Denne sympati ventes så at forplante sig til hele denne gruppe (*propaganda*).

Journalister/redaktører skal flettes sammen med arabiske kolleger i fælles projekter/udvekslinger. Kunsten skal styres i ønsket retning gennem „fælleslaboratorier“ for ikke at støde fremmed kultur og for at skabe „dialog“.

I betragtning af vor døende kultur, af koranens forbud mod integration og af samarbejdspartneren ISESCOs Charter, kan der med „dialog“ kun menes fremme af islam i Danmark - og det med Udenrigsministeriets hjælp!

Skolebøgerne skal revideres for at fjerne ikke-ønsket materiale om f.eks. islams blodige historiske fremfærd samt om vor nationale og kristne identitet. Nye undervisningsmetoder og prioriteringer af læseplanerne indføres for at gøre multi-kultur til planernes vigtigste indhold. Udvekslinger mellem vore og arabernes elever skal fjerne vore fordomme og fremme „dialog“ - hvor den tiltagende fundamentalistiske islams fordomme ikke lader sig rokke. Københavner-skolebespisningens lune retter består nu af halal-slagtet kød - og intet svinekød [32]: Kristne bordbønner er afskaffet - Allah-bønner ind i stedet. Hellere må sølle indfødte kristne derved krænkes og føle maden forurenend end den tilvandrede, kommende muslimske herskerkaste!

Endvidere skal vi i 2006 fra 12.08.-20.09. bombarderes med gigantiske **islamiske kulturfestivaler, „Images of the Middle East“**, i alle større danske byer samt i radio og TV. Man mener nemlig gennem sang og musik især at kunne vinde hovedmålgruppen: Ungdommen. Her er også vor *udviklingsminister involveret* - og ærgerlig over Organization of the Islamic Conference - OICs - „trussel“ om at boykotte „Images“ pga. J-Ps Muhammedtegninger! [33] Prins Joachim er protektor. Udenrigsministeriet, DR samt Dansk Handel og Service bakker op [34]. Der synes ikke planlagt lignende festivaler med europæisk kultur i den arabiske verden. CKU har ikke ønsket at oplyse, hvorfra pengene stammer til denne gigantfestival, som jo ikke kan bekostes af budgettet. *Udenrigsministeriet og Udviklingsministeriet saboterer regeringens officielle integrationspolitik og troværdighed gennem CKUs energiske islamiseringsaktivitet/tyveri af vor identitet.*

3: HVEM ER DE MULIGE KOORDINATORER BAG TYVERIET AF VOR IDENTITET?

A: De „synlige“ ophav [35]

„*Glæd jer over diversiteten!*“ - „*Nationen skal befries fra enhver bismag af etnisk eksklusivitet!*“ (Perez De Cuellar 1996, tidl. FN-generalsekretær). Midlerne til dette paradys blev fremlagt af Jacques Delors (1996, tidl. EU-kommissionsformand): De er ALFs, CKUs og UNESCOs ovenanførte genopdragelsesprincipper i uddannelse, kultur og kommunikation.

Den 7. september 2001 blev der på foranledning af Tyskland og Tunesien i Geneve holdt et møde mellem *UNESCO, Europarådet og Den arabiske Liga*. Man vedtog de principper, som de Cuellar og Delors havde fremsat. Til den ende skulle alle sociale og kulturelle aktører mobiliseres.

I 2002 udarbejdedes så på Budapestmødet 14.-18. juni en fælles europæisk-arabisk strategi, som anerkendtes på UNESCOs 166. møde 2003. Strategien indarbejdedes i Europarådet på et møde i Strassbourg 2002 og i Den arabiske Liga (ALECSO) 2003 i Cairo.

„*Plan Arabia*“ udvikledes af UNESCO og ALECSO i fællig. Den skal bedre forståelsen i andre af verdens regioner for „den kreative diversitet“ i den arabiske civilisation samt medvirke til at fjerne „anti-arabiske fordomme“. I 2002 var der på et møde mellem repræsentanter fra Europarådet samt „intellektuelle“ fra 20 europæiske og arabiske stater enighed om, at arabisk sprog skulle gives „langt højere profil“ i Europa.

Sammen med EU udviklede man Anna Lindh Foundation efter disse retningslinier. *Her har vi med et koordineret tyveri af Europas identitet at gøre.*

B: De „usynlige“ ophav

Hvilken instans er så mægtig, at den diktatorisk kan styre verdens regeringer, mægtige internationale organisationer, utallige meningsdannere, verdenspressen, verdensøkonomien og samordne den psykologiske og intellektuelle styring af stærkt forskelligartede verdensbefolkninger hen imod identitetstyveri og kaos - uden at befolkningerne erfarer, hvad der reelt foregår?

Eller er det hele blot tilfældigt? Næppe. Dertil er det for velorganiseret! Kun 4 metoder synes vel at kunne være til hjælp for koordinatorene: uvidenhed, idealisme, bestikkelse og/eller frygt for job og karriere.

Her er 5 sandsynlige, samarbejdende „dukkeførere“:

1. Rockefeller Foundation

David Rockefeller samler alle magtens tråde. Ja, det synes, som om David Rockefeller og Rockefeller Foundation er synonym med magten i USA - og dermed i verden. David Rockefellers og Foundations kongstanke har altid været én „etisk“ verden uden grænser under Mammons uindskrænkede herredømme - med økonomisk integration og stærk overnational styring [36].

David Rockefeller er angiveligt bon-kammerat med Gorbatsjov [37] og var med til møder i Gorbatsjovs „Verdensstat Forum“ (kap. 3. B:2). Endvidere optræder David Rockefeller i bestyrelsen for *multikultur-NGOen CDAC* (kap. 3. B:4), hvortil også Gorbatsjovs World Political Forum er knyttet (kap. 3. B:2).

David Rockefeller er en gennemgående person i koordinationsorganerne. Han synes at være „*Verdensstatens grå eminence*“ med pengene og forbindelserne til at koordinere netværkene over hele verden. Han er toneangivende i det almægtige amerikanske *Council on Foreign Relations* (CFR), stiftet i 1921 af Rockefellerne og bestående af Nordamerikas lederelite [38], [39]. „Hvilken forfærdelig, uledet verden må det have været, som ikke havde CFR til at lede sig!!“ - sagde Verdensbankchef James Wolfensohn i anledning af David Rockefellers 90 års-dag 23.05.05 [40]. CFR kaldes også „den usynlige regering“ og „Rockefeller-udenrigsministeriet“. Her er bl.a. Jimmy Carter, Bill Clinton, ex-præsident G. Bush, vicepræsident Dick Cheney, Henry Kissinger, Madeleine Albright, Colin Powell, Alan Greenspan, Paul Wolfowitz, George Soros oma. medlemmer af den magtfulde inderkreds. CFR har en engelsk filial, „The Chatham House“.

Siden 1934 har næsten alle USAs udenrigsministre samt forsvarsministre - og siden 1940 de fleste præsidentkandidater angiveligt været CFR-udvalgte [41], [42]. David Rockefeller har også stiftet den umådeligt indflydelsesrige *Trilateral Commission* (TR) bestående af fremtrædende bankfinans- og mediefolk kloden over [43]. Rockefellers CFR og TR er uløseligt knyttet til *Ford Foundation*, som har stiftet WCFA (kap. 3. B:5). *Rockefeller sidder åbenbart tungt på USAs medier* [44], [45] og *sikrer sig derved tavshed om sine planer med Verden*. David Rockefeller var fra starten nøgleperson i Bilderberg [46]. John D. Rockefeller jr. donerede grunden til FN-bygningen på Manhattan - i sympati med én-verdens-tankens [47].

Steven Rockefeller er religionsprofessor og fmd. for *Rockefeller Brothers' Fund* samt Gorbatsjovs nære partner i *Green Cross og Earth Charter Commission, Gorbatsjovs Nye 10 Bud* (kap. 3. B:2). Han har formuleret sin *religion* som værende i filippinsk „kabuuans ånd“ [48]. Det drejer sig om en „Ny planetær civilisation“, en åndelig genfødsel, som satser på dialog mellem kulturer og religioner i håb om, at dialogen - foruden kapitalismen -

vil forbedre omgangstonen, få dem til at opgive deres imperialisme og skabe social retfærdighed gennem partnerskaber og samarbejde. *Mere konkret er hans religions ydre former*: I 1999 lavede to amerikanske kunstnere, Davis & Linder, de såkaldte Temenosbøger fyldt med „visuelle bønner“/højtidelig erklæring om global healing, fred og taknemlighed. Derpå skabte de „Jordmasker“ for gennem kunsten at få folk knyttet nærmere til Jorden [49].

“En temenos er iflg. kunstnerne en magisk cirkel, hvor sfærens særregler gælder og usædvanlige ting sker.“ Disse *hellige* Temenosbøger blev så anbragt i en bemalet *Håbets Ark* - en efterligning af Pagtens Ark [50]. 09.11.01 blev der i Vermont afholdt et Jordbønnemøde med 1700 deltagere - deriblandt Steven Rockefeller. Efter terroren 11.09.01 bar man på pilgrimsfærd *Håbets Ark* til New York mhp. *healing*. Den udstilledes i FN-bygningen i 2002, derefter i skoler for at udbrede kulten og står ellers i Interfaith Center of New York, når den ikke er i Europa, Indien eller Afrika. I 2004 blev den dagligt båret af „religiøse“ kulttjenere gennem New Yorks gader til propaganda i skoler osv. [51] Den tilhører „Jorden og menneskeheden“ samt én-verdens-magteliten.

2. Mikhail Gorbatsjov

Verdens røde, karismatiske „fredsfyrste“, Nobel-fredsprisvinderen Gorbatsjov (1990), arbejder tæt sammen med Verdens mest indflydelsesrige mænd og organisationer, hvoraf mange omtales i dette kapitel 3.

State of the World Forum

Gorbatsjov havde naturligvis allerede meget stor indflydelse og stor international kontaktflade, da han i 1991 måtte gå af som Sovjets 8. første-partisekretær og medansvarlig for bl.a. Gulag-Øhavet og sovjetelendigheden. Han havde forinden genoplivet Lenins New Economic Policy, som han kaldte perestrojka - og erklæret Lenin sin evige troskab i 1987, 1989 og 1991 [52].

Gorbatsjov gjorde Verden den tjeneste at lade de 7 Warszawa-pagtlande gå fra hinanden - og derved bevirke Sovjetunionens opløsning. Efter sin afgang startede han en politisk tænketank - uden at forkaste idealet Lenin. I 1997 deltog ang. de mest prominente bilderbergere, TR- og CFR-medlemmer, kap. 3. B:1, foruden Margaret Thatcher i den røde Gorbatsjovs mødeaktiviteter i *State of the World Forum*, dvs. *Verdensstatens Forum* [53], [54].

Dette forum skulle fremme Gorbatsjovs vision om en leninistisk verdensnation uden grænser - med et stærkt FN som midlet [55]. Angiveligt med bl.a. Kofi Annans samt bilderbergerne og CFR-medlemmerne Rockefeller, Colin Powells, Walter Cronkites, Ted Turners, George Soros', (se senere), foruden Shimon Peres' og sovjetpolitikeres støtte [56]. Kofi Annan har kaldt danskerne „beklageligt utilpasset til islam!“ [57]

World Political Forum (WPF)

I 2003 startede Gorbatsjov *World Political Forum* [58], [59], som fra 2006 får hjemsted i Bosco Marengo, Italien - med den begrundelse, at Italien er *kultureernes korsvej*. Dens opgave er at analysere og løse globaliseringsproblemerne samt skabe „en ny jord, hvor fred og retfærdighed bor“ i harmoni mellem kulturer og religioner.

Gorbatsjov er nu udadtil drejet med den neo-liberalistiske vind og betegner socialismen som utopisk. WPF ser Gorbatsjov som erstatning for de hidtidige overnationale institutioner, der angiveligt har spillet fallit. Gorbatsjov er pga. sit - modsat KGB-manden Putins - tillidvækkende og karismatiske image i Vesten uden tvivl meget vigtig for sin efterfølger nr. 2, Putin, som han støtter [60], [61] og rådgiver. Vi har ikke med en træt olding at gøre. Gorbatsjov rejser iflg. **Gorbachev Foundation** [62] fra møde til møde især i Europa, Rusland og USA - til stående ovation overalt og fra ærespris til ærespris [63] samt honorarer på op mod 150.000 dollars, som bruges til bl.a. medicinsk filantropi i Rusland.

Gorbatsjov omgås fortroligt bilderbergerne og CFRerne Bill Clinton, Colin Powell, Madeleine Albright samt CNN-grundlæggeren Ted Turner på sine tourneur [64]. Endvidere støttes Gorbatsjov efter eget udsagn af andre CFR-folk som eks-præs. Bush sen. [65]. Gorbatsjov fejrede d. 09.12.05. Barcelonaerklæringens 10-års jubilæum med en stor konference i Spaniens sidste muslimske bastion, Granada. Yderligere er Gorbatsjov angiveligt *frimurer*.

WPFs medlemsliste [66]

er imponerende. Det drejer sig om tidligere og nuværende præsidenter, ministerpræsidenter og fremtrædende finansfolk. Deriblandt Tysklands tidligere kansler, Helmut Kohl, og udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, Pakistans tidligere og stærkt islamiske premierminister Benazir Bhutto, tid-

ligere FN-generalsekretær, ægypteren Boutros-Ghali, general Klaus Naumann, formand for Natos militære komité 1996-1999, Shimon Peres, biskop Desmond Tutu, EUs tidligere kommissionsformand, Jacques Delors, der - som vi har set - var åndelig ophavsmand til Barcelona-konferencens udvikling og mange flere fra hele verden.

Milieuorganisationerne Green Cross [67], [68] og Earth Charter Commission [69], [70], [71]

med en meget interessant skare af verdenskendte personligheder har ateisten Gorbatjov grundet med globalt magt/kultperspektiv - nu adopteret af UNESCO [72]. Han kalder Earth Charter erstatningen for de 10 bud [73] - altså **religionserstatning**. Som Moses opbevarer han disse bud i en ark, „Håbets Ark“ [74], kap 3. B:1.

Om denne idealordning i en én-verdensstat, der lige som leninismen forudsætter *idealmennesker* og *-gennemdrivelsesmetoder*, samarbejder han nært

Verdensstyrelsens identitetsindfangning

illustreres af denne billedserie:

1. Håbets Ark. 2. Håbets Ark undervejs. 3. Leninisten Gorbatjov forkynder Den Nye Pagt i Earth Charter. 4. Kapitalisten David Rockefeller glæder sig. 5. For skønt kassen - arken - synes temmelig tom, håber de to dog med hver sit motiv at kunne smække låget til over i hvert fald „*En Hel Verdens*“ tryghedsnarkomaners, materialisters og humanisters identiteter.

For sent ved de to nu, at de ikke kan få islam med i kassen. For de kan ikke købe islam, som de har købt os. Hvilket betyder trussel om kaos og vor kulturs undergang.

med Steven Rockefeller. Med en så karismatisk leder og det netværk, som følger af så imponerende, indflydelsesrige og plejede, magtfulde kontaktflader, har vi her en organisation, som virkelig kan påvirke verdens gang.

3. Bilderberg Organisationen, kaldet *globaliseringens ypperstepræster*, består af en også ofte i andre koordinatororganisationer forankret inderkreds, som trækker i snorene, og passanter, der ofte oplever møderne som kedelige. Organisationen udvikler ideer og strategier samt koordinerer international politik i kapitalistisk interesse. *Møderne tilstræber enstemmighed om for verden vigtige emner. Sådanne vedtagelser bliver i regelen gennemført.*

Organisationen opkaldtes efter det hollandske hotel, hvor den stiftedes 1954 af Unilevers præsident og den hollandske prins Bernhard - samt bl.a. den danske udenrigsminister Ole Bjørn Kraft og *David Rockefeller* [75]. Den skal bringe Vesteuropas og Nordamerikas politiske, finansielle, industrielle og medie-ledere sammen, så de kan diskutere Verden, stifte venskaber - og bage rævekager i fællig.

Der er angiveligt få regeringsmedlemmer i Vesteuropa og Nordamerika, som ikke har deltaget i et eller flere Bilderberg-møder, der altid er omgivet med dybeste hemmelighed. *David Rockefeller 1991*: „Vi er taknemlige mod medierne, hvis direktører har overværet vore møder og i 40 år overholdt deres løfte om diskretion. Ellers ville det have været umuligt for os at udvikle vor plan for Verden.“ [76]

Iflg. det kanadiske medlem, Conrad Black, vælger „Seidenfaden“ danske medlemmer [77]. Så Bilderbergs meninger stemmer nok med Seidenfadens og Politikens! Unilevers chefrådgiver, David Mitrany, lancerede allerede under 2. Verdenskrig en plan om *funktionalisme*, dvs. overnational integration gennem internationalisering, som ville gøre nationalstaterne overflødige. Den tanke lever stadig i Bilderberg. Fra Bilderberg kom i 1960'erne begrebet „Transatlantic Partnership“. Måske stod Bilderberg også bag Rom-Traktaten. Bilderbergerne synes at samarbejde tæt [78] med såkaldte NGOer, dvs.:

4. Non Governmental Organisations associated with the UN (NGOs). **Comprehensive Dialogue among the Civilizations (CDAC)** [79] er en NGO, grundlagt 2003 af russeren V. Petrovsky, tidligere leder af FNs kontor i Geneve (1993-2002).

Hertil er knyttet Gorbatsjovs WPF, Rockefeller Foundation, Europarådet, Aga Khan Foundation, Organization of the Islamic Conference, Anna Lindh Foundation oma. [80] Den deltog 2004 i femten internationale konferencer rundt om i verden for at fremme kulturdiversitet og „dialog“. 04.-06. marts 05 deltog CDAC i Gorbatsjovs World Political Forums konference i Torino. I rådgivningskomitéen sidder bl.a. Den Arabiske Ligas Generalsekretær Amr. Moussa og David Rockefeller. Et fremtrædende medlem af ledelsen, ægypteren Nihad Fahmy, er også aktiv i en anden NGO, nemlig:

Interreligious and International Federation for World Peace-Europe [80]. Denne organisation samler „kristne“ og muslimer til fælles dialoger for fred.

5. World Culture Forum Alliance (WCFA) [81]

blev stiftet 2001 af bl.a. Texaco Foundation, som ekspræsident og eks-CIA-chef George Bush er knyttet til, samt af Ford Foundation, som er uløseligt sammenknyttet med CIA, Council on Foreign Relations og Trilateral Commission [82] - kap. 3. B:1. WCFA er paraplyorganisation for bl.a. Amnesty International, Europarådet, EU, Den Internationale Valutafond, UNESCO, FN, World Trade Organization, Organisation de la Francophonie med 51 lande, OAS, Verdensbanken, FNs Konference for Handel og Udvikling [83]. *Den bestrider med EU-tilslutning ejendomsret til et land for den ene eller anden kultur alene. I WCFA forfægtes det, at identitet er roden til alle konflikter!* [84] *WCFA ser som sin opgave at fremme „dialog“, bevare kulturel diversitet og „kulturel dynamik“ samt overvåge, at processen opretholdes* [85].

4: VI HAR FÅET ÅNDELIG AIDS

Ovennævnte organisationer havde imidlertid ikke fået den opnåede „succes“, hvis vi havde bevaret vort åndelige arvegods.

En AIDS-angrebet organisme har mistet sit immunforsvar. Som følge deraf indtræffer døden pga. ellers harmløse mikroorganismer.

De fleste europæere har mistet deres åndelige immunforsvar, begreber om godt og ondt, sågar om praktisk og upraktisk - lader blot stå til. Holdning er erstattet med tolerance over for næsten alt. Jeg vil her blot summarisk anføre nogle årsager:

1. Hensygnende nationalfølelse pga. bl.a. TV og masseturisme

2. Kristendommens nedbrydning

De Kristus-bekræftede 10 bud - deriblandt: „Du må ikke have andre guder end mig“ - er med Luthers og vide dele af Folkekirken hjælp afskaffet [86]. *Herefter er det jo let - skønt ulogisk - at påstå, at den sønneløse Allah er identisk med Kristi far. Og man kan undlade at skelne mellem det kristne program: „Elsk Kristi Far og din næste“ og det islamiske program „Dræb din næste, hvis han ikke underkaster sig, beder bønnen til Allah og betaler islams skat.“* [87] Kristi barmhjertige samaritaner tog klogeligt ikke sin næste med hjem. Det burde vi heller ikke gøre.

3. Masseindvandring

Danmark burde efter tabet af Slesvig gennem to blodige krige have lært, hvad uintegreret masseindvandring betyder: Først og fremmest sindelagsændring.

Dansk Arbejdsgiverforening krævede længe og højroset ubegrænset „livsnødvendig“ indvandring - men erklærer nu alligevel ikke at kunne ertstatte dyr dansk arbejdskraft med billige indvandrere [88]. Danske politikere modtog muslimer, der flygtede fra og medtog islams elendighed - i stedet for at sende dem til de nærmeste muslimske lande. Det virker også, som om de tidligere koloniherrer mhp. at aflaste sig selv bruger EU som fordelingsområde for deres „historiske forpligtelse“ til at modtage indvandring fra deres gamle kolonier.

4. Integrationsillusion som camouflage af islamisk kolonisation

Islam må ifølge Koranen ikke lade sig integrere i de vantrø samfund [89]. Det er derimod de vantrø, der skal integreres i islam [90] - på islams betingelser [91].

Ikke desto mindre satser regeringen så hårdt og forgæves på integration, at Velfærdskommissionen 2005 mener at kunne spare 50 milliarder pr. år ved at lukke for indvandring blot fra de „tungeste“ lande. Integrationsanstrengelserne er blevet kult og levebrød for mange.

5. Kommunismen

Marx' lære om internationalisme, kommunisme og klassekamp var egentlig

kamp mod kristendommen og antog hurtigt anti-kristen, men alligevel religiøs og antinational karakter.

6. Kulturradikalismen

Georg Brandes, der kaldte sig selv Lucifer, blev på det intellektuelle plan begyndelsen til afkristningen. Mens bl.a. Viggo Hørups daglige effektive småportioner af antikristen agitation i Politiken fra 1884 sørgede for afkristningen på det folkelige plan. Deres elever dyrkede kommunismen og Freuds evangelium om frit afløb for seksualdriften. Dertil kom Marcuses tøjlesløse 68'er elever, „The New Left“, der fik stor indflydelse. Paradoksalt nok bandede de vejen for en amerikaniseringskultur i Europa.

7. Kulturradikalismens 2. fase: Indvandrerkulen

Det kommunistiske Paradis brød sammen og lod sig efter 1989 ikke mere skjule som en skandale. Men alle ideologier er principielt ens: udemokratisk stræben efter politisk verdensherredømme med alle midler uden hensyn til individet. Gerne med en „stor“ mand at tilbede. Mange „hjemløse“ kulturradikale gik derfor over til at forsvare og bruge den indvandrende islamske ideologi til deres livsindhold: undergravning af det vestlige samfund, som de hader så meget. Logisk er overgangen ikke: Islam hader kulturradikalernes frisind. Og de bliver sammen med bl.a. kvinderne de første tabere i shariaen, som kan ventes senest i sidste halvdel af dette århundrede - når etniske danskere er i mindretal i Danmark [92].

8. Antiracismen

Hitlers lange skygge er nok i dag en mindst lige så stor katastrofe, som hans lille statur og store identitetstyveri var i live. For de kulturradikale har udnyttet den kollektivt dårlige samvittighed efter Hitler og gjort ordet racisme til sprogets værste. De har med FN's, EU's og lovgivningens hjælp udvidet begrebet for at besværliggøre vort forsvar mod kulturer og ideologier, der trækker efter at bestemme over vor identitet.

9. Forbrugerismen

Vi har siden 2. Verdenskrig oplevet en generel materiel velstandsstigning, som er uset i historien, hvilket har givet os et livsindhold i blot at forbruge,

kræve, frådse og nyde: „Sjælen ved vi intet om, muligvis er skallen tom. Lad os derfor ej forsmå - det som vi kan føle på.“ (Piet Hein)

10. Medierne

Afgørende er, at medierne lider af skræk for eller uvilje mod at fortælle os, hvor langt vore politikere og meningsdannere har manipuleret os i retning af islam, og med hvilke midler de gør det. Der skal nemlig ikke være demokratisk kulturkamp - men stiltiende accept af en europæisk identitetsændring. Materialefremsendelser om EU-Arabien til pressen besvares ikke.

Medierne har derved stor medskyld i islamiseringsprocessen i Europa. For de har unddraget os ovenanførte oplysninger og derved en demokratisk debat med mulighed for flertalsafgørelse om vor fremtidige identitet.

5: KONKLUSION

Europa bliver nu koloniseret først og fremmest af tidens folkemæssigt og ideologisk stærkeste kolonisateur, islam. Vi er på vej mod EUs afløser, Euro-Arabien (Euro-Mediterranien) - i al gedulghed. Propagandaapparatet, som skal fjerne vores identitet og bane vejen for ideologien, virker allerede: UNESCOs nye Kulturkonvention, Anna Lindh Foundation, Dansk Center for Kultur og Udvikling.

Årsager til globaliseringen

Der synes at være tre grunde til den tavse manipulations „succes“:

1. Verden regeres tilsyneladende af en sammenspist „hjernetrust“, som har skabt en pseudoreligiøs-kapitalistisk ideologi: „Den Nye Verdensorden“, (præs. G. Bush 1990) dvs. én Verden uden grænser, som iflg. tilhængerne „må komme pga. ellers uoverstigelige globale katastrofer.“ *Den selvbestaltede „Verdensstyrelse“ består åbenbart af a) USAs Council on Foreign Relations samt b) Trilateral Commission.*

Disse holdes sammen under c) *Rockefeller Foundations paraply. Rockefeller og hans mægtige vasaller har åbenbart allieret sig med d) den karismatiske røde „Fredsfyrste“, „Verdensstatslederen“ Gorbatsjov med hans „WPF“ og „Nye 10 bud“ - Earth Charter. Også e) Rusland synes at være med Gorbatsjov, som derved må antages at være „edderkoppen“ midt spindet omkring én-verdensstaten, hvorved verdenshistoriens 2. „uhellige alli-*

ance“ mellem kommunisme og kapitalisme har set dagens lys. Bilderberg må vist ses som en diskussionsklub, et selvbestaltet europæisk/amerikansk parlament.

2. Medierne og ytringsfriheden synes kontrolleret fra magtpyramidens top og via Bilderberg. Effektive propagandaapparater består. „Racismeparagraffer“ sørger for tavshed om manipulationerne.

3. Vor identitet er på vej ud. Derfor kan ideologien manipuleres ind.

Verdensstyrelsens mål og metoder

Målet synes for Rockefellerers neoliberalisme at være Mammons uindskrænkede magt - for Gorbatsjov Lenins utopi: i sig selv en sprængfarlig cocktail. „Verdensstyrelsen“ synes at regere gennem multinationale selskaber og World Trade Organisation [93], [94], der har udbredt støtte blandt bilderbergerne [95], samt ved kontrol over medieverdenen og USA: Supermagten, som har så stor indflydelse på de organisationer, der styrer verdenssamfundet en bloc, nemlig FN, EU, Den Arabiske Liga.

En multikulturel NGO, nemlig CDAC (kap. 3. B:4) med den Arabiske Ligas formand, Amr Moussa, og OIC bruges som brobygger til islams politikere. WCFA (kap. 3. B:5), EU og UNESCO iagttager og gennemdriver „den kulturelle mangfoldighed“ i foragt for det vestlige identitetsbegreb og dets syn på et land som identitetens område. Den diktatoriske „Nye Verdensorden“ disponerer tilsyneladende over umådelige finansielle ressourcer. Nationernes tid er forbi.

Verdensstyrelsens skæbnesvangre fejlberetning

Masseindvandringen og det deraf følgende voksende kaos i Europa er virkeliggørelse af én-verdens-stats-tanken.

Bagved ligger en tvangsforestilling om verdensomspændende kultursammenblanding med „dialog“ mellem parallelsamfund - i skæbnesvangert ukendskab til de enkelte kulturer - specielt til islam. Som vi nu dagligt ser, gælder i virkelighedens verden socialdarwinismen: „The survival of the fittest“ - i borgerkrig eller vestlig kapitulation. Her er islam til „Verdensstyrelsens“ overraskelse stærkest. Den paradoksale fejl er, at Verdensstyrelsen ganske vist selv ser en „åndelig genfødsel“ som forudsætning for „Den nye Verdensorden“. Imidlertid er „styrelsen“ begyndt at indføre „En-Verdens-

staten“ før genfødslen - vel af forretningsmæssige grunde, eller fordi ideologerne ved, at genfødslen er utopi. Derved har Verdensstyrelsen skabt en katastrofal „Ny Verdensorden“ med en højeksplosiv kulturblanding.

Hele dette planlagte ideologiske magtspil har pånødet os en uforenelig fremmedkultur uden at spørge os om lov. Dette er i sig selv en udemokratisk anmasselse. Hertil er nu kommet en panikkampagne, der satser på tyveri af vor svage identitet hurtigst muligt, fordi det ses som eneste mulighed for at undgå en kollision med den oversete joker i spillet, den urokkelige islam [96]. Det vil vise sig at være en stakket frist, Verden derved får inden kapitalismens og leninismens endelige undergang i shariaen, som ikke lader sig bestikke af neoliberalisterne. Verden går urolige tider i møde. Hele dette magtspil synes apokalyptisk [97].

JØDEHAD I DANMARK

En kort oversigt over
verbal og fysisk chikane fra 1995 til 2005
af *Geoffrey Cain*
formand for Raoul Wallenberg Foreningen

En af de skriftlige kilder om antijødiske handlinger i Danmark er *Antisemitism World Report* - udgivet af Institute for Jewish Policy og American Jewish Committee - der indtil 1997 hvert år bragte indberetninger fra hele verden. Disse indberetninger var for Danmarks vedkommende præget af en frygtsom og traditionsbestemt politisk korrekthed, der fokuserede så godt som udelukkende på bevægelser til højre for midten. Indvandrernes og venstreorienteredes jødehad derimod behandledes næsten ikke, og da *Antisemitism World Report* derefter skiftede navn til *Antisemitism and Xenophobia Today*, blev det meget værre. Heldigvis udgiver The Stephen Roth Institute i Tel Aviv en anden og meget mere virkelighedsnær oversigt over antijødiske handlinger - *Antisemitism Worldwide* - der ikke er bange for at træde på politisk korrekte ligtorne, og som fokuserer på reelle i stedet for teaterproblemer.

Det var også på tide. Vaskeægte nazister er der trods alt ganske få af i Danmark, og bortset fra en lille klike af yngre nazister i Jonni Hansens førerbunker i Greve, er de fleste af dem ældre, i 70'erne eller endda i 80'erne, og - som det fremgår af nogle af de mere kuriøse eksempler nedenfor - ikke altid helt velforvaret. Synagogen får jævnligt breve fra „Solen - Gudinden Ishtars højre hånd“, der i stedet for venlige hilsner plejer at slutte med følgende salut: „Ned i støvet for hende Solen Ishtars fod, du svin og snotklat kaldet Jahve Ynkelige og grimme tøsedreng-bæklat.“

Lidt mere alvor er der over bladet *Samizdat*, der udgives af pensionistparret Marianne Herlufsdatter og Lars Thirslund fra Løkken, men deres læserkreds er nok ikke særlig stor.

Det gælder også Holocaustbenægterforeningen. *Selskabet for den Frie Historiske Forskning* ved dr.phil. Christian, Lindtner, stud.jur. Glenn Pacharzina m.fl.

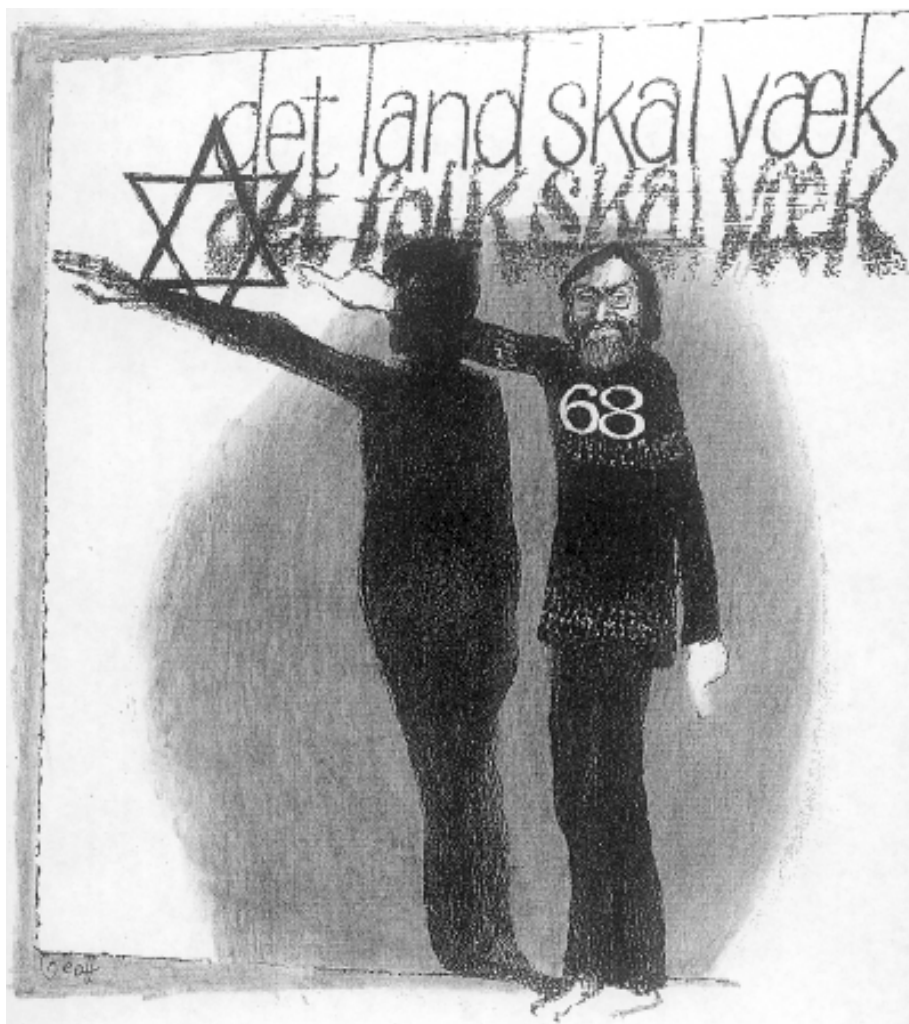
World Report var meget optaget af disse marginalgrupper og indrømmede nødig overfor sig selv og andre, at et skræmmende og meget mere farligt jødehad var kommet ind i landet fra et helt andet hold. Et hold, det var tabu at tale om. Således berettede *World Report* for 1995 udførligt om den i Danmark bosatte tyske Holocaust-benægter Thiess Kristoffersen, Fremskridtspartiet (!) Den Danske Forening (!) og nazisten Jonni Hansen, som rapporten naivt slog i hartkorn med hinanden. Konkrete handlinger fra den kant kunne den heldigvis ikke fortælle så meget om, bortset fra en ubehagelig episode, hvor en jødisk familie måtte flygte fra deres hjem efter trusler og spytklatter fra en gruppe mænd, der mentes at være højreekstremister.

I modsætning hertil brugte rapporten påfaldende lidt plads på et overfald begået af unge arabere på et jødisk ynglinge-foldboldhold på Ryparkens Fodboldbane i marts 1995. Her blev nogle af de jødiske drenge slået og sparket, hvorefter deres sportstasker blev gennemrodet. Mig bekendt er dette det første overfald i på jøder i Danmark siden Anden Verdenskrig og burde derfor fortjene en mere fyldig omtale i pressen, (hvor der var tavshed) såvel som i *World Report*. Men til trods for, at disse chikanerier og overgreb fortsætter den dag i dag, når de jødiske drenge bruger Ryparkens bane (der ligger tæt på Carolineskolen), har de færreste hørt om dem.

World Report - i dens forholdsvis korte levetid - kunne ikke overkomme alt, og qua dens frygtsomme politiske korrekthed heller ikke ønskede at gøre det. Et af mange områder, den nødig beskæftigede sig med, var de

muslimske blade og muslimernes udtalelser til aviserne, og her er der ellers stof til eftertanke. Eksempelvis var det „moderate“ *Muslim i Danmark* i maj/94 nummeret (og muligvis også i senere numre - jeg har ikke fulgt det op) klart inde på bagvaskelsens område med helsideartiklen *Jødernes særkende ifølge Koranen*.

Forfatterens egen tegning.

Her kan man læse, at jøderne er „pengetilbedere“, der begår „lovovertrædelser og misgerninger“; de „benægter sandheden“, og de er „uretskafne“. Derfor er de „forbandede, deres hjerter er hårdere end sten eller endnu hårdere, dette skyldes deres egoisme... de holder ikke deres aftaler... de lyver om Allah og forvansker religionen... de dræber profeter.“ Ifølge forfatteren har jøder begået „store synder“, og de er dem, der hader de sande troende allermest. Dertil kommer, at de har bagvasket Miriam (Maria) og foregivet

at myrde Jesus. Her er det vel at mærke ikke israelere, der er tale om, men jøder i almindelighed.

Umiddelbart efter nogle drabelige bombeattentater i Jerusalem bragte *Muslim i Danmark* artikler, der retfærdiggjorde martyrium (juni/juli/97), og disse artikler kunne findes på kommunebiblioteket i Krystalgade, lige over for synagogen. Allerede 21. august 1994 kom imamen Abu Laban til at tale over sig til Jyllands-Posten, overfor hvem han bemærkede at „jøder spreder aids i Egypten.“ (Charlotte Aagard har en udmærket artikel om Abu Labans terrorforbindelser i Information (!) 7. januar 2006).

Et andet tilfældigt eksempel - og der må være mange, mange flere - er det dansk/muslimske *Newsletter for Islamic Student Organization* nr. 7 årg. 1996 ved bl.a. cand.jur. Safie Aoude, der påstår, at jøderne kontrollerer hele verden og hele verdenspressen: „Hvor er det synd for jer i Vesten, at I er under så stærk indflydelse af Israel. Jøderne kontrollerer det meste af verdenspressen.“

Antisemitism World Report var ikke interesseret i den slags, og da rapporten som allerede omtalt ændrede sit koncept i 1997 og blev til *Antisemitism and Xenophobia Today*, var det ren farce. Godt tilsløret af lange beskrivelser af Dansk Folkeparti og alt, hvad der rørte sig til højre for midten, trådte den virkelige racistiske chikane og de virkelige racistiske overfald endnu mere i baggrunden.

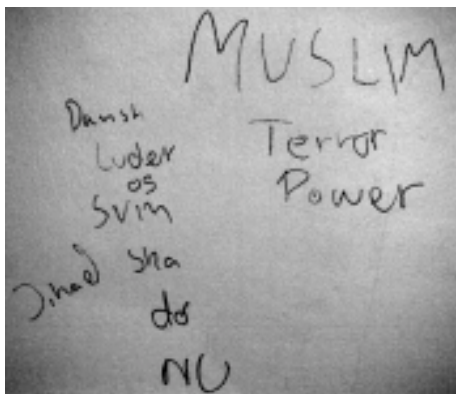
Heldigvis er den i hvert fald for Danmarks vedkommende meget mere nøgterne *Antisemitism Worldwide* kommet til, og her ser man et ganske andet billede. Det skyldes de meget omhyggelige episodeoptegnelser, der lægges til grund for rapporterne, og som Mosaisk Troessamfund velvilligt har tilladt mig at kigge i. De følgende sider er en meget kortfattet oversigt baseret på optegnelserne fra 2001-05. Som folk, der følger lidt med i tingene, sikkert kan forestille sig, er det temmelig barsk læsning. Lad os begynde med 2001.

Chikanen begynder at tage til

I dette Herrens år er der rapporteret 18 tilfælde af chikane/overgreb, hvoraf ét er begået af nynazister, to eller tre af ukendte gerningsmænd og resten af folk med „arabisk eller mellemøstligt udseende“. Det er som sagt ikke rare ting.

Her er et eksempel: Den anden september beretter en jødisk mand, hvad der skete, da han besøgte den jødiske begravelsesplads i Møllergade på Nørrebro. „Ved indgangen tog jeg min kalot på. Konstaterede herefter, at jeg havde glemt min tegnebog i bilen og gik tilbage, men glemte at tage kalotten af. Ved bilen blev jeg tilråbt på dansk af tre sydlandsk udseende unge men-

sker med følgende: „Dit jødesvin! I er værre end serberne. Vi slår jer ihjel allesammen, og du bliver den første!“ Ja, sådan kan det gå, når man går med jødisk kalot på Nørrebro. Og de kære politikere, der betvivler denne tingenes tilstand, kan jeg kun opfordre til selv at tage kalot på og se, hvad der sker.

En uge efter, i samme september måned, blev en jødisk familie i bil udsat for stenkast på Danasvej i nærheden af en ortodoksrabbiners hjem. Denne var i maj måned samme år blevet generet af en herre af „mellemøstligt udseende“, der holdt rabbinerens hus under observation. Den 14. maj klokken fire om morgenen (!) var der fløjet en stor sten gennem ruden i vinduet på datterens soveværelse, og vidner berettede om en flygtende person af „mørk udseende“. Det var næppe entertaineren Anders Lund Madsen.

Lige så alvorligt var et forsøg på at påkøre en synagogevagter (23. juni 2001), der måtte springe til side for at redde sig i sikkerhed. Bilen viste sig at være arabisk ejet. I juli blev to amerikanske ortodokse jøder angrebet i Vollsmose af en gruppe palæstinensiske stenkastere. For en gangs skyld blev sagen bemærket af pressen, idet B.T. dagen efter citerede et af ofrene for: „De kastede sten og nogle hårde frugter efter os, imens de af deres lungers fulde kraft skreg: „Fuck the Jews, fucking assholes, son of a bitch!“

Der blev ikke indgivet politianmeldelse, skrev journalisten Frodi Holm Knudsen, „fordi de [angrebne] ikke følte, de ville komme nogen vegne med en politianmeldelse,“ hvad de formodentlig havde ret i, da politiet nok ville have haft svært ved at finde gerningsmændene og formodentlig endnu sværere ved at anholde dem.

Den første august 2001 blev en kalotklædt jøde i selskab med 45 andre turister på besøg i Wonderful Copenhagen pludselig angrebet på Strøget af tre personer af „mellemøstlig herkomst“, der skar ham i ansigtet med en skarp genstand, sandsynligvis et barberblad, der læderede ham fra næsen til hagen. Heller ikke han ville anmelde episoden til politiet.

**Europa er kræften - islam er svaret!
Udryd dem, der bagtaler islam!**

I september 2001 var der hærværk mod en bil parkeret uden for synagogen. Natten til fredag den 30. skar ukendte gerningsmænd i overfladen af fordækkene, så det ene eksploderede under hurtig kørsel, mens der sivede luft ud af det andet. Den 11. november kommer en ung medarbejder på Mosaisk Troessamfund ud for følgende: han går ind på en pizzarestaurant, hvor han møder en gammel klassekammerat, en pakistansk pige, der sidder der sammen med sin ven. Pigen fortæller vennen om den unge jødes tilknytning til Mosaisk Troessamfund, hvorefter vennen på mobilen tilkalder et tæskehold på fem pakistanere. Kun en resolut indgriben fra restaurantens ejer forhindrer et overfald. En uge senere - 18. november - bliver en jødisk dreng overfaldet på sin vej fra Carolineskolen til Ryparken Station. Han bliver slået ned og sparket i ansigt og på kroppen. Det var slutningen på dét år.

En periode med rigtig mange episoder

I 2002 steg antallet af overgreb fra 18 til 65! Det startede i januar med tilråbet: „Fucking Jew - jeg vil huske dig!“ til en synagogeagt ved en mindehøjtidelighed for Auschwitz-ofre. Gerningsmanden var „nydansker“, siger rapporten, der åbenbart har lidt svært ved at give slip på de sædvanlige politisk korrekte halmstrå. I måneden efter - den 9. februar - er der et kedeligt optrin, der involverer arabisk talende piger. I 25-30 minutter stod de uden for synagogen, mens en stor gudstjeneste var i gang, og spyttede og „skød“ med fingeren mod de folk, der kom ud. Da de til sidst blev fotograferet af synagogevagterne, tilkaldte pigerne - som den *forurettede* part! - politiet, der forklarede dem, at det er lovligt at fotografere på gaden.

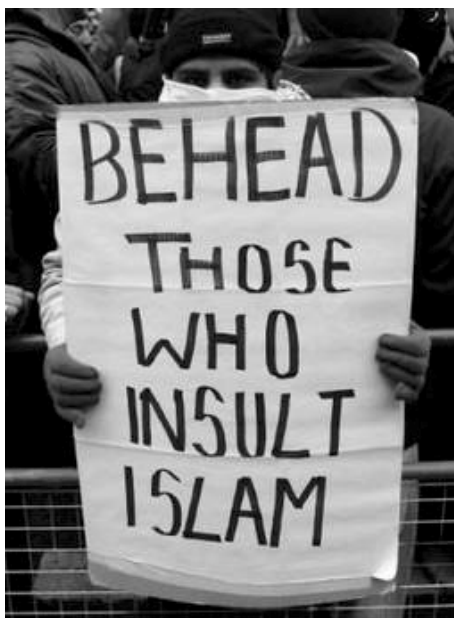
En del af disse problemer har at gøre med Synagogens nye naboer. Lige overfor ligger det nye Københavns Bibliotek, der har mange muslimske besøgende, og længere nede ad gaden ligger den tyrkiske restaurant »Ankara« i samme bygning, der husede Gestapo under besættelsen. Så den ligger som en lus mellem to negle.

Situationen minder meget om den, jøderne befandt sig i under den senere periode af den muslimske kolonisering af Mellemøsten, Nordafrika og Persien, hvor jøder, kristne og Ahura Mazda-tilbedere ikke længere udgjorde landets flertal, men var reduceret til dhimmi-status. (læs Bat Ye'Or: THE DHIMMI).

Officielt gav denne status „beskyttelse“ (lidt a la Al Capones beskyttelse), men ganske almindelige muslimer følte sig ikke særlig bundet af det, og - når der ikke var andet at tage sig til - kunne de finde på at aflægge besøg og traktere med spytklatter, tilråb, chikane, hærværk og stenkast. Eller det, der var værre.

Sådan er det ved at blive i dag, og sådan gik resten af 2003. I april forsøgte tre piger (to iført tørklæde) at skaffe sig adgang til synagogen, hvor man fejrede Israels uafhængighedsdag, under foregivende af, at de „havde en aftale med nogen“. I maj var der igen en episode på Ryparkens bane med de jødiske drenge, der skulle spille mod SSB, en klub fra Vesterbro. Denne gang blev der ikke begået vold - „kun“ serveret råb om „jødesvin“ og fuck-finger. Ikke den bedste atmosfære at spille fodbold i.

I 2003 faldt episoderne fra 65 til 36 (man må håbe, at alle er blevet indberettet) heraf fire eller fem med etniske danskere som ophavsmænd, en af ukendt oprindelse og resten er der ingen præmie for at gætte sig til. Det startede i årets første måned, 15. januar, hvor en jødisk familie blev udsat for

Hug hovedet af dem, der forhåner islam

En radikal bemærkning, der har fået de kulturradikale til at bøje nakken i hovedløs underdanighed.

telefonchikanerier og derefter et mærkeligt brev. Naboen fortalte dem, at der har været „besøg af udenlandske typer“ i familiens have under deres fravær. Bestemt ikke nogen rar nyhed at komme hjem til.

Den 22. feb. blev en synagogevagter overfuset af en gæst fra den tyrkiske restaurant ved siden af, der trakteredede med udsagn a la „Hitler skulle have gjort sit arbejde færdigt!“ En vagthavende politimand på Station City var ikke meget for at intervenere, fordi „en evt. anmeldelse af episoden vil volde os en masse besvær pga. sagens karakter.“ Og man forstår ham godt. Samme dag forsøgte „en herboende muslim“ at skaffe sig adgang til synagogen og stod provokerende foran den efter at være blevet afvist.

Den 5. marts bringer gratisavisen *Urban Hizb-Ut Tahrirs* berømte opfordring til at dræbe jøderne „hvor I end finder dem“ (egentlig en sammenlægning af en antijødisk hadith med en korantekst, der ikke er møntet på jøder) og sådan fortsatte året med trusler og tilsvininger. Den 13. marts på Københavns Banegård blev en rabbiner sparket i maven af en araber fra en gruppe på 10, og „kun en intervention fra de andre rejsende forhindrede yderligere vold.“

Under tumulter ved et foredrag i Korsør, som den israelske ambassadør blev nødt til at opgive, blev en pressefotograf slået og måtte på skadestuen (25. marts). Demonstranterne var hovedsagelig palæstinensere. Tre blev anholdt og en fjerde sigtet for ulovlig indtrængen. Han var medlem af *Enhedslisten*. Egentlig var oprindelsen „antizionistisk“ og ikke rettet mod jøder, men denne hårfine grænse bliver tyndere år for år. Enhedslisten mener åbenbart, at den kan håndtere den. Episoderne fortsatte resten af året med et gennemsnit på ca. 3 om måneden (vel at mærke af de indberettede.) Det er dog langt fra sikkert at alle forulempede har ønsket at inddrage andre, og vi ved fra skadestuestatistikker, at kun ca. hver 8. overfald bliver politianmeldt.

Mor og barn trues

Særdeles ubehageligt var et optrin ved Nørreport Station, hvor en moder gik med sit lille barn, der sang hebraiske sange. En gruppe på 4-5 arabere der opfattede det hebraiske ord „pesach“ (påske) diskuterede højlydt, at moderen og barnet nok var „jahud“ (jøder) og mimerede, at de skulle halalslagtes. Moderen skyndte sig væk med barnet og fortalte, at det kun var forbipasserendes opmærksomhed, der forhindrede et overfald. En uge senere var der

igen „problemer“ på fodboldbanen ved Ryparken Station. Da de jødiske drenge ankom, fandt de følgende tekst skrevet på muren i omklædningsrummet.

»PLO STYRE! JA TIL ISLAM! SKRID JØDER! FUCK U« (hvor det sidste ord er ulæseligt). Budskabet har nok ikke gjort det nemmere at koncentrere sig om at spille fodbold den dag. En måned efter - 23. maj - var der skolefest i Frederiksberg Have. En jødisk dreng bliver af en palæstinenser fra samme skole spurgt: „Er det dig, der er jøde?“ Kort efter kom slagene efterfulgt af et spark i ryggen. Da nogle voksne lagde sig imellem, så gerningsmanden sit snit til at sparke den jødiske dreng i solar plexus, hvorefter han faldt sammen. Noget lignende fandt sted ved Charlottenlund Fort - 6. juni - hvor drengene fra den jødiske fodboldklub, blev truet til at tage hjem af palæstinensere.

Den 13. august berettede en jødisk familie i Herlev om de ubehageligheder, deres børn blev udsat for. En datter på 14 år, der går i 8. klasse, mødte op i klasseværelset til påskrifter på tavlen som: „Alle jøder skal dræbes“ og „Ali's klan holder Danmark ren.“ Omtalte Ali var en palæstinenser fra nabo-klassen. Pigen er blevet udsat for ukvemsord og trusler og er siden blevet fulgt hjem af sine klasseveninder for at undgå at blive overfaldet. „Ali og hans klan“ er et kendt fænomen i Herlev og Gladsaxe kommuner. Den yngste datter, der går i samme skole, er allerede blevet klassificeret som „jødesvin“ og er bange for at færdes der. Familien vil flytte fra området. De resterende episoder er af lignende art: spytklatter, tilråb og trusler.

I årets sidste måned - 15. december 2003 - fik Mosaik Troessamfund et brev fra „Onkel Holger“, hvor den gentagne tekst lyder: „Skal de omskærne øve fjendtligheder i Danmark? NEJ!“ Teksten er gentaget 24 gange af den modige, men anonyme Onkel Holger, og slutter med „Kære jøder og muslimer i Danmark!“ - nævnt i alfabetisk rækkefølge... „TÆNK! Kærlig hilsen Onkel Holger.“

Antisemitisme Worldwide 2004 nævner 34 antijødiske episoder i Danmark, hvoraf fem var fysiske overgreb. Tonen er ikke længere den politisk korrekte fra *Antisemitism World Report*, omend Dansk Folkeparti - „the right wing antimuslim Danish People's Party“ - nævnes i forbindelse med en underskriftindsamling mod rituelslagtning. At „the right wing antimuslim

Danish People's Party“ også er Folketingets mest pro-Israel parti er desværre udeladt. Men lad os se på de 34 episoder.

De etniske danskeres andel

Så vidt jeg kan se, har ca. 13 tilfælde en „gammeldansker“ som mester, hvad der er foruroligende højt. Ni har en ukendt person som ophavsmand, og resten er fra Mellemøsten. Hvad den første gruppe angår, drejer det sig mest om uforskammetheder eller henvendelser fra folk, der virker ubehageligt forrykte. Således 12. januar sender en „Søren Nielsen“ en fortegnelse over „rotter af Juda slægt“ til Mosaisk Troessamfund sammen med fire tætskrevne sider med antisemitisk propaganda i bedste Goebbels stil. Han glemte at sætte adresse på.

Den 19. februar får formand for Mosaisk Troessamfund en ophidset dame i telefon, der siger: „Du skal halalslagtes, dit muslimske svin!“ (Hun har vist ringet til den forkerte „muslim“), mens en Theodorus van Huisstede fra Bagenkop ringede utallige gange til Mosaisk Troessamfund med fornærmende tilråb. Skøre kuler af den type ligger nok til højre på den politiske skala - eller gør de? - Men en stud.scient.soc. fra RUC, Emil Eiberg-Jensen, er snarere venstredrejet. Som fungerende sekretariatsleder i *Nyt Aktivt Miljødemokrati* spørger E.E-J retorisk på Politikens internetside (hvor „tonen i debatten“ er allerbedst) om „jøderne skal have deres eget museum? Hvorfor skal de blodtørstige jøder have museum på Det kongelige Bibliotek, på dansk ejendom?“ Hans indlæg er et godt eksempel på antizionisme og antisemitisme, der er gået op i en højere enhed. Dog kun verbalt.

Episoder med arabere/muslimer har ikke denne begrænsning. Den 22. marts var pigerne fra børnehaveklassen på Carolineskolen på fodboldbanen

Mellemøstens flygtninge forfølger de danske jøder, bare fordi man i Israel har for vane at presse blodet ud af palæstinenserbørn og drikke det med velbehag. Hvis man altså skal tro på den historie. Når disse Allah-frygtige siger det, må det jo passe!

ved Rymarken Station, da to indvandrere med rundboldbat over skulderen dukkede op. De brugte dem ikke, heldigvis, men nøjedes med at råbe: „Fuck jer, jøder!“ og „fucking jøde“ ad de små piger. Det er episoder som denne, der forklarer, hvorfor Carolineskolen er omgivet af et to meter høj hegn (Mogens Lykketoft ville nok kalde det en „mur“) og overvåget af tv.

Det er noget, medierne åbenbart har accepteret som helt naturligt, og ingen af dem har sat sig for at uddybe for lytterne og seerne, hvorfor små børn må beskyttes, som var de i en krigszone. Carolineskolen ligger i et område ved den indvandrerunge Ryparken, der lidt efter lidt er ved at udvikle sig til en ghetto. Og fremtiden ser ikke lys ud.

Hvad de andre optrin i 2003 angår, var der blandt den sædvanlige chikane og tilråb et særdeles ubehageligt overfald på en jødisk dame i Føtex. Hun var 80 år, og må have set lidt for jødisk ud. Bagfra blev hun slået i ryggen af to mænd med „mellemøstligt udseende“, der afsluttede afstraffelsen med at smide næsten hele indholdet af bogreolen på hende. Alder er ingen hindring.

De fleste episoder begrænsede sig heldigvis til spytklatter og trusler, og som et eksempel på sidstnævnte er det interessant at se på en e-mail til Dansk Zionistforbund den 14. maj: „Hør her, små røvhuller!!! I skal ikke tro, at I har ret til noget... Palæstina er født til os palæstinensere, så ikke noget med at spille alt for smart, I skal bare vide, at hver gang jeg ser på en fucking lille jøde, tager jeg fat om halsen på ham som tegn på, at han skal sutte og smutte!“ Og videre i samme dur. Afslutningen lyder sådan her: „... I HAR INGEN RET TIL SIKKERHED OG FRED FOR VI DRÆBER HVER EN KRØLLEABE... HAHAAAAHA ENDEN FOR JER ER KOMMET OG I VIL SNART VÆRE UDRYDDET HAHAAAAHAHAHAHA.“ Det var så den besked, der indløb i årets femte måned. Ikke noget med „kom maj, du søde milde“, som man sagde før i tiden.

Overfald på lektoren fra Carsten Niebuhr Institut

Hvad de fysiske overfald i 2004 angår, var ingen alvorlige nok til skadestuen takket være forbipasserendes indgriben og de overfaldnes flugt. Ingen undtagen ét. Det drejer sig om den halvjødiske/halvarabiske lektor fra Carsten Niebuhr Instituttet, der var tillidsfuld nok til at stige op i en bil efter indbydelse fra hans overfaldsmænd. Derfra kunne han ikke flygte. Sagen

blev omtalt i pressen og Instituttets rektor bakkede modigt op ved i fjernsynet at læse op af den korantekst, der var årsagen til lektorens afstraffelse. Lektoren opgav at undervise videre i det pågældende semester, og mig bekendt er han stadig sygemeldt.

Et gennemgående træk i denne vold og disse trusler er ydmygelse. Og det har en svensk forskergruppe beskrevet i en bog om den slags udskejelser, som jeg senere vil vende tilbage til. Men her er endnu et trist lille eksempel fra livet på Carolineskolen. Det drejer sig om en pige på 11 år. På vejen fra skolen til busstoppestedet blev hun standset af to drenge, hvoraf den ene er dansk og den anden „af anden etnisk afstamning“. De var begge i 13-14 års alderen og havde åbenbart fundet hinanden på trods af deres forskellige kulturelle baggrund. Men hvis det var et lykkeligt eksempel på integration for dem, var det knap så lykkeligt for pigen. De standsede hende, krævede oralsex og holdt hende fast, da hun forsøgte at flygte. Heldigvis var der forbipasserende, der kunne gribe ind, og pigen kunne komme grædende og stærkt chokeret hjem. Sådant er livet i dagens Danmark.

Så kommer vi til 2005. Her var det omtrent samme antal episoder som 2004, nemlig 35. Heraf var ophavsmanden dansk - eller ser ud til at have været det - i seks tilfælde, mens ca. syv var helt anonyme (hærværk o.l.). Resten er fra Mellemøsten. De er anført som enkelte episoder, men egentlig dækker nogle af dem en lang række overgreb eksempelvis i form af hærværk på biler tilhørende folk i Mosaik Troessamfund. Skaderne omfatter dæk, vinduesviskere, nummerplader (sparket af), kofangere og ridser og buler i lakken over en længere periode. Antallet af 35 episoder er også noget af en understatement, hvad der fremgår af et brev fra den 28. maj 2005. Det er skrevet af to unge jøder, der har tilladt sig den frækhed at gå med kalot på Nørrebro.

„I perioden fra november 2003 til i dag har vi næsten dagligt oplevet antisemitiske tilråb og trusler fra indvandrere. Der bliver som regel råbt ting som jødesvin, fucking jøder, jahud (jøder) kom her, og vi tæsker dig, vi dræber jer, Hitler, Hitler og mange andre ting i den stil. Det er alt fra småbørn til kvinder, der råber. Men dog hovedsagelig unge mænd.

Der har bl.a. været en episode, hvor en ung fyr (som tidligere havde råbt ad os) cyklede forbi vores lejlighed, og vi fik tilfældigvis øjenkontakt, da jeg stod ved vinduet. Han pegede på mig og kørte fingeren hen over struben.

Der er blevet ringet på vores dør, hvorefter en gruppe forlader stedet, mens de peger på vores lejlighed. Vi er gået forbi en gruppe kvinder og børn på en legeplads, hvor nogle af de unge kvinder har givet sig til at råbe jahud, jahud!

Inden for den sidste måned er situationen eskaleret videre, og episoder som disse hænder nu flere gange om ugen. Vi er derfor for 10 dage siden begyndt at skrive disse episoder ned.

Lørdag d. 28/5 - ca. kl. 21.30 - Guldbergsgade

Er på vej til synagogen. Store grupper står i området omkring Rust (restaurant og natclub). Flere får øje på mig og giver sig til at råbe jahud, jahud! Hvad glør du på? Vi smadrer dig... osv.

Lørdag den 04/6 - ca. kl. 21.40 - Guldbergsgade

Er på vej til synagogen med min bror. Vi passerer to arabere, der signalerer til en gruppe (5-6) arabere og sorte (somaliere vil jeg tro) på modsatte side af vejen. De giver sig til at råbe og skrigе, som de plejer, bl.a.: „Vi dræber jer!“... En af de sorte fra den modsatte side af vejen begynder at løbe mod os, og vi begynder at småløbe mod Sankt Hans Torv. Så stormer alle sammen efter os, mens de stadig råber og skriger. Da vi kommer til Skt. Hans Torv, flygter vi ind i en „7-11“ på hjørnet for at få personalet til at ringe til politiet. Gruppen stopper dog op lidt derfra, og vi smutter rundt om hjørnet, uden at de ser os.

Ca. kl. 21.55 på Frederiksborggade

Vi passerer en sort fyr (somalier?) der siger: „Fucking jews“ til os, og der opstår en diskussion. Da jeg tror, han vil give mig et slag i ansigtet, skubber jeg ham bagud. Både min bror og jeg er oppe at køre efter episoden et kvarter tidligere. Han går frem mod os, mens han åbner jakken, som om han vil finde en kniv eller lignende frem.

Søndag d. 05/6 - ca. kl. 21.30 - Mimersgade

Er på vej hjem på cykel og lægger mærke til, at der kører en bil langsomt lige bagved mig gennem hele Mimersgade. Jeg stopper på et tidspunkt for at komme over på modsatte side af vejen, og bilen stopper lige, da den kommer forbi mig. Jeg krydser vejen og ser, der sidder en araber i bilen (ligner en religiøs fyr med skæg osv. i 30-40'erne) og stirrer på mig. Jeg går forbi min lejlighed og ned ad Mimersgade, og han ruller langsomt efter mig, mens han sidder og kigger på mig hele tiden. Jeg stopper op på et tidspunkt

og giver mig åbenlyst til at taste hans nummerplade ind på mobilen, hvilket ikke påvirker ham. Jeg når krydset ved Jagtvejen og bliver stående der. Da der er biler bag ham, bliver han nødt til at køre, da der bliver grønt.“

Her kan man sige - som djævelens advokat - at disse to unge mænd selv var ude om det, fordi de tillod sig at gå med kalot. Og på den måde er kalotten en god parallel til ytringsfriheden: Det er tilladt at have den... så længe man ikke bruger den. Så langt er vi kommet i det forhenværende frie Danmark.

Afslutningsvis vil jeg nævne en tankevækkende bog fra Sverige, der graver lidt i de fænomener, vi er vidne til i såkaldt „multietniske samfund“. Heraf fremgår, at ydmygelse er et centralt element i disse episoder. Fænomenet er beskrevet i en bemærkelsesværdig svensk bog med titlen: »EXIT FOLKHEMS-SVERIGE«, der er skrevet af akademikerne Jonathan Friedman, Ingrid Björkman, Jan Elfverson og Åke Wedin. Undertitlen er: »En samhälls-modells sönderfall« (en samfundsmodels kollaps).

Kapitel fem, der handler om ydmygelse, er skrevet af Ingrid Björkman, en fin ældre dame med en fornem akademisk karriere bag sig. (Hun var i øvrigt med til ytringsfrihedskonferencen i Landstingssalen i nov. 2005).

Her er et uddrag, som jeg lader stå i originalsproget med et par forklarende ord:

»...Sedan början (begyndelsen) av 1990-talet är gängrånen (banderøveri), där ungdomar rånar (bestjæler) andra ungdomar, ett markant inslag i ungdomsbrottsligheten. Från att ha varit en storstadsföreteelse har rånen nu spritt sig ut över landet. Ett flertal rapporter, bl.a. en omfattande BRÅ-undersökning (BRÅ er den officielle kriminalstatistik) 1999 i Malmö och Göteborg, liksom intervjuer med poliser ger en samstämmig bild av ungdomsrånen. Ökningen är dramatisk. I Stockholms- och Malmöregionerna fördubblades de polisanmälda rånen under 1999, och polisen talar om en „ungdomsepidemi“.

80-90 procent av rånarna har invandrarbakgrund. Majoriteten är 15-17 år. Men åldern sjunker och allt oftare är rånarna inte straffmyndiga (under den kriminelle lavalder). Offren är svenska barn och ungdomar, företrädesvis „svenska killar från rikemansskolor“, som en rånare uttryckt det.«

Her er altså tale om berigelseskriminalitet. Og dog. Det er ikke simpel berigelse, for der er også et racistisk element. Ofrene er altid etniske svenskere, og derfor skal der „fördredning“ til. Ingrid Björkman skriver:

Förnedring av offret ingår inte sällan i bilden. Är det en pojke gäller det att knäcka hans självkänsla. Han tvingas gråta, lämna ifrån sig skorna, till och med klä av sig naken, på knä be för sitt liv osv. För flickoffren gäller sexuell förnedring. De får kläderna avslitna, rånarna tafsar (grapsar) på dem och kallar dem „horor“. Rånen kombineras dock sällan med våldtäkt. När flickorna lyckas komma loss och springa sin väg, gapskrattar (storgriner) rånarna och låter dem löpa. Inte ens småflickor går säkra.

Bara uppskattningsvis (skønsmæssigt) hälften av rånen polis-anmäls och de allra flesta förblir ouppklarade. Att så få anmäler beror på deras bristande tilltro till pol-

isens förmåga att gripa rånarna, men också på rädsla för rånarnas repressalier. Ett vanligt inslag i scenariot är att gärningsmännen hotar döda (truer med at dræbe) den som tjallar (sladrer). „Jag skulle aldrig våga peka ut dom som rånade mig“, säger en fjortonåring som blivit rånad tre gånger på två veckor. „Jag har en kompis som både anmält och vittnat. Nu har han ett kontrakt på sig - de är ute efter honom. Han kan knappt gå ut.“

Den allvarligaste effekten av ungdomsrånen ligger sannolikt i den djupa kränkningen av den personliga integriteten och de psykiska konsekvenserna speciellt för den som är i puberteten och i färd med att bygga upp sin identitet och sin bild av omvärlden. Att som femton-åring känna sig så maktlös att man på befallning lämnar ifrån sig sina skor sätter rimligtvis spår i självkänslan. 80-90 procent av de rånade ungdomar som intervjuats i BRÅ-rapporten uppgav att de kände hat och hämndlystnad gentemot förövarna. En konsekvens av ungdomsrånen kan bli att invandrarfientligheten i ungdomsgenerationen ökar.

**Europa, du vil komme til at betale.
Din 11. september er på vej.**

Det er fantastisk, hvad man skal høre på uden at få lov til at svare igen.

Hvis man svarer, er man ifølge redaktør Seidenfaden og Elsebeth Gerner Nielsen „racister“.

Det magiske ord „respekt“

Gången har satt sig i respekt, som det heter. Det inneb ar att de tagit över vissa stadsdelar med följden att de svenska ungdomarna inskränker sin rörelsefrihet. „Rädslans geografi“ breder ut sig även här. De tonåriga gärningsmännen betar sig som maffiosi, s ger polisen. R nen blir en maktdemonstration. Om rånarna grips skrattar de  t polisen, eftersom brottens påföljder blir så obetydliga på grund av förövarnas låga ålder.

Att det f r gången  r fråga om att visa sin makt bekräftar invandrarungdomarna själva. De som har status i g ngv rlden  r de som suttit inne flera gången för misshandel. Den som inte accepterar den grymma g ngkulturen har all anledning att vara rädd. „Svenskarna måste bli som oss svartskallar. Annars klarar dom sig inte,“ säger en invandrarkille. „Man rånar inte sina egna. Och då blir det invandrare mot svenskar.“ De svenska ungdomarna fattar galoppen: Antingen håller man sig undan eller också anpassar man sig. „Om man lär känna dom och låtsas se upp til dom, då blir man inte rånad,“ förklarar en svensk fjortonåring. F rsvarsmekanismen heter medveten identitetsförändring.

En sociologisk undersökning vid Göteborgs universitet av John Järvenpää har ingående behandlat fenomenet invandrarungdomar och personrån. Informanterna, som bestod av sex utlandsf dda ungdomar från olika l nder i ålder 17-19 år, var intagna i slutna ungdomsv rd på grund av personr n. Trots skilda kulturella bakgrunder var de relativt samst mmiga i sin syn på r nandet. Det helt avgörande motivet f r val av offer var etniskt. Ingen kunde tänka sig att r na någon av sin egen nationalitet.

Motivet er altså „etnisk“ (hvilket vil sige racistisk), og hvis det ikke handler om jøder, men om ganske almindelige lyshårede svenskere, er det fordi jøderne har set skriften på væggen og er flyttet. Hvad disse unge „respektkr vende“ andengenerations-indvandrere ville gøre med en jøde, hvis de var så heldige at finde en, er ikke rart at tænke på. Mange vil slet ikke tænke på det - hvad jeg godt kan forstå - og beskæftiger sig med helt andre ting.

Det synes jeg er en god idé, fordi det ikke er rart at se den verden, som ens forfædre har bygget op, falde sammen om  rerne på en. Men det er det, der er tale om, og da tingene kun kan blive værre med tiden, er det ikke nogen stor synd at drømme sig bort.

HVAD ER ET RACISTISK OVERGREB?

af *Rolf Slot-Henriksen*

Indledning

„Dokumentations- og Rådgivningscenter om Racediskrimination“ har udgivet en håndbog, der præciserer, at det er et racistisk overgreb at skrive „danske bilister“. Ordet „dansk“ tolkes her som racisme (s. 47). I 20 år er modstandere af fri indvandring systematisk blevet kaldt racister.

Begrebet blev med vilje omtolket, medens man lukkede begge øjne for den virkelige racisme.

Virkelig racisme, er at jøder i dele af København i dag ikke mere kan bære en Davidsstjerne som smykke uden overfald, at kristne børn på en række Nørrebro-skoler pålægges ikke at bære kors, og at mad, dyr og mennesker uden blusel inddeles i „rene“ og „urene“, og danskere, børnehaver og skoler tvinges til at følge disse muslimsk-racistiske principper uden at kunne undslå sig. Denne inddeling af folk i rene og urene med imamers hjælp har ført til voldtægt og racistisk terror mod danske piger, som betragtes som urene ludere. Aldrig har man set en dansker voldtage en tørklædekvind og altid er det danske piger, som udsættes for gruppevoldtægt. Hvorfor?

Endnu værre er det, når nogle medier slører eller bortforklarer disse forhold og tilsværter dem, som kæmper imod denne uhyggelige udvikling.

I dag flygter danskere fra bestemte områder pga. af racistisk vold. En 13-årig pige blev udsat for gruppevoldtægt af muslimske drenge i Odense. Efter at have meldt sagen til politiet blev hele familien fordrevet fra byen og måtte få en hemmelig adresse pga. af massive trusler (12.6.01). En dansk dreng meldte et overfald udført af muslimer til politiet i Odense. Også her blev hele familien tvunget til at fraflytte deres lejlighed permanent.

En muslimsk gruppe brækkede armen og sparkede milten itu på en dansk dreng i skoletiden, efter han blev forfulgt og tortureret gennem lang tid. Men både skole og myndigheder ønskede at fortie sagen. „Vi er nået dertil,

at primitiv hævn overtrumfer retslighed, og at gammeldanske familier, som man vel efterhånden må kalde dem, er blevet en slags asylansøgere i deres eget land,“ skrev David Jens Adler i BTs leder 31.05.01. Rystende er det, når ofre ties ihjel, og kritikere lægges for had, som det skete for Jytte Bengtsons familie. Hun besøgte marokkaneren Jalloul Lhassan, der misforstod besøget og ville tvinge hende til giftermål for at få asyl. Da hun nægtede, myrdede han hende ved at hælde syre over hendes ansigt og i hendes hals. Ingen hjælp børn og ægtefælle, ingen erstatning, kun lukkede døre og tavshed. „Det eneste, jeg har fået, er valium. Hvor går man hen? Jeg tør ikke engang snakke om det. Og hvem tænker på de økonomiske problemer, som opstår efter drabet på en af dine nærmeste?“ (08.11.92).

Men overgreb kan også være af en helt anden art, som når danske tegnere og forfattere lægger bånd på, hvad de tør skrive uden at blive truet, overfaldet eller anklaget. Racistisk vold er, når man tvinges til at tie, angre, undskylde og krybe overfor voldsmænd. Eller når man er bange for at bære et kors, bange for at betræde bestemte bydele, bange for at gå på samme fortov, bange for at ytre sig og sige fra. Men den værste racistiske vold er at nægte den danske befolkning en egen kultur, nægte danskere at forsvare sig selv, sin familie og sit land.

En flok danske børn fra børnehaveklassen ville lykønske et muslimsk barn i Randers med gaver og flag i anledning af fødselsdagen. Faderen blev rasende, rev flag og gaver ud af hænderne dem, trådte på det og smed børnene på porten. Det overgreb, som disse børn blev udsat for i det små, sker i det store for hele vort land.

Men må vi omtale det?

ISLAM SOM BESÆTTELSESMAGT?

af *Rolf Slot-Henriksen*

1. AUTORITETSPRINCIPPET I ISLAM

Islam er mere end en tro. Islam er efter muslimsk selvforståelse en *him-melsk lovgivning*, som er altomfattende og total og omfatter alle menneskelige forhold. Koranen er den lovbog, som har ligget i Himlen fra evighed af og er åbenbaret menneskeheden direkte fra Allah uden mellemed.

Da Koranen derfor anses som ufejlbarlig, har islam et absoluthedskrav overfor hele den ikke-islamiske omverden. Dette absoluthedskrav bunder i, at det ufuldkomne skal underkaste sig det fuldkomne. Ufuldkommen er enhver, som ikke er muslim. Og falsk er enhver lov, som ikke er Allahs. Den vanthro har endnu ikke opnået muslimens høje stade, som udspringer af, at islam ikke blot er en fuldkommen religion uden fejl og mangler, men tilmed er et fuldkomment system og en fuldkommen samfundsorden, da det er Allahs eget system formidlet direkte fra Himlen til menneskeheden gennem englen Gabriel.

Dermed får islams absoluthedskrav også betydning for os, uanset om det interesserer os eller ej. Et overordnet princip i Islam er, at det er muslimerne, som skal have autoriteten. Den er givet dem af Allah. Omvendt må ikke-muslimer ikke må have autoritet over muslimer.

I det danske muslimblad *Khilafah* beskrives dette princip sådan:

„Islam forbyder, at ikke-muslimske magter har autoriteten over muslimerne, fordi det viser muslimernes svaghed og samtidig giver de vanthro magt og autoritet over *en kommende islamisk stat*, og dette er fuldstændig illegalt: „Allah vil aldrig tillade, at de vanthro har autoritet over de troende.“ (Koranen) - (Bladet al-Khilafah 1996).

Selv i et relativt moderat blad som *Muslim i Norden* kommer dette autoritetsprincip klart frem i følgende artikel af Ahmed Abu Dawood i nr. 23 (1997-98): En muslim er forpligtet til „ikke på nogen måde at vise kærlig-

hed, hensyntagen, manér eller lydighed overfor vanthro og det vanthro system... Profeten, hans ledsagere og deres efterfølgere plejede altid at træffe foranstaltninger til at håndhæve denne regel.“

Videre skriver Ahmed Abu Dawood (oversat af Mahmoud Abdel-Nasir): „For at beskytte den muslimske tro fra korrupcion, har Allah beordret de troende til at fastholde denne bestemte kompromisløse holdning/position i omgang med de ikke-troende.“ (nr. 23).

En henvendelse til Jyllands-Posten jan. 2006 i anledning af avisens profet-tegninger peger også på autoritetsprincippet uomgængelighed i muslimers forhold til ikke-muslimer:

„Husk på, at vort rige (Islam) fra begyndelsen af var bestemt til at herske og til at civilisere primitive stammer og folkefærd som jer... I vil bruge penge og kræfter på at udslette islam, men den almægtige Guds vilje, som nævnes i den hellige Koran, vil blive et sværd i jeres nakke.“

Det islamiske autoritetsprincip bunder både i koranverset, at Allah ikke tillader, „at de vanthro har autoritet over de troende“ og „Tawhid“, at Allah og Allahs magt er udelelig. Dette princip overføres på islams autoritet og magt over det omgivende samfund. Et kernepunkt i denne argumentation er dog ikke

kun Koranen, men også profetens egne ord: „Islam hersker, den bliver ikke behersket.“ (Profeten Muhammad i Hadit al Buhari). Ligesom Allahs magt ikke kan deles ifølge Tawhid, således kan islams magt ikke deles. Den islamiske leder kan ikke dele lovgivende og dømmende magt, og han kan ikke afgive magt til vanthro.

Muslimer tager det derfor ofte som en selvfølge, at ikke-muslimer bør følge en muslims krav. Dette gælder næsten alle områder af samfundet.

Respekt er i denne sammenhæng, at det omgivende samfund bøjer sig for islamiske krav. Dette gælder naturligvis også regler om ren-uren og Koranen og dens love i al almindelighed.

„Kan vi forestille os en muslim, som ville afskaffe Allahs lovgivning og i stedet ville indføre forfatninger og love opfundne af mennesker, som ville foretrække disse og plædere for

dem? En muslim må aldrig begå en sådan forbrydelse og synd og under ingen omstændigheder komme i en sådan situation.

(Den islamiske forfatning s. 78).

Autoritetsprincippet, at muslimer altid skal have magten over ikke-muslimer, afledes også af to andre vigtige suraer i Koranen: „Optræd ikke som svage og vær ikke ydmyge, I som er troende [muslimer] skal have magten.“ Sura 2.139.

„Rust dig med alle midler for at gøre Allahs og dine fjender bange.“ Sura 8.60 (al-Anfal)

Den muslimske bevægelse Al-Muhajiroun (*Udvandrerne*) oversætter på sin hjemmeside i september 2004 koranverset således: Allah (saws) siger: „Terroriser Allahs fjender og din fjende.“ (Koranen sura Anfal 8.60).

Allah siger: „Før krig mod dem, som ikke tror på Allah eller den sidste dag eller på det, som Allah og hans budbringer forbyder.“ (Koranen 9.29).

Folk spørger: „Hvorfor siger du, at de vantro er fjenden?“ Dette skyldes Allahs (saws) ord: „Kuffar (de vantro) skal for dig være en klar fjende.“ (Koranen 4.101).

„På grund af dette koranvers skal vi frygte Allah og stoppe med at kalde de vantro for vore venner. Vi ser nu til dags, at der ikke er noget, som ryster fjenderne mere end at angribe dem for Allahs sag.“

Al Muhajiroun, tolker korancitatet på den måde, at en muslim skal gøre ikke-muslimer bange ved at terrorisere dem. Så langt går langt fra alle.

Europæiske muslimer i demonstration.

Kan en muslim blive demokrat eller moderat uden at forkaste profeten som forbillede?

Den danske konvertit Aminah Hassan siger således under indflydelse af, at hendes forældre ikke vil være muslimer, følgende i nr. 25 af bladet (1998) *Muslim i Norden*: „Når man som muslim lever i et ikke-islamisk samfund, så er man nødvendigvis nødt til at omgå ikke-muslimer, og det bør man selvfølgelig gøre på passende vis, og det vil sige høfligt, men bestemt. . .

Men herboende muslimer har brug for al den uddannelse, de overhovedet kan få, for ad denne vej at kunne infiltrere og påvirke det ikke-islamiske samfund på alle niveauer så som institutioner og skoler, hospitals- og plejevæsen, industri, handel, forskning og politik. Jo mere veluddannede muslimerne er i det ikke-islamiske samfund, jo stærkere står de, også mht. at styrke deres eget miljø, *thi er det ikke islamisk, så må de gøre det islamisk.*“

Budskabet er altså her: Nul eftergiveness overfor ikke-muslimer, men høflighed for at kunne infiltrere og påvirke, så autoritetsprincippet kan gennemføres ved at overtage magten: „Er det ikke islamisk så må vi gøre det islamisk.“

2. AUTORITETSPRINCIPPET I HISTORISK LYS

Autoritetsprincippet går tilbage til profeten selv. For at statuere et eksempel på sin magt og autoritet indledte han en barsk periode, hvor han slog de mænd ihjel i Medina, som få år tidligere venligt havde modtaget ham og hans efterfølgere som flygtninge i Medina. Men da de nægtede at underordne sig profeten og anerkende hans autoritet, valgte han den barske metode.

Efter massedrabene på de ubevæbnede solgte han kvinderne og børnene som slaver. Men siden erkendte han, at denne rigoristiske fremgangsmåde i længden var en økonomisk uheldig fremgangsmåde. Overfaldet og drabene gav kun de muslimske herrer en éngangsindtægt. I de områder, Muhammed herefter invaderede, nøjedes han derfor med at fratage stedets oprindelige beboere deres jord og ejendom, som muslimerne derefter fordelte som bytte efter de regler, som Muhammed fik som åbenbaring og er nedfældet i Koranens kapitel „byttet“, og som handler om, hvordan muslimer skal fordele de vantros gods imellem sig.

De nye regler betød, at man nu skånedes de oprindelige beboeres liv på den betingelse, at de underkastede sig muslimernes absolutte autoritet og indvilligede i at arbejde på de marker, som før var deres egne, men nu var overtaget af muslimske ejere. Til gengæld skulle de betale en særskat (djizya)

kaldet krigsskatten, som kun vantro skulle betale. Gjorde de det, og overholdt de autoritetsprincippets regler, var det tilladt dem at leve under islams „beskyttelse“, hvorfor de kaldtes beskyttelsesborgere (dhimmier). Kun de såkaldte *bogens folk*, dvs. jøder, kristne og zarathustratilhængere, kunne blive beskyttelsesborgere; alle andre blev fordrevet eller udryddet.

For en beskyttelsesborger gjaldt en lang række diskriminerende love. Her følger et eksempel på en sådan kontrakt: [Teksten kan virke forvirrende med ordet *ikke*. Først opfattes det som om, at *man ikke lover noget*. Det skal dog forstås sådan: ikke = *at lade være med*.]

„Vi lover ikke at bygge kirker og klostre mere, ikke at genopbygge forfaldne kirkebygninger eller at reparere dem, der befinder sig i egne, hvor der er muslimer. Vi forpligtiger os til at optage muslimske rejsende frit i vore huse og beværte dem mindst tre dage. Vi forpligtiger os til ikke at have spioner eller udenlandske besøgende i kirker og klostre. Vi lover ikke at fortælle vore børn noget dårligt om Koranen. Vi lover ikke at holde gudstjenester i det fri eller at anbefale vores prædiken.

Vi er indforstået med, at enhver kristen kan blive muslim. Det er vores pligt at behandle muslimer venligt og altid at stå op, når de sidder ned. Vi er indforstået med, at vores hår i panden skal klippes kort som et tegn og hverken eje bøger (bibler) eller kors i islamiske egne.“ (al-Turtushi, Siradj al-Muluk. Cairo 1972 s. 135 ff.) Skrevet oprindeligt af de kristne i Syrien til Muhammeds efterfølger og kalif Umar år 635, tre år efter Muhammeds død.

En stående regel var også, at kristne og jøder ikke måtte ride til hest; det var forbeholdt muslimer. Beskyttelsesfolket (dhimmierne) måtte kun ride på æsler. Endvidere var det påbudt dem at stige af æslet, når de passerede en muslim. Særlig raffineret var det, at i det osmanniske kalifat var det påbudt disse borgere at bære en klud på sig, idet enhver muslim, som passerede dem, kunne kræve at få sko eller sandaler rengjort af kristne og jøder. Synlige kors måtte ikke bæres af kristne i nærvær af muslimer etc.

Ideen er her klart at vise, hvem der havde autoriteten. En anden idé var, at den, som skulle vise respekt for muslimen, skulle være synlig som sådan. Enten ved en klippet pandelok, en særlig dragt eller et gult mærke. Autoritetsprincippet indebærer dermed også, at den vantro til enhver tid og i enhver situation skal vise respekt overfor muslimen.

Nogle historikere og teologer peger på, at autoritetsprincippet også hænger sammen med, at muslimer aldrig tidligere har været et mindretal, som indvanderne på nuværende tidspunkt er i Vesten, men altid har været i en flertalsposition, hvor de har kunnet diktere og påtvinge deres omgivelser deres vilje. Men denne påstand er forkert. Efterhånden som Muhammed og senere kalifferne erobrede stadig større områder af Nordafrika, Asien og dele af Europa, var de muslimske herskere faktisk i præcis den modsatte situation. Muslimerne var i begyndelsen i hvert nyt område, som de erobrede, et mindretal, der skulle dominere et stort flertal. Dette flertal bestod i Vesten af kristne, i Østen af hinduer og buddhister.

Efter at have erobret et område blev det langsomt koloniseret med muslimer, som overtog jord og besiddelser. Som herskende mindretal skulle de muslimske erobrere som den dominerende klasse sætte sig i respekt. De underkastede måtte ikke eje våben eller tale negativt om Koranen. De islamiske love var indrettet, så muslimer ikke kunne blive kristne, og at blandede ægteskaber altid gav muslimske børn. Herudover lave skatter eller skattefrihed for muslimer, høje skatter for vantro. På den måde kunne man sætte sig i respekt og langsomt og systematisk nedbringe antallet af vantro og øge antallet af muslimer.

3. EN VANTRO SKAL VISE RESPEKT

Det er ud fra denne sammenhæng og Koranens påbud om autoritet overfor de vantro, at man må forstå det krav, man dagligt møder blandt muslimer. De forlanger *respekt*. Respekten skal vises både af politikere, medier, domstole og af den enkelte dansker. Respekt forstås her ikke som høflighed, tolerance eller venlighed, men som *respekt overfor islam* som ideologi og lovgivning. Respekt i islamisk sammenhæng forstås som *den vantros underkastelse* under autoritetsprincippet. Det betyder, at man anser enhver form for kritik af islam eller af islamisk lov som et *racistisk angreb*, og enhver, der ikke viser islam den respekt og ære, som Allah foreskriver, er racist.

Denne idé indebærer, at der er kvalitetsforskel mellem den, som skal vise respekt og den, som skal vises respekt. Jøder er f.eks. et folk, som i islam ikke skal vises respekt. Om forholdet til jøder skriver således den amerikanske konvertit Mia Ponzio: „Nu er jøderne blevet et omvandrende folk uden respekt, uden fædreland og med mange sygdomme... Islam burde være den

Persisk eller Centralasiatisk illustration, der viser Mohammed prædike.

religion, der behersker verden (Cit. Ja. Goodwins *Price of Honour* 1994). Jøder bør der altså ikke vises respekt i kraft af deres væsen og beskaffenhed.

Vedrørende respekt overfor *danske vantro* skriver bladet *Dialog, tolerance & Islam*: „De vantros tilstande er nøjagtig som en hunds: hvis du driver den bort, gisper og stønner den, og hvis du kalder på den, så gisper og stønner den også. Sådant er det folks tilstand, som forkaster vore vers.“ (QQM. al A'raf: 176). „Allah (swt) har ikke sat respekt, imødekommenhed, kompromis eller tolerance på dagsordenen mod hedenskabet og dets tilhængere, som Allah kalder de værste dyr...“ Koranen, al-Anfal 22 (Fra muslimsk løbeseddel i København).

Ideen om respekt kan give sig mærkelige udslag. I Frankrig, hvor hele kvarterer efterhånden styres af islamiske sheiker, der udøver muslimsk retspraksis, er situationen nået så langt, at et nyt cirkulære pålægger franske betjente ikke at bære uniformskasket eller hjelm, når de kontakter eller står overfor en muslim, men skal tage hovedbeklædningen af. Dette er sket efter krav fra muslimske grupper, som udtaler, at „det er manglende respekt, hvis politiet ikke tager hovedbeklædningen af i nærvær af en muslim!“

Ideen om muslimernes overlegenhed i forhold til de vantro bliver ikke kun grundlagt i forældrenes opdragelse af børnene, men grundlægges i lige

så høj grad i koranskoler og på hjemmesider. Det følgende uddrag fra „moderate“ Aminah Echammaris hjemmeside (år 2000) kan illustrere problemet i sin fulde alvor. Hun anses af nogle for tilmed at være en af de *mest moderate muslimer* herhjemme:

„Hvis et menneske ganske bevidst fravælger Allah ved ikke at følge hans vejledning, betegnes det som vantro (kufr)... Derved bliver det ... til det laveste af det lave, et menneske kan blive: som et dyr, der lever sit liv ganske uden hensyntagen til andre og skånselsløst jagter og nedlægger svagere væsener, der krydser dets vej, og som ganske uden at tænke på konsekvenserne følger sit eget begær og vælger det onde frem for det gode.

Vi skabte visselig mennesket i den mest fuldkomne form. Så fornædret vi det til det laveste af det lave - undtagen sådanne, der tror og gør gode gerninger, for de vil få en udtømmelig belønning. (Sura 95:4-6)

De værste skabninger for Gud er dem, der afviser Ham (kufr) og ikke vil tro. (8:55). I kender sikkert dem blandt jer, der overtrådte sabbats[budet]. Vi sagde til dem: „Bliv som aber - foragtede og udstødte!“ (Sura 2:65)

De vantro (kufr) er som dyr, der blot opfatter nogle lyde...

Sig: Skal jeg fortælle om en meget værre løn fra Gud? Nogle af dem, der påkaldte sig Guds vrede, forvandlede Han til aber og svin, fordi de tilbad falske guder (tâghût). Deres situation er yderst alvorlig - de er langt mere vildfarne!“ (Sura 5:63)

Den, som er et dyr i islams øjne, har dermed ingen krav på respekt. Denne manglende respekt kan i det små udmønte sig i racistiske tilråb som „abe“, „danske hund“ eller „svin“. Men langt mere alvorligt er det, at denne manglende respekt overfor et såkaldt mindre værdifuldt dyrisk væsen udvides til hele samfundslivet. *En muslim må ikke underkaste sig de vantros love, må ikke følge vantro opdragelsessystemer, eller underkaste sig vantro autoriteter.*

Det fører i sin yderste konsekvens til det, man kan se i bogen *Islams trosretning, spørgsmål og svar* af sheik Muhammad Bin Jamil (2002), spørgsmåls- og svarsessioner til brug i danske moskeer.

Spørgsmål: Må man følge dansk lovgivning, der modstrider Koranen?

Svar: Nej, I må ikke følge de vantros love, for Allah siger: „Og de, som ikke dømmes med det, Allah har åbenbaret, er Kuffar (vantro), dvs. af en

lavere kategori, eftersom de ikke handler ud fra Allahs lov.“

Koranen Sura 5.44.

En troende muslim kan ikke respektere vantro love, fordi lovene er lavet af laverestående individer, og fordi de ikke hidrører fra Allah.

Hermed er al integration i egentlig forstand udelukket. Som integration anses i muslimsk sammenhæng derimod, at de vantro accepterer islamisk lov, kaldet integrisme, nemlig at islam skal danne og forme omgivelserne.

Billedlig fremstilling af profeten.

I det islamiske land, hvor billedet findes, kalder man det „profeten på tæppet“.

Persien, sen middelalder (data ukendt).

„Vis os respekt“ er en klar henvisning til autoritetsprincippet: at en vantro aldrig kan eller må bestemme over en troende (underforstået: en muslim).

En dansker, som to gange har haft nabomuslimer på nakken, skriver til mig i et brev:

„De to gange, hvor jeg har haft et opgør med muslimer, var om små ting, men én ting lagde jeg mærke til. Begge gange fik jeg tydeligt at vide, at jeg var mindre værd som menneske, og at de skulle kræve respekt af mig. Med andre ord: jeg skulle være underdanig.“

Ved de talrige sammenstød og ødelæggelser i Rosengårdcenteret i Århus og bataljer i Vollsmose og på Nørrebro forlyder det altid fra muslimers side, at „politiet skal vise os respekt“ ligesom dommere og domstole. Respekten må kun gå én vej.

Den samme argumentation har lydt i forbindelse med 27 danske muslimske organisationers ønske om censur overfor Jyllands-Posten og Weekendavisen. Her var det aviserne, som skulle vise respekt ved *offentligt at undskylde og tilbagekalde*.

Og statsministeren og dronningen skulle *undskylde*. Her kommer autoritetsprincippet ind igen. Også en statsminister er underkastet autoritetsprincippet, så længe han ikke er muslim!

Her er vi kommet til stede umiddelbart efter fødslen af Muhammed. Billedet minder om temaet fra stalden i Betlehem. Et halvt årtusinde senere var der imidlertid en udpræget trang til at kopiere noget af den jødiske og kristne religion. Fra Jami' al-tavarikh. Tabriz, Persia, c. 1315. In the Library of the University of Edinburgh.

4. AUTORITETSPRINCIPPET KRÆVER INDSKRÆNKET YTRINGSFRIHED

Allerede fra begyndelsen var der konflikt mellem de arabiske digtere og profeten. Kampen om ytringsfriheden er ikke noget, som er opstået i Danmark eller Europa. Ideen om at have total kontrol med skrift og tale udspringer af den autoritet, som profeten Muhammed viste overfor sin tids digtere.

De arabiske digtere i både Medina og Mekka vidste fra begyndelsen, at Muhammed ville indskrænke deres ytringsfrihed. Da han ikke kunne lukke munden på dem, stillede de sig i samlet front mod ham. De beskyldte ham for at snyde med åbenbaringerne, som de syntes var lige lovlig egoistiske; men de beskyldte ham også for magtgalskab.

Højt på listen over digtere, som Muhammed ønskede munden lukket på i Medina, var den unge kvindelige digter, Asma bint Marwan. Muhammed kunne ikke tolerere kritik og slet ikke overfor sine „åbenbaringer“, som var indiskutable. Men digternes måde at udbrede et budskab på var en meget respekteret og anset kunstform blandt araberne på den tid.

Muhammed blev stadig mere klar over, at deres kritik skadede ham, og han besluttede da, at Asma skulle være den første digter, der skulle stoppes. Hun var i digt og tale gået imod ham, og hun havde i god tid varskoet folk i Mekka. Især advarede hun om udviklingen i Medina, da hun forudså, at de muslimer, der var kommet som indvandrere og gæster til byen, uden tvivl ville prøve at tage magten. Et vers af Asma, som blev husket, var dette:

*Ubetænksomme folk fra Malik og fra Nabit
Ubetænksomme folk af And og Khazraj
I underkaster jer en fremmed, som slet ikke har plads iblandt jer
Som hverken er en Murad, ej heller en Madhhij.
Tager I håb til ham,
Når engang jeres egne ledere er ryddet af vejen,
Ligesom folk, der grådigt griber efter suppen, mens den endnu koger?
Er der ingen mand af mod iblandt jer?
Hvem vil gribe det gunstige øjeblik og stoppe tossernes håb?
(Fra: Maxine Radison: „Mohammed“, London 1973, s.157).*

Asmas digt slog an og blev gentaget overalt i byen. Hun havde åbent turdet sige, hvor det bar hen. Oprindeligt havde Medinas stammer taget venligt imod Muhammed og den skare af flygtninge, som kom fra Mekka; men nu forudså flere af digterne, at de selv ville blive smidt ud af deres egen by af de tidligere flygtninge.

Profeten rasede over Asma, og digtet blev „underskriften“ på den kvindelige poets død. Asma bin Marvan blev dolket, medens hun sov, spiddet til sengen med sit lille barn i armene.

Snart efter blev endnu en digter ved navn Abu Afak myrdet, medens han sov. „Dagen, da Asma blev myrdet, var dagen, da Islam viste sin kraft...“ - „Den dag, Asma blev myrdet, blev mændene fra Banu Khatma *omvendt* til islam, fordi de så Islams magt,“ skriver krønikeskriveren Ibn Hiham.

Kompromisløs magtudøvelse blev et effektivt våben til at overbevise modstandere om Islams magt. Nu var der flere, der sluttede sig til ham. Kun digteren Kaab ydede stadig modstand. Han drog til Mekka for at få hjælp. Han ville overbevise folk i Mekka om, at de skulle slutte sig sammen, før det blev for sent. *Men det var for sent!*

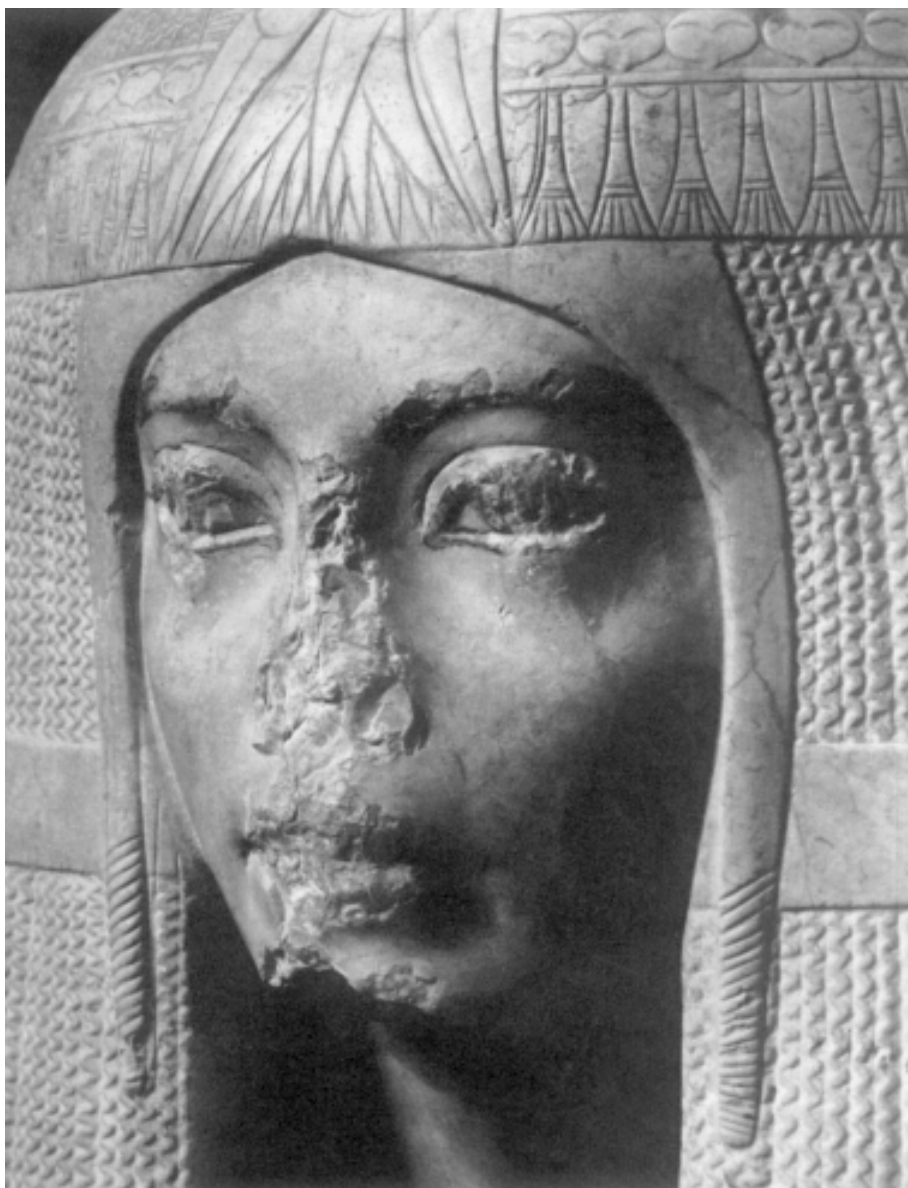
Da han kom hjem, gav Muhammed ordre til at skære halsen over på ham. „Sværdets magt sejrede over ordets og digtekunstens,“ skrev forfatteren Paul Fregosi som en kommentar til episoden i sin bog: *Jihad in the West*. (s. 45).

Kampen for ytringsfriheden i Danmark kan ikke ses isoleret fra disse begivenheder. Når en række delvis højt uddannede danske muslimske kvinder offentligt i DR2 siger, at en filmregissør som Theo van Gogh „ikke må have lov til at løbe frit rundt på gaden, uden der sker ham noget,“ og datteren til Danmarks største islamiske trossamfund åbent i TV støtter mordet på ham og på den hollandske islamkritiske politiker Pim Foteyn, er det helt i overensstemmelse med profetens forbillede.

At medier, partier og ministre også offentligt skal undskylde humor og vittigheder, og at muslimer har ret til at kalde islamkritiske bøger tilbage fra markedet, er en efterligning af profetens forbillede. I den sammenhæng bør man iagttage, at islamkritisk litteratur konsekvent betegnes som *racistisk* eller *islamofobisk*. Det sidste er en sygdom, som de gamle marxister og de nye islamister opfandt som politisk instrument. Resultatet er bogbrændinger. En sådan afbrænding blev i 90'erne iværksat offentligt mod Ekstrabladet, og en demonstration mod Jyllands-Posten kunne alene i København i 2006 samle 3500 mest mandlige muslimer.

Islams angreb på ytringsfriheden finder ikke kun sted i det store, men også i det små overalt i samfundet gennem trusler, vold og overgreb. F.eks. er trusler og vold mod et kun 11-årigt barn et af resultaterne af de konstante angreb på ytringsfriheden, hvor mange vælger at give efter over for truslerne. Vold og mobning tvang en 11-årig dreng bort fra sin skole, blot fordi han i timen tegnede en viking, han kaldte Muhammed. Denne episode er historien om, at volden sejrer over almindelig dansk moral og kultur til trods for, at skolen tog kraftigt afstand fra de uhyggelige trusler på Tinderhøj Skole. Det er episoder af denne art, som underminerer selve folkeskolens grundlag og gør offentlige skoler til en slags muslimske friskoler, finansieret af det offentlige.

Kimen til hele balladen blev lagt i forbindelse med et tema i skolen om vikingerne. Her tegnede det 11-årige danske barn uden at tænke over det en viking, som han gav navnet Muhammed. Børnenes vikingebilleder blev hængt op i lokalet. I en *kristendomstime* fik klassen derpå at vide, at man

Ikke kun i vor tid smadres museer og sprænges antikke kirker, templer og buddhastatuer i luften. Allerede i oldtiden smadrede muslimerne ansigter eller i det mindste næsen på alle antikke græske, romerske og ægyptiske statuer, de kom i nærheden af. Næsen og ansigtet er ikke ødelagt, fordi figuren er faldet på næsen. Den største katastrofe for vor viden om oldtiden var kaliffens afbrænding af det store antikke bibliotek i Alexandria med den begrundelse, at alt står i Koranen, da den er fuldkommen. Og hvad der ikke står i Koranen, er det alligevel ikke værd at vide noget om!

ikke måtte tegne Muhammed! Drengen smed nu sin tegning væk, men det blev alligevel startskuddet for muslimske elever til at gøre livet til et sandt helvede for den 11-årige.

Når muslimske elever ser, at selv offentlige instanser giver efter for presion og trusler, så sker det naturligvis også i skolegården. Danmark har alt for ofte givet efter, som da man i første omgang ikke ville eller turde tage imod forfatteren Salman Rushdi, fordi man ikke ville ophidse gemytterne, idet danske muslimer i en stor demonstration med 3000 mest mandlige deltagere året før havde krævet forfatteren henrettet.

Et andet eksempel er dokumentarfilmen „En prinsesses død“ fra 1980. Filmen var kritisk over for det saudiarabiske islamiske styre og skildrede, hvordan prinsesse Mishael bint Fahd bin Mohammed fra Saudi-Arabien blev halshugget i 1977, fordi hun havde været sin mand utro. Dokumentarfilmen blev vist i flere europæiske lande; men aldrig i Danmark.

Autoritetsprincippet forudsætter streng censur. Den praktiseres med forskellige midler lige fra vold, avis- og bogafbrændinger til trusler og mord. I dette tilfælde har muslimer revet titelblad og udvalgte sider ud af bøger, de ikke ønsker på danske bibliotekshylder. Bøgerne bliver dermed ulæselige. Siderne forsynes med trusler og vanærende ord som "Kufir" og sendes til forfatteren: „Sådan gør vi ved alle de bøger, vi får fat i!“

Bogaftændinger kender vi i lige høj grad fra moderne islam som fra marxismen og nationalsocialismen. Her brænder kommunister borgerlig litteratur under en samling for Spartakister.

Saudi-Arabien rettede et voldsomt pres mod det engelske BBC, den hollandske radio og de norske medier. Ingen steder lykkedes pressionen - på nær i Danmark, hvor DR gav efter. Den sag er glemt herhjemme, men sikkert ikke i Saudi-Arabien, fordi man havde held til at knægte ytringsfriheden.

Under kulturrevolutionen i Kina 1966-69 bragtes i Danmark en karikatur af Mao Tse-tung. Dengang gik kineserne amok og sendte dynger af protester fra den kinesiske ambassade. Men statsminister Jens Otto Krag (S) reagerede prompte og understregede magtstrukturene i Danmark: Vi har politikerne på den ene side, pressen på den anden.

Anderledes er det med islam. Her giver mange straks efter. Man indfører hallalslagtning både for kød til danskere, hinduer og muslimer, selv om dyreværnsloven udelukker det. Der kræves hallalmad i skoler og på daginstitutioner, selv om mange danskere ikke vil spise det. Man lukker svømmehaller for danskere, når muslimer skal bade, og nogle synes, det er fint, at muslimer selv i døden ikke vil ligge ved siden af en dansker, blot fordi han er *vanthro og uren*.

Dansk inkonsekvens er påfaldende. Diktatorer som Augusto Pinochet fra Chile og Nicolae Ceausescu fra Rumænien blev behandlet meget forskelligt. Den ene fik *fingeren* (han var højreorienteret), den anden fik elefantordenen (han var kommunist).

Når muslimske diktaturer truer Danmark pga. dansk humor, som er en vigtig del af vor kultur, så bukker, skraber og undskylder mange erhvervsfolk og politikere, og mange optræder underdanigt, som var de lakajer.

Men 27 muslimske organisationers krav om at indskrænke Den danske Grundlovs paragraf om, at „censur aldrig kan indføres igen,“ har opbakning fra andre yderliggående kredse. Ismerne marcherer ofte i takt også herhjemme, og man kan finde de samme ideer både blandt kulturradikale tilhængere af multikulturalismen og blandt gamle kommunister. Presset for at indføre censur og give islam endnu flere særrettigheder vil uden tvivl eskalere, hvis den muslimske indvandring fortsætter.

Censuren er der allerede. Indenfor det sidste år er flere af de mest læste islamkritiske hjemmesider blevet hakket af islamister. Selv biblioteksbøger, som islamister ikke kan lide, fjernes og destrueres. Således har jeg på tre uger fået tilsendt ca. ti af mine bøger i stumper og stykker med islamiske slagord og den besked, at jeg er kuffer - af lavere kategori - og „sådan vil vi gøre med alle dine bøger [på bibliotekerne].“ I dag tør nogle slet ikke skrive mere, andre tør ikke tegne. Atter andre tør ikke tale, fordi de frygter resultatet. Selv vittigheder ønskes underkastet censur. - Kampen er først indledt.

5. FORBUDT HUMOR

Vittigheder er en vigtig del af dansk selvforståelse: underspillede vittigheder og blød sarkasme, som ofte er bygget på ordspil, er nuancer i sproget, som det forudsætter et godt kendskab til dansk kultur og sind for at forstå. Under besættelsen af Danmark i 2. verdenskrig gav den øverstbefalende for de tyske tropper kort efter ankomsten den opmuntrende status for besættelsesmagten, at den danske befolkning forholdt sig ganske roligt, men at de

Der findes moske vittigheder og tegninger, der på ingen måde kan støde en ren muslimsk sjæl, men de drejer sig allah kun om én ting, nemlig de onde jødiske aber.

ofte begyndte at grine, øjensynlig uden grund, når de talte sammen, og at de ikke ville holde op med at synge.

Denne latter, som syntes at være uden grund, udsprang netop af den specielle form for dansk humor, som er svær at forstå, medmindre man har lært det danske sind at kende fra barnsben. Derfor kunne censuren heller ikke komme humoren til livs.

Ofte forstod censorerne overhovedet ikke, hvad sagerne drejede sig om. Af samme grund er muslimerne i vildrede, når de på muslimske friskoler underkaster almindelige danske skolebøger og classesæt censur.

Censureringen ytrer sig i massive overstregninger med tyk tusch, så indholdet ændres til ukendelighed. Det virker som galmandsværk. Da de ikke forstår indholdet, censureres der i mange tilfælde helt i blinde, så resultatet på én gang bliver grotesk, ufrivillig komisk og altid helt uforståeligt. Emil fra Lønneberg må ikke sidde på *sin bare ende* eller komme til kaffeslabberads i *præstegården*, for både *præster* og *bare ender* er forbudte begreber.

„Min Kamp“ ønskes byttet med Lille Mand, hvad nu?
H. Adolfsen, Fjordby pr. Humble.
Et br. Radioapparat, 3 L., tilbydes i tvitte for Vinduesglas.

St. Jern, et Parti, samt nogle ganske lidt brugte Gangklæder efter et Dødsbo staaer billigt til Salg ved Henvendelse til Tlf. Ordrup 6835.

SOLSTRAALEN
Det nye Middel mod Ulej, ukøye virkstomt
Fabrik: Danmarksgade 43
København V.

BRDR. HUGO & KAJ ANDERSEN
Detektivbureau
Opportunistgade 40-42
FILIAL:
ERICHSEN & WESCHE
Kannikestræde 43
København

Dansk humor under forrige besættelse fra 1940-45

De militære begivenheder skabte optimisme gennem såkaldte drilleannoncer, som blev en dansk vittighedsspecialitet. Malermesteren, som indrykkede annoncen om „Malerens forårsoffensiv“ i en avis i Odense, sagde til sit forsvar, at Hitler jo ikke var maler, men arkitekt. Han fik en mindre bøde.

Da den franske avis *France Soir* ville støtte de danske tegnere og *Jyllands-Posten* med denne tegning, hvor Jesus siger til Mohammed. „Vi andre er blevet karikeret, det må du også finde dig i,“ faldt hammeren øjeblikkeligt. Ledelsen blev afskediget. Det viste sig nemlig, at det var ægyptiske penge, som finansierede avisen.

Tolkning: Et godt billede er afhængigt af tolkning. Alt afhænger nemlig af de øjne, der ser. Hvordan ser man billedet? Nogle vender billedet på hovedet og ser for meget, mens andre vender indholdet på hovedet. Hvordan tolker man fremstillingen? Billedtitlen på denne fremstilling kunne være: „Dette er ikke en profet!“ For øvrigt er tegneren af dette billede, som er en del af en stor museumsudstilling, død og ukendt. Og hvad skulle billedet forestille?

Flertallet af *Jyllands-Posten*s tegninger forestillede slet ikke Muhammed, men alt muligt andet, blandt andet en række danske politikere, men af muslimer blev billederne tolket som fremstillinger af Muhammed. Nu har efterhånden dusinvis af muslimske organisationer udsat tårnhøje dusører på at dræbe tegnerne bl.a. med den begrundelse, at det er blasfemi at fremstille islam som krigerisk og profeten med et sværd ved siden eller en bombe i turbanen, da islam er „fredens religion“. Netop derved viste de, at indholdet af billederne var korrekt.

I angrebet på humor følges slavisk profetens forbillede, idet han beordrede digtere, som kom med ironi eller sarkasme overfor ham, henrettet eller myrdet. Herhjemme er vi havnet i samme problematik.

Tidligere har muslimer søgt at stoppe forfatteren Kåre Bluitgens bog indeholdende bl.a. muslimske vittigheder. Her var det netop vittigheder, som var anstødsstenen. Jeg har selv oplevet forsøg på at stoppe vittigheder på den danske kulturhjemmeside: www.danskkultur.dk, der giver et indblik i dansk kultur og dermed også *dansk humor*. Kritikken lød: „I kan lave humor og kritik af alt andet, men ikke af islam, for det er *racisme*.“

Hvorfor netop humor om en muslim skulle være racisme, kan nok forklares med, at nogle yderliggående kulturradikale og venstrekstremistiske organisationer anbefalede muslimerne at anmelde danske vittigheder som racisme. Selv til Menneskerettighedsdomstolen har man klaget over danske vittigheder. Men hvordan vil man stoppe en vittighed?

I 1997 afleverede *Dokumentations- og rådgivningscenteret om Racediskrimination og Det danske center for Menneskerettigheder* en diger rapport til FN's racediskriminationskomite for at få fordømt en række danske vittigheder. Det blev dog over for de emsige centre påpeget, at den danske anklagemyndighed har afvist at retsforfølge vittigheder, der gør grin med muslimer, med den begrundelse, at det er dansk tradition at lave vittigheder om alt og alle. En af de indklagede vittigheder lød: „Egentlig læser muslimer Koranen på arabisk. Men i Danmark er Koranen udkommet med et tillæg på dansk: Bistandsloven.“

Et vigtigt element i angrebet på dansk humor er også den manglende forståelse for det danske sprogs nuancer. En sjov episode fra krigens tid kan anskueliggøre dette på en pudsigt måde. En tysk soldat står vagt ved Knippelsbro. Alle, som ønsker at passere broen, skal oplyse, hvor de skal hen. Det giver ingen mening, men der ligger en god del chikane bag.

Da mange vittigheder blev underkastet censur under sidste besættelse, blev humoren afløst af bidende satire. Dødsannoncen „Sov sødt lille Adolph“ og plakaten, hvor „kønssygdomme“ er overklæbet med ordet „stikkere“.

„Wohin?“ spørger soldaten. - „Til Ceresvej,“ svarer en dansker.

„Zereswaj - in Ordnung. Passieren Sie bitte!“

Midt i strømmen af forbipasserende kommer så en svajer, der svarer:

„Hvad rager det dig?“ - „Wa racher det daj - gut, passieren Sie!“

En dobbelttydig avisartikel under besættelsen omhandlede de skadelige grønne bøgenonnelarver, der åd alt, hvad de kom i nærheden af. På en forespørgsel fra be-sættelsesmagts censurkontor svarede avisen pænt, at det drejede sig om noget fra naturen.

Det blev godtaget; men enhver dansker forstod sammenligningen med de andre grønne, der tog for sig af retterne.

En dame fortalte en morsom episode fra besættelsen, hvor en deling tyske soldater i strækmarch langs stranden sang: „Wir fahren gegen England!“ En dansker udbrød: „Hvis de fortsætter ret meget længere, skal de da have svømmeveste på.“ Underfundigheder som sangen „Man binder os på mund og hånd, men man kan ikke binde ånd,“ blev heller ikke forstået.

Værre endnu er det, at nogle slet ikke *forstår* humor, og manglende humor er netop udpræget for ideologier. Manglende forståelse for det morsomme er på det nærmeste ideologiernes kendetegn. Det mest groteske ud-sagn om humor stammer nok fra en af nyere islamismes vigtigste skikkelser, Ayatollah Khomeini, der skriver, at „dér, hvor folk ler, dér er Satan.“

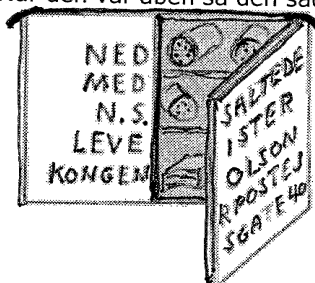
Morskab og humor dæmoniseres. Mange religiøse muslimer fatter simpelthen ikke danske vittigheder. Men der findes mennesker, som i det hele taget er ude af stand til fatte en vittighed. At skulle forklare en vittighed for en, som ikke kan eller vil forstå, er en umulighed. Selv de største anstrengelser er ikke nok til at formidle det morsomme i vittigheden eller ordspillet. Det er, som Johannes Møllehave siger: „Humor er det, der mangler, når man forsøger at forklare, hvad det er.“ Og videre: „Humorens hemmelighed er ikke til at få øje på, lige så lidt som saltet i suppen.“

Humor er det skjold, mange danskere anvender som forsvar mod en fælles fjende og til at bevare det usynlige fællesskab, som søges nedbrudt. I dette fællesskab kan man grine eller fnise sammen, uden at „offeret“ behøver at fatte hensigten. Det gælder ikke mindst over for det, man opfatter som en besættelsesmagt.

„Humoren er en af de hurtigste, mest direkte og umiddelbare kontaktveje

Når den var åben så den sådan ud:

Det fortælles om en viktualiehandler, som under sidste besættelse 1940-45 altid samlede et stort opløb, når han kom med sin vogn. Kunderne flokkedes, når vognen stod stille og højre bagdør var åben. Så stod der: "Ned med Nationalsocialisterne. Leve kongen". Når besættelsesmagten blev mistænksom og ville undersøge vognen, blev døren lukket. Ønskede soldater eller politi at undersøge vognen indeni, slog han venstre dørfløj op, så skriften vendte ind mod vognen og ikke kunne ses. Var besættelsesmagten ude af syne, slog han i stedet højre fløj op, så kun venstre dørs påskrift blev synlig.

Min oldemor, som ejede "Daugård Gæstgivergård" ved Vejle, havde en stor Danskund ved navn Bismark på kroen. Gav hun eller gæsterne den en godbid med ordene "den er tysk", var den opdraget til ikke at tage imod den. Men blev der sagt, at den var dansk, spiste den straks med stor fornøjelse. Denne form for humor var så udbredt i årene fra 1864-1945, at Lise Nørgaard indføjede den i Tv-serien "Matador", hvor grisehandlerens hund optræder med nummeret.

mellem mennesker. Har du én gang grinet sammen med nogen, er der straks skabt samhørighed," siger Lone de Neergaard. „Men sætter du dig uden for humoren, bekæmper den eller bekæmper dem, som er morsomme, har du ikke blot sat dig uden for fællesskabet; så har du reelt erklæret fællesskabet krig.“

I forbindelse med de 12 danske tegnere, som siden november 2005 er blevet bekriget nationalt og internationalt af et overvældende antal muslimske foreninger og trossamfund, så skyldes krigen her ikke kun, at man har formastet sig til at tegne profeten. For billeder af profeten er der mange af. Også min Korankommentar prydes af et billede af profeten flyvende på fabeldyret Burak. Det afstedkom ingen ramaskrig.

Kritikken retter sig mod humoren. Flere af de kritiserede profettegninger viste f.eks. slet ikke profeten, men en række danske politikere med turban. Men humoren var *helligbrøde*. Den humor, som findes blandt kristne og jøder, anses for *blasfemi* og grov *racisme* i islam. Netop denne forveksling af humor med racisme sætter et dybt skel mellem den danske befolkning på

denne ene side og muslimerne på den anden. Forsøgene på at undertrykke, forbyde og kriminalisere den danske humor, som normalt er ganske uskyldig, forvandler humoren, så den bliver besk. For *humor er samtidens ekko*, som Ole Shierbæk udtrykker det.

Den, som søger at forbyde dansk humor, får svar på tiltale: humoren forvandles. Den bliver de undertryktes svar på tiltale. For med humor er det som med en østers: en perle forudsætter et lille sandkorn. „Humoren er det sukker, der får cementen til at smuldre, derefter er situationen ikke mere håbløs, men alvorlig.” (Marie-Louise Paludan). På den måde tager danskerne brodden af det onde, vi kan grine, hvor vi egentlig kun burde græde. Morskaben bliver til et skjold mod det onde. „Humoren er lysten til at le, når det hele er til at tude over,“ siger Werner Finck, „medens total mangel på humor gør livet umuligt.“ - „Humorens dybeste funktion er at lade latteren komme gråden i forkøbet.“ (Frithiof Brandt).

Når humoren bliver det skjold, der kan beskytte, og det kit, der skaber en fællesskabsfølelse mellem danskere og i sidste ende bliver til det middel, som kan forsvare os mod overgreb, så kan humoren forstås på to måder. Den bliver i dansk sammenhæng med Ivan Malinowskis ord: „et uskyldigt våben, en slags tåregas, bare billigere.“

Hører vi derimod en tysk stemme efter et ophold i Danmark umiddelbart før krigen, opfattes det noget anderledes: I Bertold Brechts univers er humor afstandsfølelse. Brecht, som var ganske uhumoristisk, overser, at afstandsfølelsen først opstår, når du sætter dig udenfor humoren eller bekæm-

En kvindelig iransk kunstner, Oranous (som er muslim og lever i Teheran) malede dette (meget farvestrålende) ironiske maleri af unge Muhammed og sælger det online. Endskønt det ville se ud som en krænkelse af islam og den iranske lov, har en ekspert i iransk shiitisk tradition gudsrevet det ved at erklære, at dette specielle maleri ikke er forbudt, fordi det forestiller en ung Muhammed fra før, han blev besøgt af ærkeenglen Gabriel og før han begyndte at modtage åbenbaringerne, hvilket betyder, at på dette trin i livet er han endnu ikke profeten.

per den. Når Danmarks dronning, danske politikere og præster griner over vittigheder om dem selv, tager de sig selv med i fællesskabet. De sætter ikke sig selv udenfor.

„Humor er harmoniens hygiejne. Når noget er ude af proportion, kan man trække lidt på smilebåndet for at hjælpe lidt på balancen.“ (Sven Clausen). Humoren kan blive den intelligente måde at forsvare sit land og sin kultur på. Ufrivillig humor opstår i danskernes øjne, når muslimske organisationer vil have logoet for *Coca-Cola* forbudt, fordi de mener, det ligner ordene *No islam, no Mekka* på arabisk, eller når man forbyder Peter Plys og Grisling og bankernes sparegrise med begrundelsen, at de forhåner islam.

No islam, no Mekka! Så smukt skrives det på arabisk.

6. KAMPEN OM FORTOVET

Kampen om at gennemtrumfe autoritetsprincippet viser sig på den ene side gennem en stadig tiltagende pression overfor ministre, partier og aviser. Helt anderledes oplever manden gå gulvet denne kamp. Her er det især i og omkring de stadigt voksende ghettoer, det opleves; men i dag også i stigende grad uden for ghettoerne. Helt banalt føles det for nogle som en kamp om blot at måtte få lov at blive på fortovet uden at måtte en tur i rendestenen. Eksemplerne er mange. Her har jeg blot udvalgt et par, som jeg selv har lagt øre til:

„Hvor jeg bor, kan det ofte være en kamp at måtte få lov til at blive på fortovet. Jeg, som er over 75, har ikke lyst til at blive forvist til rendestenen, hver gang en flok muslimer kommer gående uden at flytte sig så meget som en millimeter. Denne gang havde jeg sagt til mig selv: „Nu bliver du på fortovet!“ Men da de nåede mig, blev jeg nærmest stødt ud i rendestenen, så jeg var ved at falde. Efter den dag går jeg altid over på den anden side af gaden, længe før de når hen til mig, for hvis jeg brækker knogler i min alder, er jeg færdig.“

„Som pige tør jeg efterhånden ikke længere gå forbi en flok unge arabere. Hvis jeg ikke på forhånd har søgt over på den anden side, ved jeg ikke, hvad der kan ske. Flere gange har nogen taget på mig, skubbet til mig og sagt

sjofle ting. Engang var der en, som prøvede at gribe mig ned i bukserne, mens nogle i flokken råbte „skide luder“ til mig. Nu ved jeg, hvem fortovet tilhører. Ikke kun fortovet. Hele gaden!“

„En stor BMW masede sig vej over fodgængerfeltet, selv om vi fodgængere havde grønt lys, og vi var en hel gruppe, der var ved at gå over. Da jeg ikke umiddelbart rev min cykel tilbage hurtigt nok, fulgte bilisten efter mig, idet han kørte baglæns med hylende motor. En af passagererne rullede sideruden ned, og inden jeg nåede at reagere, fik jeg den mest ulækre spytklat lige i ansigtet. Jeg nåede lige at høre ordene: „Din hund, det er dig, der skal flytte dig for os, ikke os, der skal flytte os for dig!“ I bilen sad flere arabiske mænd, der spillede larmende arabermusik. Så speedede de bilen op og kørte væk lige så hurtigt, som de var kommet. Jeg havde aldrig set dem før. Bag efter var jeg fuldstændig rystet.“

„Vi var et par drenge på vej hjem, efter vi havde været i byen. Pludselig kom en flok perkerer os i møde, og vi sagde til hinanden, at vi ikke ville lade os terrorisere af dem. Jeg har før oplevet at blive skubbet ud på vejen, og vi ville denne gang blive, hvor vi var. Vi gav dem så meget plads, at de kunne komme forbi, men da de kom nærmere, fyldte de simpelt hen det hele, så vi end ikke kunne knibe os forbi. Da vi havde sagt til os selv, at vi ikke ville ned med nakken den her gang, blev vi stående. Straks råbte én, om vi var ude på ballade. - Vi vil bare forbi, svarede jeg. Straks skreg én, at jeg var fræk, vi var danske svin, og vi skulle flytte os i en fart, ellers ville der ske os noget. Så blev vi overdænget med alle de ord, der findes i Koranen: nazist, racist, abe, og da en af dem pludselig viste os en kniv, sprang vi i panik ud på vejen, mens perkerne var ved at dø af grin. Jeg hørte lige den ene sige: „Danske svin har ingen nosser.“ Nu har jeg da lært, at det er dem, der er en flok nazister, racister og aber. Vi har aldrig gjort dem noget.“

Jeg kom i snak med en ældre dame fra København, som er af den generation, som har oplevet anden verdenskrig og den tyske besættelse. Under samtalen kom vi ind på problemet, at danskere af angst valgte rendestenen, når der kom en flok muslimer. Her fik jeg den oplysning, at også dengang var der kamp om fortovet. Hun og mange andre havde gjort det til en sport at se, hvem der ville vige, så hun blev blot på fortovet uden at fortrække en mine, når hun skulle passere tyske soldater, og så var det dem, der gik ned i rendestenen. Det prøvede hun også på nu.

7. SPYTKLATTEN

Er en spytklap en racistisk ytring? Det kommer an på årsagen til spytteriet. En muslim må ikke synke sit spyt under ramadanen; det fører naturligvis til et voldsomt spytteri i fastemåned. Andre tygger katblade, hvilket også er forbundet med problemet, at der jævnlige skal spyttes. Men en spytklat kan også være et udtryksmiddel for ringeagt, ja, langt mere end de mest nedværdigende ord. Enhver ved, hvad en spytklat betyder, når den rettes mod et andet menneske, uanset om klatten rettes direkte mod ansigt eller tøj eller foran personens fødder. Meningen er den samme.

Det menneske, som bespyttes, skal nedværdiges, foragtes og betragtes som noget lavt. At spytte ad et menneske er så usædvanligt for dansk kultur, at vi sjældent møder det blandt vore egne. Det er en stille overenskomst, der siger, at man ikke vil gå så langt i nedværdigelsen af andre. Ikke desto mindre er det blevet noget, som vi i dag møder i stadig stigende omfang.

Spytklatten er i høj grad et middel til at nedværdige et andet menneske i flere henseender. Først spærrer en gruppe unge muslimer passagen, hvorefter den uheldige får en spytklat på tøjet eller foran fødderne. Det hele går ud på at vise, hvem der har autoritet og magt. At ydmyge den anden er her et væsentligt element. Efter at have gået bag en gruppe unge muslimer i 20'erne i Tivoli, kunne jeg ufrivilligt følge med i, hvordan de på dansk indbyrdes diskuterede, hvordan de skulle ydmyge henholdsvis nogle danske drenge og en lyshåret pige. Derved fik jeg den tvivlsomme fornøjelse at blive sat ind i tankegangen, som gik ud på at vise dem, at „de er undermennesker, der ikke tør forsvare sig, og de er så bange, at de skider i bukserne.“ Det var kvalmende at lytte til denne samtale.

Spytklatten er en vel gennemtænkt politik og den indledende faktor for at demonstrere overlegenhed. Ideen er nem at følge, når man læser argumenterne i bladet *Khilafah*, som med et citat fra Koranen viser, at man som muslim ikke må tage vantrø som venner: „Sig, skal jeg meddele jer, hvis status hos Allah er værre end dette? Dem, som Allah har forbandet, og som han er vred på - og dem, som Han har gjort til aber og svin, og dem, der er kufr-tilbedere, er i en værre tilstand og er mere vildfarne fra den rette vej.“ (Sura 5.60). Eller når de i samme blad skriver, at de vantros tilstand er værre end en hunds. Her er altså ydmygelsen indbygget som en tilstand, ikke-muslimen befinder sig i i forhold til den troende muslim.

Spytklatten som et udtryk for foragt tager yderligere en dramatisk drejning, når man læser vejledningen for nye muslimer i bogen *Islams trosretning. Spørgsmål og svar*, som også anvendes af moskeforeninger i jyske provinsbyer, og som skal vejlede danske muslimer i, at en muslim er forpligtet til at spytte tre gange, hver gang han ser Satan! (Af Muhammad Ben Jamil Zayno, oversat af Murad Storm ad-Danemarki, 2002).

Hvis alt uislamisk betegnes som satanisk, kan det være årsag til den spytklatkrig, som efterhånden er et problem på en del institutioner, på sygehuse og på trappegange, hvor problemet kan udarte i ren chikane. Man spytter kun på trappegange, hvor der bor vantro. Jeg har hørt groteske eksempler på denne mærkværdige „krig“.

Herudover kommer de tilfælde, hvor der spyttes efter personer, som bærer små davidsstjerner som smykke eller større synlige kors, hvor det lige så meget er symbolet som personen, der spyttes efter. Eksempler på det kan læses i heftet *Racisme og diskrimination*, forlaget Rafael 2001).

8. DEN VANTRO ER PÅ DYRESTADE

Danskerne oplever hyppigere og hyppigere at blive kaldt svin, aber og hunde. Denne sprogbrug tolkes som skældsord, men er mere end det. Der er nemlig tale om en klassificering af de *vantro* efter islamiske principper. Klassificeringen betyder, at den vantro står på et lavere stade end muslimeren; han er på et så lavt stade, at han knap kan kaldes et menneske. Denne ide udspringer af Koranen,

Overskrift fra avis 16.11.05. En flok muslimske drenge har banket og tævet en enlig psykisk syg dansker ihjel. Den slags tilfælde har hobet sig op de senere år. En flok muslimske drenge under ledelse af to voksne somaliere overfalder en psykisk handikappet pige, hiver hende ned i en kælder, hvor drengene „får lov“ at voldtage pigen på skift under vejledning af de voksne. Eller en dreng overfalder af en hel flok muslimske drenge. Det ender med at han stikkes i milten med en kniv og dør etc. Fælles for alle tilfældene, som ofte forbigås af de elektroniske medier, er, at en hel flok overfalder og mishandler en enkeltperson, som for det første ikke er muslim og for det andet ikke har chancen for at forsvare sig. Også udlændinge overfalder på denne måde: kendt er sagen om den unge italienske turist, som blev myrdet på Nørrebro, og hvor forældrene siden blev spyttet i ansigtet, da de ville besøge gerningsstedet. Ukendt er „mindre“ sager, hvor f.eks. amerikanske turister blev jagtet af bevæbnede drenge gennem København, hvorefter en turist fik læben skåret op med en kniv.

Københavns Politi er lige nu på jagt efter en gruppe nådesløse unge voldsmand, der uden at vide det har et menneskeliv på samvittigheden.

En 46-årig mands død kædes sammen med et brutalt overfald, begået af drenge helt ned til 12-årsalderen.

Uden motiv og uden nogen som helst grund blev den 46-årige Jan Erik Laur-

sen tvævet af voldsbedlerne, mens han var på vej fra sit hjem på herberget Sandholm til tanken for at veksle en pose tomme bajerflasker. Han døde to dage senere af sin kvæstelser.

Skjulte sig på toilet

Midt i mylderet af knytnevselag og spærk i ryggen søgte Jan Erik Laursen - ude af stand til at forsva-

re sig - tilflugt på et offentligt toilet. Her lå han i 11 timer, før han blev fundet.

Og da man endelig fandt ham, var det i en tyk pøl af blod. Han lænede sig op af væggen lige ved siden af pissoiret. Kunne knap holde sig oppe. Men havde dog overskud til at berette om det viddelige overfald, inden han udåndede på hospitalet.

- Han fortalte os, at han var blevet overfaldet. Fem helt unge drenge med indvandringsbaggrund angreb ham, mens han var på vej til tanken med tomme flasker, siger souschef i Københavns Politis drabsafdeling, Magnus Andreasen.

Havde kraniebrud

Overfaldet skete søndag aften i forrige uge på området

Jagter de svage

Unge indvandrerdrengene myrder en husvild fra herberget på Sundholm. Også her er det typisk de svage som er ofre.

der sammenligner de vantro med hunde, aber og svin og anser f.eks. svin for at være af samme slægt som jøder. Svin er ifølge Koranen simpelthen jøder, som Allah har forvandlet til dyr som straf efter at have forbandet dem.

Den, som står på et så lavt stade, har muslimeren en naturlig ret til at behandle som et laverestående væsen. Af denne ideologi følger en bestemt sprogbrug. Vi har de senere år haft talrige eksempler på, at muslimer under retssager systematisk kalder deres ofre, dommere og anklager for hunde, svin og ludere. Det gælder bl.a. de mange retssager om voldtægter mod danske piger; men også i andre situationer som under retssagen mod en somalier, der sammen med 40-50 andre i to omgange havde smadret Rosenhøjcenteret i Århus. Allerede under grundlovsforhøret den 29. oktober 2005 pegede han direkte på anklageren, politiassessor Lise Frederiksen, og sagde: „Du er en so! Luder! Død!“

Svin er ligesom ludere på et lavt stade, de er urene.

Et andet eksempel kan illustrere begge disse forhold på én gang, dels ud fra Koranlovene, der skelner mellem rene og urene mennesker, rene og urene dyr, samt rent og urent kød, dels ideen om, at muslimer, der rører ved såkaldt urene, selv bliver urene. Som eksempel vil jeg nævne en almindelig pølsemænd på Frederiksberg, som blev overfaldet af to muslimer med baseballkøller, alene fordi han var pølsemænd og dermed solgte pølser af svinekød. De mødte op ved pølseboden og overfusede ham med ordene: „Dansker-svin. Du sælger urent kød!“

Forinden har de bedt om at få pølsebrød, men da han rakte dem brødet, greb de hans hænder og begyndte at slå løs på ham med køllerne og over-

Overfald og voldtægt af danske og ikke-muslimske piger er dagligdag. Danskere, som voldtager muslimske kvinder, er et ukendt begreb.

øste ham med ord, der klassificerede ham på stade med et dyr. Han blev altså anset som stående på samme stade som grisen. (Berl.Tid. 5.2.2006) Volden er altså ikke her vold for voldens egen skyld, men et resultat af ideologien bag. Kun ved at ændre ideologien kan man stoppe volden. Islamisk lov går så langt som til at fastslå, at den, som rører ved *uren mad*, selv bliver uren, og at den muslim, som rører ved *ren mad*, som er blevet berørt af en *uren*, ligeledes bliver *uren*.

På en sprogscole i Østjylland var næsten hele holdet muslimer med få undtagelser. Sproglæreren bad en dag alle om at bringe en typisk hjemlandsret med for på denne måde gennem fællesspisning at komme tættere på hinanden. Men da de kristne ville bringe deres lands nationalret med, fik piben en anden lyd. De fik at vide af læreren, at det måtte de ikke, for det ønskede muslimerne ikke at spise. Efter en længere samtale fik den ene ikke-muslimske elev at vide, at hun i stedet kunne medbringe en stegt and (en and anses for at være ren). Alle gik da også op og tog et stykke af anden; men de smed herefter kødet demonstrativt i skraldespanden.

Ideen om, at man kan komme hinanden nærmere ved at spise hjemlandets retter, er nok den største misforståelse, som er fostret af integrationskon-sulenter. Maden er netop det, som for alvor skiller! I stedet prøver man at

tvinge alle til at følge islamiske spiseregler, så hinduer, der ikke spiser oksekød, skal tvinges til det, og danskere, som aldeles ikke ønsker at underkaste sig islamiske lovregler, kun kan modtage islamisk mad, hvis de vil have noget at spise. Det gælder efterhånden i København både skoler og børnehaver. Her har man netop valgt at følge autoritetsprincippet, hvilket betyder, at skolevæsenet og hele kommuner har underkastet sig islamisk lovs autoritet og simpel racisme, hvorefter man deler alt op i rene og urene, af højere og lavere klasse.

Islams ide, at *vanthro* er af en lavere klasse, jævnfør Koranen og islamisk lovgivning, kan man også møde i muslimske læserbreve som dette, vendt mod avisen Jyllands-Posten den 12.10.05:

„Jeg er en af de mange, der protesterer over for Jyllands-Postens artikel 30.9.2005 om vores profet Muhammed (saws)... En person, der er i underklassen, kan ikke nævne vores profet. Derfor kræver vi en undskyldning fra Jyllands-Posten. *Kahled Karroum, Dortheasvej 25, 3. Brabrand.*

Ismer har et fælles mål: at stoppe enhver mening, som er den imod. I Holland blev Theo van Gogh myrdet, fordi han lavede en film, som var vendt imod islamisk sharia. Pim Fortyn blev skudt, fordi han ville stoppe den islamiske indvandring. 3000 københavnske muslimer krævede, at forfatteren Salman Rushdi skulle henrettes, og en norsk forlægger blev skudt ned, fordi han udgav bogen. En anden københavnerdemonstration med 3500 muslimske deltagere krævede 12 danske tegnere straffet. I dag er der udsat snesevis af dusører fra mange forskellige muslimske organisationer i hele verden på deres hoved. Under krigen sprængte besættelsesmagten Fyens Stiftstidende i luften den 26. maj 1944. I dag truer muslimerne med at sprænge Jyllands-Posten i luften.

Da censuren blev for streng, gik store dele af pressen under jorden. Sådan var det under besættelsen 1940-45, hvor den illegale presse trykte 24 millioner illegale publikationer - lige fra flyvesedler til bøger. Bliver det også i dag nødvendigt i stigende grad at gå under jorden? Faktum er, at allerede nu tvinges stadig flere til skrive og tegne anonymt.

Denne ide kommer endnu tydeligere frem i en undervisningsbog om islam, som anvendes ved danske moskeer, nemlig at ikke-muslimer er af en *lavere kategori*. Man kan ikke følge de vantros love, for Allah siger: „Og de, som ikke dømmes med det, Allah har åbenbaret, er Kuffar, (vantro), dvs. af en lavere kategori, eftersom de ikke handler ud fra Allahs lov.“ (Koranen Sura 5.44) Lærebog i danske moskeer, *Islams trosretning, spørgsmål og svar* af sheik Muhammad Bin Jamil 2002.

Faktisk opererer klassisk islam med to slags borgerskab afhængig af, om man er muslim eller ej. Ideen om de to slags borgerskab udbredes af et bredt udsnit af danske muslimske foreninger. Men det er vigtigt især at rette blikket mod organisationen *Islamic Foundation*, der er ledet fra Pakistan, men modtager sine penge fra Saudi Arabien. Organisationen er aktiv i udbredelsen af fundamentalisten og shariaforkæmperen Maududis skrifter.

Maududi, som er en af nyere islams vigtigste og mest betydningsfulde

strateger, betoner vigtigheden af at skelne mellem to slags mennesker, som bør tildeles to forskellige slags borgerskab og rettigheder. Organisationen går under forbogstaverne *I.I.F.S.O.* og er aktiv i Danmark bl.a. gennem *Islamsk Ungdomsforbund* i Valby.

Maududi blev født i Indien i 1903 og døde i Pakistan i 1979. Han var en af hovedarkitekterne bag oprettelsen af et rent Pakistan („Pakistan“ betyder *de renes land*), dvs. et land rensset for vantro personer. Maududis statsideologi går ud fra, at menneskerettighederne kommer fra Allah. Disse gives til muslimerne, mens andre kun får dem i begrænset omfang. Maududis organisation *Jhama-at-i-islam* blev oprettet som en „avantgarde for en islamisk revolution“. Hans mest kendte bøger er *Towards understanding islam* og *Human rights in islam*.

Han er eksponent for ideen om to slags borgerskab, et muslimsk borgerskab med alle rettigheder og et borgerskab for alle andre, men med stærkt begrænsede borgerrettigheder. Ideen skal gennemføres indenfor rammerne af en islamisk stat med genoprettelsen af kalifatet som på profetens tid. Øverste domsmyndighed, hærledelse og statsledelse ligesom den religiøse myndighed og retten til at kalde til hellig krig gives i hænderne på én og samme person, nemlig kaliffen som profeten Muhammeds efterfølger.

Det er tankevækkende, at Saudi Arabien og Kuwait gennem diverse organisationer bruger så mange penge på at sprede Maududis uhyggelige ideologi for gennemførelse af islamisk revolution og oprettelse af en teokratisk islamisk stat i Vesten, hvor muslimer skal få givet magten af Allah til at regere over de oprindelige vantro befolkninger.

Jævnfør dette brev til Jyllands-Posten af 13.1.2006 er ikke-muslimer ikke blot på et stade som aber og lus, men de kan behandles som slaver:

„Vi vil erobre jeres land og gøre jer til slaver og dræbe jer, mens I ligger på jeres knæ og beder om nåde. Men vent og se. Snart vil islam og religionens mægtige, verdensomfattende rige genopstå. Insh'Allah.

Ligesom vi lærte jer europæiske barbarer og hedninge, der brugte jeres hænder til at spise med i stedet for at spise blade fra træerne ligesom aberne, vil vi hurtigt lære jer at respektere vor religions overlegenhed og vor ædle profet. Inden længe vil en rigtig muslimsk regering blive etableret, og jeres frygt og værste mareridt vil blive til virkelighed. I vil kun blive udsat for sværd og slaveri! I er alle lus. Selv om I ikke fortjener, at man bruger tid og

kræfter på at skrive til jer, har I her vort svar på jeres offentliggørelse af tegningerne, som jeg i øvrigt ikke har gjort mig den ulejlighed at se.

Og det på trods af, at I alle er lus, og at de køer, I avler på jeres gårde, er mere civiliserede og menneskelige, end I er. Jeg fandt det alligevel passende at sende jer et par ord, som jeg anser for at være utilstrækkelige til at straffe jer, eftersom jeg er overbevist om, at den eneste rigtige måde at behandle jer på er at brænde jer og gøre medlemmerne af jeres stamme til slaver. Og ja, vi anser jer for at være primitive stammefolk.“

Bemærkninger: 1. Henvendelsen er ikke til danmarksså kaldte dronning, da hun ikke er vigtig. 2. Grammatiske regler om at begynde navne med stort bogstav er ikke blevet fulgt ved navnene på jeres byer, ligesom reglerne ikke gælder for navne på store landsbyer som jeres lille land. Gud den almægtige vil give os sejren.“

Den danske gren af det islamiske frihedsparti i Danmark udtrykker det næsten identisk. Nemlig at en muslim ikke kan have respekt eller tolerance overfor dyr. Teksten er sandsynligvis skrevet 1999: „Sandelig, de værste dyr for Allahs åsyn er dem, der er vantros, og som ikke vil tro.“ (OQM. al-Anfal: 55).

„Hans [den vantros] tilstand, er nøjagtig som en hunds: hvis du driver den bort, gisper og stønner den, og hvis du lader den være, så gisper og stønner den også. Sådant er de folks tilstand, som forkaster vore vers. Fortæl dem da historien, for at de må tænke efter.“ (OQM. al-A'raf: 176)

Allah (swt) har ikke fastsat imødekommenhed, respekt, kompromis eller tolerance på dagsordenen mod hedenskaben og dens tilhængere, som Allah kalder de værste dyr, som ikke tænker, og der samtidig er døve og blinde.“ (Anfal, 22). (Fra *Tolerance, fred, Dialog & Islam* s. 2. Hitzb ut-Tahrir bevægelsen, København).

Hvis vi forlader vores egne hjemlige muslimer og undersøger international islamisk forståelse af forskellen mellem muslimer og ikke-muslimer, kommer denne skelnen mellem muslimer og vantros tydeligt frem ved en international konference om menneskerettigheder. Islams „menneskerettigheder“ er meget forskellige fra det, vi i Vesten anser for menneskerettigheder. Islamiske rettigheder tildeler nemlig den vantros et lavere stades menneskeligt og juridisk.

Muslimsk plakat, der viser, at danskere er på dyrestadet. „Urene hunde“ skal sparkes. Det svarer til udsagnet fra den danske imam Achmed Akkari fra „Islamisk Trossamfund“, der giver grønt lys for at give kvinder, der ikke bærer tørklæde, et spark.

Ved den internationale konference for menneskerettighedsspørgsmål i 1968 formulerede den islamiske retslærde Sjiit Sultanhussein Tabandeh følgende retsnorm, hvor han var ordfører for og forfægter for flere af de tilstedeværende muslimske staters standpunkt om menneskerettigheder. Sultanhussein Tabandeh har undersøgt, i hvor vidt omfang de Forenede Nationers Deklaration om Menneskerettigheder, som anses for bindende for alle FN-medlemmer, kan accepteres

og anvendes som bindende normer i et muslimsk samfund.

Menneskerettighedsdeklarationens 1. artikel, der siger, at alle mennesker er født frie og er lige og derfor har samme rettigheder, er allerede den første anstødssten. Tabandeh bekræfter på landenes vegne, at der på den ene side ikke findes skranker eller forskelle mellem racer eller samfund, men konstaterer alligevel en uovervindelig forskel:

„Menneskeheden består af mennesker, som tror (muslimer) og mennesker, som ikke tror (ikke-muslimer). Sådanne, som glemmer deres Skaber og kun forlader sig på deres egen forstand og på deres hænders værk, sætter sig selv på samme udviklingsstade som dyr. De tilsøler menneskeheden. De må imidlertid kun dræbes i krig (i jihad). Udenfor jihad har de troende derfor bestræbt sig på at overbevise de

gudløse om den rette tro. Mennesker, som ikke tror på den eneste ene og usynlige Gud Allah, må betragtes som udstødte. De hører ikke til i menneskehedens kreds. Deres eksistens må erkendes som skadelig for menneskene.

I overensstemmelse med dette standpunkt må alle de, som er overbevist om en anden tro, om end kun

dens mest elementære bestanddele - til dem hører jøder og nazarener (kristne) - anses for stående noget over de gudløse. Deres tro har dog ikke nået islams høje stade. De følger andre love end Koranens forskrifter - de er blevet stående på et lavere stade; de kan derfor ikke stilles side om side med muslimerne som ligeberettigede.“

Derfor mener Sultanhussein Tabendeh, at islam ikke uden videre kan tilslutte sig menneskerettighederne på samme måde, som de er formuleret i FN-regi.

Tværtimod må islam altid tage konsekvensen af den rette islamiske lære: „Islam henviser ikke-muslimer til et lavere eksistensstade. Hvis nu en muslim dræber en sådan ikke-muslim, så må han ikke idømmes dødsstraf, for hans udviklingsstade er højere end den dræbtes.“

(G. Konzelmann: *Den islamiske udfordring*, Gad 81, s. 35 ff.)

I krig (læs Hellig Krig) mellem muslimer og ikke muslimer, skal enhver hensyntagen til modstanderens værdighed være ophævet. „Når en mand, som ikke tilhører Islam, bliver taget til fange, så skal han dræbes. For denne skæbne kan kun overgang til Islam bevare ham.“ (Konzelman s. 35 f.)

Menneskerets-Deklarationens artikel 17, som skal garantere fri religionsudøvelse, er et punkt, som muslimer i Europa meget pointerer overfor kristne og de verdslige stater.

Muhammed driver afguderne ud af Kaabaen i Mecca.
Af Andreas Muller, sen 19. årh. Fotografure reproduktion 1889
Originalen findes på Maximilianeum Gallery, Munich.

Man kræver endog på mange punkter særrettigheder for muslimer frem for andre trossamfund med hensyn til uren mad, slagterejler, baderegler etc. Kravet overfor vestlige stater er, at religionsfrihed for islam kun findes, hvis det er muligt for en muslim at leve efter islamiske love. På hjemmebane gælder under alle omstændigheder islamisk ret.

Sultanhussein Tabendeh udtaler som menneskeretsekspert i islamiske menneskerettigheder, at „Allah har bestemt, at menneskenes religion skal være islam og ingen anden. Den, der går over fra islam til kristendommen, gør sig lige med dyr og har forskertset sit liv. Religionsskifte er kun mulig fra det lavere til det højere stade, fra Kristendom til Islam.“

(Gerh. Konzelmann: *Den islamiske udfordring*, Gad).

Naturligvis er dette overført til en lang række islamiske landes love.

9. VANTRO LUDERE

I Australien, Sverige, Danmark og andre vestlige lande forefindes en klar racebaseret kriminalitet, som ignoreres af politiet: muslimske mænd, som voldtager vestlige kvinder af racemæssige/religiøse årsager. Vi ved det, fordi voldtægtsmændene åbent forklarer deres motiver.

Da et større antal australske teenagepiger i timevis blev underkastet seksuelle nedværdigelser i forbindelse med en hel serie af gruppevoldtægter i Sydney fra 1998, forklarede voldtægtsmændene, at grunden til voldtægten var af etnisk-religiøse årsager. Ofrene fik at vide, at de var *ludere* og *australiske svin*. Det samme har vi hørt i forbindelse med flere retssager i Danmark, hvor voldtægtsmændene, deres brødre og familier er blevet ved med at forfølge og genere de danske ofre også efter voldtægterne med trusler og tilråb som *luder* og *danske svin*.

Voldtægt er ikke blot en metode til at få sex, men en metode til at nedværdige den ikke-muslimske kvinde. At der er tale om ren racisme ses af, at hele 94% af alle voldtægtsofre i Danmark er danske kvinder. Flertallet af de sidste 6% er forstødte eller fraskilte muslimske kvinder, som voldtages af muslimske mænd. Skilsmissen eller forstødelsen, som sker ved at manden blot udtaler det tre gange, signalerer, at hun intet er værd. Som uren kan hun kun optages i helvede.

I den australske højesteret af New South Wales udtalte i dec. 2005 en pakistansk voldtægtsmand under retssagen, at ofrene ikke havde nogen ret

til at sige nej, fordi de ikke bar tørklæde. Samme år udtalte den religiøse libanesiske leder, Sheik Faiz Mohammed, i Sydney helt offentligt, at ofrene for voldtægt alene kunne rette skylden mod sig selv. Kvinder, som ikke bærer muslimsk tørklæde, inviterer enhver til voldtægt. I overensstemmelse med dette udtalte den muslimske leder, Sheik Yusuf al-Qaradawi, til The London Telegraph i 2004: „Kvinder, som ikke bærer det rette tøj, skal kunne straffes, hvis de bliver voldtaget.“ Han tilføjede: „For at kunne blive fri for en anklage skal den voldtagne kvinde kunne bevise, at hendes opførsel var god nok.“

Et særligt kapitel i islam er, at kvinden har færre rettigheder end manden. Men et endnu større problem er, at den ikke-muslimske kvinde anses som stående endnu lavere. Hun anses nemlig per definition for at være lig med en luder. På hjemmesiden *Salafi.dk* spørger en bruger, om masturbation er tilladt. Det afvises med henvisning til sura al-Muminnoon 1-8.

De fire svarere skriver: „Imaam Ash-Shaafi'ee brugte dette koranvers som bevis for et forbud mod masturbation. I dette vers har Allah givet to måder, hvorpå sande troende kan opfylde deres drifter - enten ved at gifte sig med en fri kvinde eller ved at fornøje sig med en slavekvinde eller gennem samleje med fangne (ikke-muslimske) kvinder. Derom siger han: „Men de, som gør noget ud over dette, er at finde blandt overtræderne.“

Det betyder: Den, som ønsker en vej at opfylde sine drifter, han er en overtræder og en som handler forkert, medmindre han gør det i ægteskabet eller ved jihad overfor fjendens kvinder. Derudover som en anden grund er det medicinsk bevist, at masturbation har uheldige helbredsmæssige konsekvenser“... Wa' Jazâkum Allâhu Khairan, Wa Billâhi-t-Tawfîq, Akhûkum Fillâh, Abû Anas, Tameem Bin Jørn Helmer Jørgensen, Ad-Danimârkî, [Bakkah] DALnet / Undernet SALAFI.dk”

Bemærk, hvordan svarerne tillader „at fornøje sig med slavekvinder og fangne kvinder.“ Og at det er i orden at voldtage, hvis man anser sig som stående i jihad. Flertallet af muslimske organisationer i Danmark skriver, at de anser sig som stående i en jihad (krigs) situation. For i islam skelner man mellem „krigens område“ (dar al-harb), hvor muslimerne endnu ikke har fået fuld magt og autoritet over de vantro som i Danmark, og et „fredens område“ (dar a-islam), hvor muslimer har taget magten. Bemærk, at en af underskriverne bærer navnet Tameem Bin Jørn Helmer Jørgensen, Ad-

Danimârkî. Her er der altså ikke tale om en indvandret muslim, som ikke kender til danske forhold, men om en dansker, som er konverteret til islam. Så det er ikke kun arabiske forhold, der behandles.

Dette er helt i overensstemmelse med koransk lov, hvilket også fremgår af talrige andre danske muslimske leders udsagn f.eks. af Århusimamen Ahmed Akkari fra Islamisk Trossamfund, som siger, det er orden at give kvinder, som ikke bærer tørklæde, et spark! - Akkari blev kendt for sine rejseaktiviteter i forbindelse med de forbudte vittigheder i Jyllands-Posten og Weekendavisen.

Men allerede inden da havde han gjort sig bemærket som lærer i praktik på den muslimske friskole Lykkeskolen i Gjellerupparken. Ved et uheld havde en lille dreng i leg revet tørklædet af en pige i skolegården (der er tørklædetvang på skolen). I vildt raseri faldt han over drengen, slog og sparkede ham og rev drengens øre delvis af. Overfaldet på barnet blev til mere end et enkelt spark. Skolen ville dyse sagen ned, men en lærer anmeldte ham til politiet (EB 14.2.06).

Samme ekstreme holdning overfor tørklædet giver Shahid Medhi udtryk for som mufti i tre moskeer i København og leder af „Islamisk Kulturcenter“ i Brønshøj: „Kvinder har ikke krav på respekt, når de går rundt uden tørklæde. Og dermed er de selv skyld i det, når de bliver overfaldet“ (DR2 Tal med Gud, 22.9.04). „Al den kriminalitet, der sker mod kvinder, er fordi

Kvinden, der blev den vigtigste og nyttigste gnist til „nogle“ af europæernes forståelse af problemerne om muslimer blandet ind i befolkningen i en civiliseret verden. Hun er hovedpersonen i filmen: „Submission“, der førte til drabet på instruktøren van Gogh og en hemmelig adresse til og politibeskyttelse af forfatteren, den hollandsk/somaliske politiker Ayaan Hirsi Ali. Denne film, som omhandlede islams altid og selvfølgelig makabre behandling af deres egne kvinder, vakte næsten - men alligevel langt fra - den voldsomme harme, som 12 små tegninger af den såkaldte profet i Jyllands-Posten kunne fremkalde. Hver episode overbeviser flere om, at en evt. „integration“ skal ske på andre præmisser end dem, som muslimerne selv diskler op med og forlanger respekt for.

de ikke er tildækkede. Når de ikke er tildækkede, har man ikke respekt for dem... Hun adlyder ikke sin herre og skaber, der to steder i Koranen har beordret hende til at dække sig.“

„Kvinder gør det rene samfund beskidt, når de går rundt uden tørklæde. De har ikke krav på respekt og er ikke værdifulde som dem, der bærer tørklæde.“ - „Det er dels kvindernes egen skyld, hvis de bliver voldtaget og dels samfundets skyld. Deres påklædning er et samfundsproblem.“ - „Kvinder skal bære tørklæde, hvis de skal have nogens respekt.“ (Udtalt til BT 23.9.2004.)

Også Imam Abu Laban fra moskeen *Islamisk Trossamfund* i København siger, at Koranen skelner mellem rene og urene kvinder via tørklædet. „Sig til dine hustruer og døtre og de muslimske kvinder, at de skal trække deres ydre tørklæder sammen om sig. Dette er det bedste, så de kan kendes [som rene] og ikke forulempes.“ (Koranen sura 33.60). „Hvis nogen påstår, at dette kan tolkes billedligt, så er det det samme som at tolke Koranen efter sit eget forgodtbefindende.“ (Udtalt til bladet *Folkeskolen* nr.15, 1998 s. 4).

Den, der ikke bærer tørklæde, er uren.

Bevægelsen Tariqah-Jihad i Danmark går endnu et skidt videre: „Danskerne er selv ude om voldtægt af deres piger, for de beskytter ikke deres piger, og urene piger er ikke beskyttet af den hellige Koran. Islam er stor og skal herske i hele verden, som den hellige Koran siger... Danske kvinder lever urent... og de skal ud af vores område.“ (Uddrag fra deres danske fatwa af 22.10.2001).

Ironisk nok må man medgive, at danske myndigheder og domstole er medansvarlige for voldtægterne - ikke mindst gennem den såkaldte „Magasin-dom“ i år 2000, hvor en muslimsk pige havde indklaget varehuset Magasin for racisme, da husets regler ikke tillod hende at bære et muslimsk tørklæde på arbejdet: I år 2000 tabte varehuset Magasin den såkaldte „tørklædesag“, der var anlagt af den muslimske praktikant i fællesskab med *Dokumentationscenteret for racediskrimination*.

Sløret er ikke så velkomment på den anden side af disken.

Varehuset blev dømt til at betale en bod på 10.000 kr. til pigen. Det rystende i denne skandaløse sag er tilmed, at man som udgangspunkt for dommen lagde den udpræget racistiske koransura 33.60, at „kvinder skal trække deres ydre tørklæder sammen om sig. Dette er det bedste, så de kan kendes [som rene] og ikke forulempes.“ Hermed fik det kontroversielle racismecenter en fuldtræffer. De fik presset en groft racistisk dom igennem, som stiller danske kvinder i et ekstremt uheldigt lys. De kan nu *kendes som urene*, der må *forulempes* - oven i købet ved hjælp af en dansk domstolsafgørelse. Chokerende!

Alle disse ting i fællesskab er baggrund for den voldsomme stigning i antallet af voldtægter i Danmark og gennem de senere år. I

Danmark begås nu op imod 65% af voldtægterne af indvandrere, mest af muslimsk baggrund. I Sverige er voldtægter en endnu større samfundsplage, nemlig hele 80%. Stort set alle gruppevoldtægter begås af kredse, der ser kvinden som luder og uden beskyttelse af Koranen.

Man hører jævnligt fra danske muslimer, at voldtægterne *absolut intet har med islam at gøre*. De siger, at danske kvinder provokerer, og at voldtægt er forbudt i islam. Men i Saudi-Arabien, hvor voldtægt straffes med døden, er det på den anden side jævnfør dokumentar i BBC så almindeligt, at katolske filippinske stuepiger voldtages, at det nærmest er undtagelsen, at en pige vender hjem igen uden at have været udsat for voldtægt fra arbejdsgiverens side eller dennes sønner eller medarbejdere. Men i alle muslimske lande - også i *det rene muslimske land*, Pakistan - med kristne i mindretal, ser vi disse konstante overgreb på ikke-muslimske kvinder.

Voldtægtsproblematikken begynder med profetens liv og dennes sunna. Her kan man tage udgangspunkt i profetens drab på jøderne i Medina, at alle mænd skulle dræbes, godset fordeles som krigsbytte efter reglerne i Koranen, og kvinder og børn sælges som slaver. Og kvinder, der tages som bytte, må ifølge Koranen voldtages. „Dette er Guds egen dom i den 7. Himmel“, udbrød profeten. Muhammad var med til at dræbe fra morgen til aften efter først at have beordret sine tilhængere til at grave massegrave til de over 800, som skulle dræbes. Derefter blev kvinderne fordelt mellem de troende.

Muhammad valgte straks den smukke Raihana. Da hun afslog at blive hans hustru, gjorde han hende straks til slavekonkubine, hvilket berettiger til øjeblikkelig seksuel omgang. (Frants Buhl: *Muhammads liv*, s. 186-187).

Også det senere mord på Kinana og profetens efterfølgende samleje med den myrdedes enke, hvor en af Muhammeds følgesvende sad uden for teltet med trukket sabel for at forhindre den unge kvinde i at hævne sig på profeten, peger i samme retning.

Hele dette problemkompleks er tabu i ikke-muslimske kredse. I det hele taget er voldtægtsbølgen et tabuemne, som ikke må sættes i forbindelse med islam. Da kultursociolog Kirsten Damgaard gennem en rapport i bladet *Sex og samfund* gjorde opmærksom på problemet med voldtægter over for danske piger og kvinder, måtte rapporten ikke offentliggøres. Man måtte ikke ophidse folk.

Af samme grund sløres i dag voldtægter og især gruppevoldtægter i mange blade. I et tilfælde omtalte en avis en pige i Horsens, som var blevet overfaldet „af en gruppe drenge, der prøvede at rive hende af cyklen.“ Da det ikke lykkedes, stak de hende i benet med en kniv.

At det reelt var en flok muslimers forsøg på gruppevoldtægt, blev med vilje sløret i artiklen. Det tog mig en hel dag at ringe rundt til borgere og myndigheder i Horsens for at få den rette sammenhæng opklaret.

Det, der er vigtigt for en række myndigheder, er dels at sløre, hvem der foretager overfaldene, dels at sløre de racistiske motiver. Sløringen er vigtig for fortsat at have fuld damp på den muslimske indvandring, som befolkningen massivt forkaster.

I Norge advarede journalist Fjordman mod den voldtægtsepidemi, som var kommet til landet. Politiinspektør Gunnar Larsen kunne tilføje, at det voksende antal voldtægtssager, som er af etniske årsager, er en klar indisku-

tabel trend. To ud af tre voldtægter i Oslo udøves nu af ikke-vestlige (dvs. muslimske) gerningsmænd og 80% af ofrene er norske kvinder.

I Sverige udtaler en oversætter for *Jihad Watch*, Ali Dashti: „Gruppevoldtægter, som involverer muslimske mænd og svenske kvinder, er blevet helt almindelige. Eksempelvis voldtog for kort tid siden fem kurdere en kun 13-årig svensk pige.“

I Frankrig brød Samira Bellil tavsheden, da hun skrev bogen: *Et helvede af pinsler*, en bog, som chokerede Frankrig. Til *The Times* forklarede hun: „Enhver nabopige, som ryger, bruger makeup eller bærer pænt tøj, er en luder.“

Men vestlige kvinder er ikke de eneste ofre for denne epidemi. I Indonesien kunne menneskeretsgrupper alene i 1998 dokumentere gruppevoldtægt mod mere end 100 kinesiske kvinder, gennemført af muslimske grupper. Mange af ofrene fik at vide: „Du skal voldtages, for du er kineser og ikke-muslim.“

April 2005 blev en 9-årig pakistansk pige voldtaget, banket med en kølle og derpå hængt op, mens man proppede mængder af chili ned i hendes hals og gennembankede hende, efter at hun havde fået håndjern på. De muslimske naboer oplyste, at det skete, fordi hun var *uren og kristen*.

I Sudan får de muslimske soldater, der overfalder de sorte i Sydsudan ordre til at stille dette spørgsmål: „Er du kristen eller muslim?“ - Kristne bliver herefter voldtaget, hvorpå de får deres bryster skåret af.

Islamisk seksuel vold mod kvinder bør behandles som den alvorlige epidemi, den er. I stedet ser vi, at journalister, akademikere og politi ignorerer det eller prøver at fryse dem ud, som vover at diskutere det. I Australien blev journalist Paul Sheehan efter hans seriøse omtale af gruppevoldtægter kaldt racist og beskyldt for at oppiske had.

Keysar Trad, som er vicepræsident for den libanesiske australske *Muslim Association* udtalte, at godt nok er gruppevoldtægter grimme, men at det var unfair at nævne etnicitet eller religion i den sammenhæng. Under de fleste retssager måtte hverken etnicitet af forbryderne eller ofrene nævnes. Da dommer Megan Lathan udtalte: „Der er intet bevis for et racistisk motiv for disse forbrydelser,“ troede mange på hende.

I Frankrigs forstæder, hvor gruppevoldtægter nu blot kaldes at *gå på omgang*, véd ofrene, at politiet ikke vil beskytte dem. Hvis de klager, ved

de, at de selv og deres familier bliver truet. I de fleste muslimske forstæder i Frankrig siger voldtægtsmændene lige ud, at de ikke mener, voldtægt er nogen forbrydelse. Og som rystende parallel til gruppevoldtægterne i Australien udtaler de, at alene ofrene skal anklages, da de er *urene ludere*. Ifølge *The Guardian* blev mediemagnaten Rupert Murdoch ringet op af en saudiarabisk prins, der klagede over *Fox News'* omtale af voldtægtsmændene som muslimske bander. Indenfor en halv time blev dette ændret til *civile bander*.

Ali Dashti fortæller, at i et tilfælde, hvor en 22-årig svensk pige for nylig blev voldtaget, sagde voldtægtsmændene kun ét ord: *Luder*. Sådanne historier er der i svenske aviser hver dag. Men de politisk korrekte våger over, at der ikke nævnes, hvem der står bag voldtægterne. Om Malmø, som Sveriges tredjestørste by, fortæller Dashti, at politiet ikke længere har kontrollen. „Byen bliver effektivt regeret af voldelige muslimske bander.“ Ambulanceførere bliver jævnlige angrebet og spyttet på, og nu nægter de at komme uden politieskorte. Politifolk er ængstelige og kommer altid i grupper.

At ikke-muslimske kvinder og piger betragtes som urene, giver sig de mærkeligste udslag. Ved en lejlighed hørte jeg fra en involveret, at en gruppe muslimske drenge havde fyldt en hel pose med urin, som de slyngede mod en pige i bybussen i Århus, idet de råbte *urene ludere* efter hende. I to andre tilfælde har jeg fået fortalt fra nærtstående venner, at muslimske drenge stillede sig op og tissede på pigerne, i det ene tilfælde endog på børnehavebørn. I nogle tilfælde nævner en australsk rapport at voldtægtsmændene både tissede og forrettede deres nødtørft på ofrene, samtidig med at de malede racistiske slagord på ofrenes krop.

Da to muslimske brødre på 16 og 18 år myrdede den 18-årige Finn Urenfeldt Jacobsen med begrundelsen, at han havde fornærmet deres mor, lod de ham ligge i en blodpøl i sin bolig i Korsør; men det var ikke nok for de to brødre af palæstinensisk herkomst, skriver *Sjællandske Tidende*. De hånede deres døende offer ved at smide en bakke kattegrus med urin i ansigtet på ham, mens han lå og rallede i sin døds kamp.

„Nævninge og vidner var tydeligt berørte over de blodige og makabre beskrivelser, da landsretten behandlede sagen mod de drabstiltalte brødre på 16 og 18 år. Et vidne brød grædende sammen, og den dræbtes forældre måtte grædende forlade retslokalet, da en betjent afgav vidneforklaring (BT

22. februar 2006). I TV blev bagefter flere - fortrinsvis muslimer - interviewet. De var oprørte over, at de to mordere skulle udvises, mens de ikke viste den mindste forargelse over mordet.

At man anvender urin og ekskrementer for yderligere at nedværdige ofret, kan afledes af de lovgiver, der findes omkring begreberne *ren og uren*. F.eks. skriver Ayatollah Khomeini i sin bog *Principes*, Paris 1979, at „enhver, der fornægter Allah og ikke tror på hans profet Muhammad, er uren på samme måde som ekskrementer, urin, hunde og svin. Det er de også, hvis de betvivler et eneste af disse principper. - Uren er enhver ikke-muslim, også hans hår, negle, skæg og alle sekreter fra hans krop...“

Men den seksuelle undertrykkelse kan også gå ud over drenge, som et eksempel, hvor en gruppe muslimske drenge truede en dreng i Odense til at knæle for at slikke deres penis.

Nedværdigelsen af danske piger ses særligt massivt overfor den lille gruppe piger, som følger i kølvandet på *de såkaldte araberdrenge*. Her illustreres nedværdigelsen ved, at drengene kan finde på at befale pigen at trække bukserne ned for at vise kammeraterne hendes bagdel, eller at de hiver trøjen op på hende og fremviser *danskerpatterne*. Nogle af disse piger har svært ved at bryde ud af den onde cirkel pga. af vold og massive trusler. Blandt denne gruppe piger, som er *venner* med de muslimske drenge, finder vi ofte det største antal voldtægter.

Blot det at indlade sig i snak med drengene kan betyde, at de tolker det som accept til ubegrænset seksuelt samvær. I et tilfælde, hvor en pige havde været lidt for venlig, blev hun efterladt voldtaget af flere drenge lige bag ved bispesgården i Odense. Ofte hører man begrundelsen, at „de ville det jo selv.“ I forbindelse med nævnte gruppevoldtægt i Odense sagde Muhammed, som voldtog pigen: „Hun er fuld af løgn, hun ville det garanteret selv... Ja, man kan vel sige, det var mig, der opdragede hende,“ griner han, medens hans tre kammerater åbenlyst hylder ham... „De er selv ude om det. De er nogle skide ludere, der vil kneppe hele tiden, griner de andre.“ (Ekstrabladet 17. april 2001). En veninde fandt den voldtagne pige grædende i baggården.

I foråret 2005 rapporterede norske aviser, at Oslo havde haft det højeste antal gruppevoldtægter på 12 måneder. Men de officielle statistikker giver ingen oplysninger om, „at indvandrere er voldsomt overrepræsenterede i gruppevoldtægter.“ - Man forbliver tavs.

Unni Vikan, som er professor i antropologi i Oslo, sagde, at norske kvinder må tage ansvar for, at muslimske mænd finder dem og deres tøj provokerende. Og da disse mænd siger, at det er kvinderne, som er de skyldige, når de voldtages, konkluderer hun, at kvinder nu må til at leve i overensstemmelse med det multikulturelle samfund omkring dem!“

BBC skrotdede en dokumentar-udsendelse i 2004, efter at politiet advarede dem mod, at udsendelsen kunne opfattes racistisk. Pga. disse specielle årsager har Kanal 4 som ansvarlig radio indvilliget i politiets henvendelse om at stoppe udsendelsen. Dokumentaren havde som indhold, hvordan pakistanere og andre muslimske grupper seksuelt forulemper hvide engelske piger helt ned til 11-års alderen.

Juli 2005 udtalte sheiken fra Melbourne, Mohammed Omran, tilmed til *Sixty Minutes*: „Vi mener, at vi som muslimer har flere rettigheder, end I har.“

Det er netop det, der er problemet. Autoritetsprincippet giver au-tomatisk muslimerne nogle *gudgivne* rettigheder fra Allah over ikke-muslimerne. Muslimerne er herrefolket.

- Allah har selv bestemt det sådan!

The Night Journey of Muhammad on His Steed, Buraq; leaf from a copy of the *Bustan of Saadi*, dated 1514. From Bukhara, Uzbekistan.

The Metropolitan Museum of Art.

Muhammed sidder på fabeldyret Buraq på sin rejse til Jerusalem.

II. ISLAM OG ISMERNE

1. ISLAM SOM DEN FULDKOMNE IDEOLOGI (DIN/DEEN)

Islam er ikke en tro, men en lovgivning, og efter islamisk opfattelse også et fuldendt og fuldkomment samfundssystem. Frelse fås ikke gennem tro, men gennem overholdelse af Allahs direkte åbenbarede love, som er et meget stort og komplekst lovsystem, der gælder alle områder af et menneskes liv, lige fra med hvilken hånd man må skrive med, til hvad man spiser, hvilken retning toiletter skal vende, hvilke dyr og mennesker, der er henholdsvis rene og urene, hvem man må gifte sig med, i hvilken retning man skal bede, hvordan man fører krig, deler krigsbytte, sælger slaver, hvem man må omgås og hvem man ikke må omgås.

Islam anses af muslimer for fuldkommen, ikke blot fordi den indeholder alle aspekter af ens liv, men især fordi den er givet af Allah, bogstav for bogstav og komma for komma. Hvad Allah giver er i sandhed fuldkomment. Derfor er alt andet ufuldkomment, falsk eller forfalsket.

Islam anses derfor blandt muslimer som en din, en ideologi.

„Islam er den fuldkomne ideologi, der giver alle svar om vores liv. Hvordan kan man tro på demokratiet, når det er nyttesløst for de undertrykte. - Integrationen i det kapitalistiske Danmark vil aldrig lykkes jer. Islam er en åndelig og politisk ideologi for hele menneskeheden.“

Sådan formulerede Fadi Abdullatif det ved et stormøde på Vanløse Skole for 250 tilhængere af OPSA, Organisationen af pakistanske akademikere og studerende, og medlemmer af Hizb ut-Tharir.

Den sunnimuslimske hjemmeside: *islamiska.org* i Malmö er inde på det samme, islam som den eneste fuldkomne ideologi, som alle må underkaste sig: „...det må stå klart, at målet for Islams Jihad er at eliminere det ikke-islamiske samfundssystem og i stedet oprette et samfundssystem under islamisk styre. Islam kan ikke begrænse denne revolution til én stat eller nogle få lande. Islams mål er en universel revolution. På dette indledende stadium er det naturligvis en pligt for medlemmerne i Islams parti at gennemføre en revolution i det lands statssystem, til hvilket de hører, men det endelige mål er intet mindre end at afstedkomme en verdensrevolution.

Ingen revolutionær ideologi, som kæmper for hele menneskehedens velfærd i stedet for nationale interesser, kan begrænse sine aktiviteter og mål til én nations grænser. Målet for en sådan altomfattende doktrin må med nødvendighed være en verdensrevolution. Sandheden kan ikke holdes indenfor geografiske grænser. Sandheden kræver, at det, som er ret på denne side af floden eller bjerget, også er ret på den anden side: ingen del af menneskeheden må berøves sandheden.

Det er de retfærdiges pligt at komme andre til hjælp... Det er derfor *et must* for det Muslimske parti - både for menneskehedens almene velfærd og for selvforsvarets - at vi ikke må nøjes med at oprette det islamiske styre indenfor et enkelt territorium, men vi skal udvide det islamiske systemets magt så langt, islams kraft kan række. Det Muslimske Parti må foretage en advarsel til medborgere i andre lande, så de antager den tro, som lover sand frelse og ægte velfærd for dem. Og om det Muslimske Parti får tilstrækkelige ressourcer, vil vi eliminere de uislamiske regeringer og i deres sted oprette islamisk styre.“

På den danske islamhjemmeside: islam og religion skriver den muslimske ideolog, G.A. Parwez, om islam som den eneste fuldkomne ideologi (din) følgende. Her understreges det, at princippet indebærer, at den islamiske revolution kræver underkastelse af alle vantro regeringer, så islams ideologi må blive enerådende på jorden:

Under overskriften: „Religion og dîn“ skriver han:

„Jeg vil kaste lys over den fundamentale misforståelse, som det er, at betragte islam som én ud af mange forskellige religioner, der har været fremherskende i verden fra tid til anden. Det er ligeledes vildledende at forsøge at forstå meningen med islam og dens indvirkning på samfundet ud fra det synspunkt, at islam er en religion i gængs forstand.

Religion som sådan er intet andet end en form for privat forhold mellem mennesket og dets skaber. Dette private forhold mellem mennesket og dets skaber er primært baseret på frelsesbegrebet. Frelse er fælles for alle religioner, selv for buddhismen, der ikke anerkender Guds eksistens. Frelsesbegrebet opstod i forbindelse med troen på, at menneskets ophold på jorden var trældom. At udfri sig fra denne trældom blev hovedformålet med livet.

Islam er derimod hverken sådan et forhold mellem mennesket og Gud, ej heller er den karakteriseret ved et individs erfaring af en subjektiv natur;

men den er primært en *livs-kodeks*, der regulerer individets såvel som kollektivets anliggender. Islam har for sit vedkommende præsenteret et guds-begreb fuldstændig i strid med de forskellige verdensreligioners.

Viden om de guddommelige love, der angår det ydre univers, er afledt af omhyggelig observation af naturen og af videnskabelige eksperimenter og opdagelser. Dette er dog ikke tilfældet for de love, der regulerer menneskenes liv og adfærd, som er blevet meddelt gennem åbenbaring til en profet og videregivet som Guds sendebud til menneskeheden.

Islam er den perfekte, fuldkomne lov... Denne guddommelige lov er blevet omhyggelig bevaret i dens oprindelige form og fulde omfang, bogstav for bogstav og ord for ord, i Koranen, der er den sidste og endelige af en serie åbenbarede skrifter fra Gud, som den blev åbenbaret til den sidste af alle rusul (profeter). Så længe som disse love forbliver i deres originale form og oprindelige pragt, udgør de, hvad benævnes som *dîn*; men dersom de ændres og forvanskes, vil de falde fra deres høje piedestal og blive, hvad er kendt som religion. Det er derfor [, at] islam, som den eneste af alle verdens religioner, fortjener at blive betegnet som en *dîn*.

Islam er derfor en lov åbenbaret af Allah... fuldstændig bevaret i Guds Bog, Koranen. Disse love udgør, hvad man kan kalde de varige værdier. Endvidere fremsætter islam eftertrykkelig den påstand, at hvis livet leves i fuld overensstemmelse med denne lov, vil menneskeheden være fri for al den nød og elendighed, som den hele verden i dag plages af. Livets orden bliver ifølge disse varige værdier benævnt den koranske samfundsorten, eller med andre ord, Den islamiske Stat.“

(Den islamiske hjemmeside: www.tolueislam-com)

Spændende er her vurderingen af islam, når det fuldkomne islamiske samfundssystem er gennemført, nemlig at der vil opstå et lykkesamfund på jord, hvor menneskeheden vil være fri for nød og elendighed. Det er samme tankegang, som vi kender i nazismen, men især i marxismen og tankerne bag den franske revolution. Blot ideologien gennemføres konsekvent og alle andre tanker fjernes totalt og radikalt rykkes op med rode, kan man opnå en tilstand af fuldkommen lykke for alle mennesker, hvor ondskab er fjernet og fuldkomne mennesker kan regere. Vigtige elementer i opnåelse af denne tilstand sker i nazismen gennem højnelse af racen, i marxismen gennem fjernelse af klasserne, og i islam ved indførelse af Allahs guddomme-

lige love. De, som ikke passer ind dette system og anses for forstyrrende elementer, der kan hindre eller forplumre gennemførelsen af denne udvikling mod det guddommelige, skal fjernes og uskadeliggøres. Målet helliger her de metoder, som tages i anvendelse for at gennemtvunge oprettelsen af dette fuldkomne samfund, da resultatet jo under alle omstændigheder gavner hele menneskeheden, og ingen derfor har moralsk eller etisk ret til at betvivle de sandheder og goder, som anses for universelle.

Ideerne beskrives under den franske revolution og senere i både marxismen og nazismen - og i islam som videnskabelige og fornuftige.

Fornuften anses i ideologierne som vigtigt instrument. Enhver bør ved brug af fornuften logisk kunne se vigtigheden og nødvendigheden i at gennemføre eller gennemtvunge det fuldkomne samfund. Oplysningstiden havde som forudsætning, at mennesket gennem brug af fornuften automatisk ville nå oplysning og derigennem naturligt nå frem til et lykkeligt samfund. På den tankegang byggede de franske revolutionære videre i udryddelsen af deres modstandere - ikke mindst med nedslagtningen af præster og troende.

Siden byggede både marxismen og det nationale socialistiske tyske arbejderparti (nazismen) videre på denne model. Utopiske samfund forsøgte man at opbygge i Rusland, Sovjet, Cambodja (Polpot-regimet, der henrettede en tredjedel af sin egen befolkning) i Kina under kulturrevolutionen (70 mio. døde) etc. I nyere tid kan man se, at islamistiske stater, som bygger på islamisk lov, bruger samme ord. At Allahs love er videnskabelige, at fornuften tvinger én til det at se, at den islamiske lov sharia er perfekt etc.

Islamiske lykkestater som Iran og tidligere Afghanistan etc. har udryddet alle kritikere med lige så hård hånd, som deres ateistiske pendan-

De islamiske SS-divisioner havde som symbol Muhammeds sværd, et hagekors og et dødningehoved på deres hjelme.

ter marxismen og nazismen gjorde. Læser man islamiske hjemmesider, kan man se, at her prises et perfekt islamisk økonomisk system, en perfekt islamisk videnskab, perfekt islamisk opdragelse, perfekt islamisk musik etc., som i sandhed er en kulturrevolution på linie med den marxistiske, maoistiske og nazistiske kulturrevolution, som søgte at udrydde al anden kultur. Islamisk ideologi som sandhedens ideologi fremgår af følgende blad udgivet af Al-Kailafah:

Den islamiske din som sandhedens ideologi:

„*Khilafah Magasinet* har det formål at opvække muslimerne med Islam og kultivere dem med den islamiske doktrin og islams ahkam (love). Hensigten er, at muslimerne adopterer Islam som et livssystem og arbejder seriøst på at genoprette Khilafahstaten (den islamiske stat baseret på islams lov), hvorved Allahs *din* kommer til at regere.“ (Årg. 1. nr.1. dec. 1994 s.1).

Endvidere: „Al-Khilafah er den stat, der implementerer alle de islamiske love, og hvor muslimerne har autoriteten.“ (Årg. 2. nr. 5-6 1996).

„Og islam forbyder tilstedeværelsen af fremmede styrker (dvs. de vantros symboler på autoritet) i muslimernes områder.“ (Årg. 2. nr. 5-6 1996).

Dette har en lang række konsekvenser. Symboler på „de vantros styrker eller autoritet“ er især politi og domstole, men det kan endog være mere eller mindre offentlige myndigheder som brandvæsen og vandaflæsere etc. Derfor sættes angrebet netop ind på at underminere det „vantro“ offentlige system.

2. DET FULDKOMNE SAMFUNDSYSTEM

Autoritetsprincippet gælder ikke kun i det små; det gælder også systemer og regeringsformer imellem. Islam skal altid have magt over de „vantro“ systemer, så snart muligheden er der. I bladet *Aktuelle Fragen, Zeitschrift für christliche-islamische Begegnung*, skriver M. Salim Abdullah om den islamiske statsteori: „Forordningen går tilbage på den i middelalderen udstedte islamiske statsteori, som indtil i dag ikke er trukket tilbage, ophævet eller erklæret ugyldig.“

Denne statsteori forudsætter inddelingen af samfundet i to klasser af borgere. Den ene, muslimerne, er de egentlige borgere i landet, de andre bliver kun *tolereret* (det er på denne baggrund, islam kalder sig en *tolerant* reli-

gion. red.). De har godt nok en form for livsrum, men deres rettigheder er kun de, som den islamiske stat giver dem. Denne statslige indretning går ud fra en grundlæggende ulighed og forskellig værdi mellem muslimer og „beskyttelsesborgere“, (dvs. de ikke-muslimske borgere, som er tolereret). Således er ud fra denne forudsætning muslimer og ikke-muslimer ikke indehavere af de samme grundrettigheder og grundpligter. De er heller ikke ligestillet overfor loven. Ikke-muslimerne er godt nok ikke helt retsløse. Alligevel bliver de i deres eget land anset for borgere af anden klasse og behandlet efter dette. De skal leve som fremmede i eget land.“ (9. årgang. 1-2. 1989, s. 9).

Ideen om, at islam skal have autoriten overfor og over de vantro, kan gå så langt, at imamer i kvarterer, hvor muslimer får flertal som f.eks. i mange franske forstæder, tilriver sig dele af jurisdiktionen og opretter lokale islamiske domstole, der dømmer efter islamisk lov udenom politiet. På denne måde opstår en stat i staten ligesom i Danmark, hvor imamer opretter juridiske ægteskabskontrakter, medvirker ved fastsættelse af muslimsk medgift og blander sig i juraen på alle tænkelige måder. Autoritetsprincippet kan også vise sig på anden måde: gennem foragt for eller direkte krig mod domstole og politi og foragt for den oprindelige befolkning. Denne krig føres på gaden ved at demoralisere omgivelserne. Hermed opstår et „gadens parlament.“ Områderne ønskes ganske enkelt befriet fra politi i europæiske strukturer. Denne indsats, som er en del af jihad og islams ideologiske kamp, misfortolkes generelt af politikerne som et udslag af almindelig kriminalitet eller et udslag af forvirrede unges opgør med forældregenerationen.

Kampen for autonomi bevirker, at politiet anses som repræsentant for det „ulovlige vantro system“, som ikke må trænge ind på islamiske områder. I Vollsmose bliver politiet ofte overfaldet og har flere gange måttet flygte over hals og hoved. Selv større politistyrker har måttet trække sig tilbage pga. overmagten. På kort tid kan langt over hundrede aggressive anden-generationsindvandrere møde op og med trusler, angreb og stenkast jage ordensmagten ud. Dette er desto mere alvorligt, da brandfolk i området gang på gang lokkes i baghold og angribes med stenkast, så de kun kan arbejde under politibeskyttelse.

Der kendes også stadig flere tilfælde, hvor betjente lokkes i baghold, f.eks. i Kongens Have, hvor muslimske andengenerationsindvandrere lokkede et

par betjente ind i et tæt bevokset område, hvor der ventede en større gruppe, som overfaldt betjentene. Den 07.08.99 lavede 2. generationsindvandrere optøjer ved diskoteker i Haderslev, hvilket betød, at politiet måtte tilkaldes, da bl.a. en lang række biler blev smadret. Da det lykkedes at arrestere nogle få af uomagerne, omringede muslimerne betjentene i bilerne og bombarderede dem med sten, så de var ude af stand til at køre eller forlade deres biler, før der kom yderligere hjælp (EB 08.08.99).

Næsten samtidig blev en politipatrulje i Vollsmose lokket i et baghold, hvor de blev mødt af 20 stenkastende unge, der var opstillet i en kileform, hvilket betød, at de blev omringet. I Gjellerupparken er en gangbro blevet stedet, hvor unge muslimer kan bombardere politibiler på patrulje med sten og tunge genstande, som de lader falde ned på bilerne, når de passerer. Politivogne på Nørrebro angribes jævnlige. På en helt almindelig patrulje fik en patruljevogn en brosten gennem forruden, så en kvindelig betjent blev hårdt såret. Udrykning af patruljekørsel sker derfor kun under ledsagelse af en armeret bil med yderlige 6 kampklædte betjente med hjelme, således at styrken ved almindelig patrulje kommer op på 8 politibetjente.

Ideen, at muslimer altid bør have autoriteten over „det vantrø system“, kan give sig helt groteske udslag, som da en gruppe på 25 muslimer angreb politiet, der var blevet kaldt ud til en alvorlig ulykke i Tåstrup. En fodgænger var blevet påkørt af en bil ved et uheld. Ulykken var så voldsom, at manden døde på stedet. Nogle af de unge muslimer begyndte at rode i den døendes eller dræbtes lommer og nogle af hans ejendele, medens andre overdængede betjentene med kasteskyts og råbte „nazisvin“ og andre ukvemsord. „Den opførsel, vi var ude for, var horribel og helt uacceptabel. Der blev udvist en total mangel på respekt overfor den tragiske ulykke, som netop var sket, og som vi nu engang var sat til at håndtere... Det var utroligt skræmmende. Indvandrerne havde intet at gøre med den ulykke. Deres eneste ærinde var at komme i slagsmål med politiet...“ (EB 15.01.1998).

Også dommere, anklagere og retsbetjente trues og angribes stadig oftere, idet de anses legitime angrebsmål som en del af det system, der skal elimineres. En ikke-muslim kan ikke have autoritet over en muslim, især ikke, hvis den vantrø lovgivning er i modstrid med islamisk lov.

„Vold mod tjenestemand i funktion“ er ved at slå alle rekorder. Medens det tidligere var en sjældenhed, er nu også domstole blevet angrebsmål, da

de repræsenterer „det vantro system“, hvis repræsentanter i mange muslimske blade sammenlignes med hunde, svin og aber, som man ikke skal have respekt for. Et eksempel kan illustrere problemet: I forbindelse med, at to muslimske brødre fik en dom for to forskellige voldtægter, gik familien fysisk og verbalt til angreb på både offer og anklager. De blev overøst med de mest nedværdigende skældsord: racist, luder etc. Døren til retslokalet blev smadret, så anklageren måtte flygte ud af lokalet, og en større politistyrke måtte tilkaldes (BT og EB 08.11.97). Tallet for „vold mod tjenestemand i funktion“ er indenfor de senere år steget fra 700 til 1900 i Danmark.

3. DEN FULDKOMNE LOV

Muslimere siger, at islam ikke kun har en fuldkommen lov. Islam er en fuldkommen lov, da den er nedsendt til menneskeheden. Derfor står den over al anden lov. En muslim kan derfor ikke underordne sig vantro love, da disse ikke på nogen måde er fuldkomne, men er lavet af mennesker. Loven er kernen og symbolet på det fuldkomne islamiske samfund, som er det eneste fuldkomne i verden, da det er guddommeligt.

Derfor kommer islam lynhurtigt i konflikt med andre samfundsgrupper, medmindre disse underkaster sig det islamiske samfund frivilligt. Sker dette ikke, kan det islamiske samfund se sig tvunget til at gennemføre det med magt. Vantro love anses ikke blot som et billede af menneskelig ufuldkommenhed, men også som anordninger, som en muslim ikke må underkaste sig, medmindre han vil forråde Allah. Dette forhold fremgår entydigt af almindelige muslimske skrifter:

Vi kan ikke have respekt for de vantro love

„Vi muslimere accepterer ingen anden orden eller lov end Allahs lov. Allah befaler, at love og anordninger, som anvendes af muslimere, er lig med Koranens forskrifter og love. Staten er en del af religionen (islam), altså et stykke af den.“ (Ummit i Muhammed: *Den islamiske forfatning*, 1993, s. 17-19).

Det er en forbrydelse at følge vantro love

„Kan man forestille sig en muslim, som vil afskaffe Allahs love og i stedet ville indføre forfatninger og love, som er lavet af mennesker, at anbefale disse eller ville foretrække sådanne? En muslim må aldrig begå denne forbrydelse og denne synd og må under ingen omstændigheder komme så langt.“ (Ummit i Muhammed: *Den islamiske forfatning* 1993 s. 78).

Det gælder om at nedbryde de vantros lov

„Det gælder om at nedbryde denne hedenske lov, korrumperet af sadistiske kristne præster... Styrke tilhører udelukkende Allah. Konstitutioner, som skabt af mennesker, har ingen autoritet og ingen sandhed. Ved deres ikke-eksisterende natur må de have den modsatte effekt af det, de står for... Allah har sågar advaret om, at de vantro (danskerne) ikke vil være tilfredsstillet, før de får os til at følge deres livsmønster, som er kuf, bedrag og hykleri... Derfor er der en vital forskel mellem en muslim og en kafir (vantro)... Vi må undgå at blive trælbundet, ydmyget, hånet og til sidst slagtet af disse folk, der er blottet for retfærdighed, fordi de er blottet for lov og har opfundet deres egne love.“ (Fra de danske sufiers hjemmeside: *Islam i dag*).

4. EROBRING AF DE LAVERESTÅENDES LAND

Et særpræg, som indgår i en række af de mest aggressive racistiske ismer er, at den stærke har ret til de lavereståendes land. Den oprindelige racisme, som udsprang af socialdarwinismen og blev overtaget med kyshånd af de nye ideologier, mente, at det var en ret, at de stærke måtte brede sig på de

Erobring kan være to ting. Enten med magt eller gennem massiv indvandring og gennem børnefødsler.

svages bekostning efter devisen: „Struggle for life“ og „Survival for the fittest“. Denne ide blev hurtigt inkorporeret i nazismen og blev en af årsagerne til 2. verdenskrig: Hitler mente således, at den germanske race var den slaviske overlegen og derfor havde ret til at tage jord i Polen og Rusland. Det er ideen om Lebensraum: Paul Johnson skriver ud fra dette i sin Verdenshistorie bd I. s. 157).

„Mens Hitler sad i fængslet i Landsberg, skete der en stor forandring i Tyskland. Hitler registrerede denne omorientering i det opsigtsvækkende 4. kapitel i *Mein Kampf*, hvor han beskriver den „kamp for Lebensraum“, som må føres mod Rusland. „Vi vender vort blik mod Østlandet. Langt om længe afbryder vi førkrigstidens koloni- og handelspolitik og går over til fremtidens jordpolitik - Bodenpolitik.“

Det er samme toner, som lød fra Japan. Også her mente man, at japanere som den stærkeste kraft havde ret til at brede sig på kinesisk område. Her fik ideen endog religiøse undertoner. „De fleste japanere anså territorial ekspansion for et nødvendigt led i Japans indtrængen i den moderne verden. For Japans vedkommende kom tvingende grunde: landets fattigdom, dets næsten totale mangel på naturlige ressourcer og den hastige uimodståelige befolkningstilvækst.

I 1894-95 gik Japan løs på Kina, fratog det Korea, Formosa (Taiwan) og Port Arthur... Japan kunne ikke brødføde sig selv. I 1868 da Japan havde 32 mio. indbyggere, kunne man klare sig med 6. mio. acres dyrket jord, som gav 20 bushels pr. acre. I 1940 var det ved enorm indsats lykkedes at få udbyttet op på 40 bushels på 8 mio. acres. I mellemtiden var gennemsnitsforbruget steget til 5,75 bushels om året, og befolkningen var vokset til 73 mio.“ (Paul Johnson. Verdenshistorie bd. 1. s. 217-19).

Hasjimoto Kingoro skrev i bogen *Henvendelser til unge mænd*: „Der er kun 3 muligheder tilbage for Japan for at undslippe befolkningsoverskuddets pres... udvandring, fremstød på verdensmarkederne og territorial ekspansion“ (W.T.de Bary: *Sources of the Japanese Tradition*, New York 1958, s. 796). Ser vi på den islamiske opfattelse af, hvordan islam bør brede sig over hele verden, bør vi igen vende tilbage til Salim Abdoullahs beskrivelse af den islamiske opfattelse af, hvordan den islamiske opfattelse af, hvordan den islamiske statsteori fungerer: „Denne statsteori forudser dannelsen af et samfund med to klasser af borgere. Den ene, muslimerne, er de egentlige

Et afsnit i den islamiske bevægelse Hamas' vedtægter indskærper, at „kvinden skal føre jihad gennem børnefødsler“ og „kvinden har at opdrage sine børn til jihad, så de bliver en generation af erobrere.“ At kvinder skal opdrage deres børn til en generation af erobrere skriver også den tyrkiske bevægelse IGMG og DMGT, som antalsmæssigt står meget stærkt i Danmark og Tyskland.

borgere i landet, de andre bliver kun tolereret. Der bliver godt nok givet dem et livsrum (ordret: „Lebensraum“), men deres rettigheder er kun de, som islam giver dem. Deres livsrum må begrænses.“

Her udvikles klart ideen, at det er muslimens pligt at få del i nyt Lebensraum, mens ikke-muslimen må afgive sin jord. Dette støttes i islam tilmed ikke kun af menneskeligt begær efter andres land og erhvervelse af bytte, men er et guddommeligt løbuds fra Allah selv: „Er Allahs jord ikke vid nok for jer, at I kan udvandre?“ (Sura 4.97) og „De, som tror og udvandrere og med deres gods og med blod kæmper for Allahs sag, indtager den højeste rang hos Allah, og det er dem, som vil sejre.“ Sura 9.20.

„Han som udvandrere fra sit hjemland for Allahs sag, skal finde talrige tilflugtssteder i landene og stor overflod“ (Sura 4.99). „Påfør dem krig, indtil hedenskaben ikke findes mere, og Allahs religion hersker overalt (Sura 8.39). Islam fremstår her med endnu et kendetegn på, at den er en ideologi

af den aggressive type. Islam fremstår dermed som ekspansiv racisme med Allahs sanktion og med udførlige retningslinier for, hvordan man udvander, erobrer og hvordan man deler byttet.

Fra 1970-2005 er der indvandret 30 mio. muslimer i EU. Politisk søger stærke kræfter (FN og EU) at begrunde en indvandring til EU på 150 mio. fra det islamiske Nordafrika indenfor de næste 25 år. En indvandringsbølge er

i muslimske øjne intet mindre end det endelige erobringstogt, hvor Allah giver den troende muslim de vantros land som gave:

„Sande muslimer forstår sig selv som erobrere. De forlader deres hjemlande for at vinde Europa for islam. Målet er et islamisk land. For at nå målet, må vi følge strategien: „skridt for skridt“. Udvandring er et fundamentalt princip i islam. Udvandring er lig med jihad (hellig krig), at anstrenge sig på Allahs veje... I Islam forlader man sit hjemland for troens skyld, og således er udvandringen ikke kun en pligt, men at være imod udvandringen for troens sag er et forræderi mod det islamiske samfund: Er Allahs jord ikke vid nok for jer, at I kan udvandre?“ (Sura 4.97)... „De, som tror og udvandrer og med deres gods og med blod kæmper for Allahs sag, indtager den højeste rang hos Allah, og det er dem, som vil sejre.“ (Sura 9.20) (Dr. A.M.Naqawii i bladet *Morgendæmringen*, nr.7/8, s. 49.

„Forældre har at opdrage deres børn sådan, at deres børn atter bliver en generation af erobrere“ (*Mille Gazete*. Islamisk tidsskrift for tyrkisktalende. Talerør for IMGT og DMGT-bevægelsen i Danmark med 4-5 moskeer i DK, og 46 kulturforeninger Mertensacker s. 108).

Et læserbrev, Jyllands-Posten modtog i anledning af Muhammed-krisen i januar 2006 formulerer det klart: „I vil blive overvundet og besejret i jeres egne lande og huse. Og I vil altid have frygten for vor religion i jeres hjerter. Vi vil erobre jeres land og gøre jer til slaver og dræbe jer, mens I ligger på jeres knæ og beder om nåde. Men vent og se. Snart vil islam og religionens mægtige, verdensomfattende rige genopstå. Insh'Allah.“ (JP 13.1.2006).

Fresko i basilikaen i Bologna, der placerer Muhammed i Helvede, ønskes ødelagt af Italiens muslimer.

5. ISMERNE ER DEN NY TIDS RACISME

Hvorfor har ismer kostet så mange menneskeliv, så mange krige og lidelser? Hvorfor nåede nazismen at få så stor magt, og hvorfor har ismer kastet verden ud i krige, der kostede millioner livet? Det skyldes først og fremmest ismernes væsen, nemlig deres vilje til ubegrænset magt og ekspansion på menneskers og nabolandes bekostning. Men det skyldtes i lige så høj grad eftergivenhed fra ismernes omverden. De lukkede øjnes politik. „Peace in our time.“ Altid at tænke det bedste. Man foregøgler sig selv, at det hele vil gå godt, og man tillader ikke, at der bliver sagt noget ondt om ismen, for man vil gerne have fred. Derfor ser de blinde helst kun ismens positive sider. Da nazismen stormede frem, så man begejstret på de nye motorveje, dyrevelfærd og ferier for arbejderklassen.

Da kommunismen trængte sig på, valgte den intellektuelle elite kun at se facaden. Her var noget for den lille mand, og alles lykke var indenfor rækkevidde. Mens man lukkede øjnene for det, som andre tydeligt så, måtte millioner dø, fordi man forholdt sig passivt afventende samtidig med, at de intellektuelle og ledende også vendte det blinde øje til. Man lukkede simpelthen øjnene for marxismens drab, aggressivitet og løgnagtighed, for man ville så gerne tænke det gode, for „gode mennesker“ tænker gode tanker. Derfor fik ismerne tid og mulighed for at vokse sig stærke.

I dag er det de samme, som tidligere bukkede og skrabede for marxismen, der bukker og nejer for vor tids isme: Islamismen, der vælter ind over grænserne. De „gode og respektable“ laver love og paragraffer, der forbyder at advare om faren. Advarende røster dømmes som „hatespeech“. Den, som ser faren, har *islamofobi*. Og de gode og respektable har diagnoser parat som på Mellempolkeligt Samvirkes hjemmeside, der diagnosticerer islamofobi ved svedudbrud, rysten, angstanfald, etc. Det er samme motto, som marxismen anvendte: sygdomsdiagnoser kunne gøre kritikeres meninger uskadelige. For hvem lytter til en syg?

Også de, som i vor tid advarer mod den nye fremstormende isme, får påklippet ubehagelige etiketter. Den, som advarer mod ideen om „den lykkelige multikulturalisme“ eller som advarer mod islam, er islamofob eller højreradikal.

Mogens Glistrups snart historiske ord, „at Muslimerne ville komme med deres krumsabler og hugge hovedet af os,“ gav ham en dom efter den den-

gang splinternye racismelov 266b. Men er det forbudt at se ind i fremtiden og advare mod farer, som andre måske ikke kan se endnu? Historisk faktisk ser vi, at islam i bølger med få hundrede års mellemrum har søgt at erobre Europa. Og faktisk er det, at snesevis af muslimske organisationer netop skriver, at det er Europas erobring, de ønsker. Hvorfor må en politiker eller privatperson da ikke sige, at islams ekspansionsforsøg overfor Europa kan eller vil gentage sig, lige så vel som nazismens og marxismens forbry-

Tyske børnehavebørn lærte under nazismen at heile.
I dag opdrages islamiske børnehavebørn til trampe på Dannebrog og kors.

dels kan gentage sig, hvis alle sover? Vor tid er hjemløst af endnu en isme, nemlig utopien, at alle nationer, religioner og folk skal bo sammen i stor fordragelighed, og at folkeslag frit skal kunne vandre over landegrænser og slå sig ned, hvor de vil.

Denne ide om den lykkelige multikulturalisme, hvor alle kulturer og nationaliteter ville kunne slå sig ned og udfolde sig som en lykkens smeltedigel i samme land, var et ideologisk utopia, som dele af eliten drømte om i

slutningen af forrige århundrede. Men også her blev de fremsynede og advarende røster dømt ude. Advarsler mod utopien var forbudt fra begyndelsen af. I 2003 blev tre unge fra Dansk Folkepartis Ungdom, formand Kenneth Kristensen, daværende næstformand Morten Messerschmidt, folketingskandidat Kenneth Pedersen Lambrecht, tidl. hovedbestyrelsesmedlem Per Ulrich Karpf, dømt for i annoncer og på en plakat samt på DFU's hjemmeside, at have skrevet disse ord i foråret 2001: „Massevoldtægter, grov vold, utryghed, tvangsægteskaber, kvindeundertrykkelse, bandekriminalitet: Det er, hvad et multietnisk samfund byder os.“ En profeti om fremtiden!

Men hvem kender fremtiden? Man kan ikke dømmes for at advare mod noget, som ligger i fremtiden. Og hvorfor kan man dømmes for at tale mod multikulturalismen, hvis man i dag tilsvarende næppe kan dømmes for at tale mod marxismen eller nazismen? Men det kunne man engang. Under Danmarks besættelse var det næppe klogt at kritisere nazismen, og i Kina og Sovjet dødsens farligt at ytre kritik af marxismens ulyksaligheder.

Østre Landsret dømte de fire den 9. maj 2003 til 14 dages betinget fængsel for overtrædelse lovens § 266b, inclusive den særligt skærpende stk. 2, der handler om propaganda. Multikulturalismen kunne ikke kritiseres, den er vor tids „hellige ko“. Ingen måtte sige, at det var denne „ubesmittede“ isme, som var skyld i den ny tids bandekriminalitet og voldtægtsepidemi.

Tidligere var Michael Rex, byrådsmedlem i Næstved og amtsrådsmedlem i Storstrøms Amt for DF's landsmøde i Vejle den 16. september 2001 blevet anmeldt af Det radikale Venstre for at have sagt: „Islam er ikke en religion i traditionel forstand. Det er en terrororganisation, som prøver at opnå verdensherredømmet ved vold.“

Han blev frikendt ved byretten i Vejle, men dommen blev anket, og han blev idømt 10 dagbøder á 500 kr. for overtrædelse af racismeparagraffen ved Vestre Landsret den 19. august 2003.

Mogens Camre, medlem af EU-parlamentet for DF, udtalte i Vejle den 16. september 2001: „Alle Vestens lande er infiltreret af muslimer - og nogle af dem taler pænt til os, mens de venter på, at de er mange nok til at få os fjernet.“ Rigsadvokaten ville retsforfølge Camre, men EU-Parlamentet afviste at ophæve hans parlamentariske immunitet. Han blev genvalgt til EU-Parlamentet ved næste valg (Kilder: Ugeskrift for retsvæsen, Infomedia, www.dansksfolkeparti.dk og www.dfu-nettet.dk).

Baggrunden for disse anklager og domme skyldes den ret nye såkaldte racismeparagraf: Straffelovens § 266b: Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed. (Stk. 2 kaldes den „hårde“ racismeparagraf). Et stort plus ved dansk kultur og dansk retsopfattelse - lige fra Jydske Lov til nyere tid - har været det forhold, at alle skulle være lige for loven. Om dette stadig er tilfældet efter indførelsen af §266b, har jeg systematisk undersøgt via en række prøveanmeldelser til politiet.

Danskere og ikke-muslimer er på et lavere stade end dyr:

„Vi har altid betragtet disse som vildledte, beskidte, usle, værre end dyr og som de værste blandt alle skabningerne“ ... „Og, I troende, de vantro er visselig urene“ ... „Allah har ikke fastsat imødekommenhed, respekt, kompromis eller tolerance på dagsordenen overfor ikke-muslimer, som Allah kalder de værste dyr.“ (Fra *Tolerance, fred, dialog og islam.*)

Anmeldelsen til politiet den 6.11.03 blev afvist.

Endnu mere grotesk er afvisningen af den følgende anmeldelse. Bogen, som jeg her citerer, anvendes ved danske moskeer (også i provinsen) som udenadslære i spørge- og svarsektioner. På spørgsmålet, om man må rette sig efter love, som er imod islam, står der:

Svar: At rette sig efter love, som modstrider islam, eller at acceptere dem som noget bedre end islamisk lovgivning, er benægtelse af troen. Og de som ikke dømmes med det, som Allah har åbenbaret, er vantro, dvs. mennesker af en lavere kategori. (*Islams Trosretning. Spørgsmål og svar* s. 32). Samme bog opfordrer til Hellig Krig. Begge anmeldelser blev afvist af Vejle politi 6.11.2003.

Hvor grotesk hele lovgivningen synes at være på det område viser sig i afvisningen af følgende anmeldelse.

I bogen *Den amerikanske kampagne mod islam* skriver forfatteren: „Der er ingen trosfrihed i islam. Den som forlader sin religion, islam, ham skal I dræbe.“ Anmeldelsen til Københavns politi 2001 blev afvist.

For at undersøge, om det ikke kunne være muligt at trænge igennem hos danske politikere, har jeg siden sendt lignende dokumenter til diverse ministre. F.eks. dette til indenrigsminister Birthe Weiss (S): „O, muslim, O, Allahs slave, der er en jøde bag mig, kom og slå ham ihjel.“ - Ministeren ønskede ikke at foretage sig noget. En politianmeldelse var også nytteløs.

Konklusionen må være, at lighed for loven er ophævet, og at racismeparagraffen er groft diskriminerende. Den dømmes danskere for bagateller, mens muslimer øjensynlig kan true og nedværdige andre efter behov. Dermed cementeres den islamiske lovgivnings idé, at ikke-muslimen skal vise respekt og være underdanig overfor den troende (muslim). § 266b virker derfor som islamismens forlængede arm, som har skaffet islam den fornødne respekt og underdanighed fra de vantro - endog med lov i hånd. § 266b har altså ikke blot skadet integrationen og et naturligt forhold mellem danske og muslimske indvandrere, men været med til at cementere afstand, foragt og had. Der er blevet opbygget en herskerklasse, som kan true andre til tavshed, gøre folk underkuede og bange og samtidig fremmet islamisk sprogbrug og ideologi, at den *vanthro* er *hund*, *svin*, *luder*, ja, *på et lavere stade end dyr*. Dette forhold kan næppe genoprettes.

Koloniseringen af nyt land på islams præmisser er nået langt. „Sande muslimer forstår sig selv som erobrere. De forlader deres hjemlande for at vinde Europa for islam. Målet er et islamisk land. For at nå målet, følges strategien: „skridt for skridt“. Udvandring er et fundamentalt princip i islam. Udvandring er lig med jihad, at anstrenge sig på Allahs veje. „De, som tror og udvandrer og med deres gods og med blod kæmper for Allahs sag, indtager den højeste rang hos Allah, og det er dem, som vil sejre.“ Sura 9.20. (Dr. A.M.Naqawi i det islamiske blad *Morgendæmringen* nr.7/8, 1995).

6. RACISMERETORIKKEN SOM POLITISK MISBRUG

Den egentlige racisme i moderne forstand er på en måde et produkt af moderne videnskab. Med biologiens og antropologiens opblomstring sker en inddeling i arter, racer og karakterer. En karakter kan være en koleriker, (vred og hidsig), sangviniker (tar alt let) etc. Racer er negroide, mongolide etc. Det egentlige gennembrud for race- og artsforskningen sker med Darwin. Dette blev hurtigt overført til den politiske arena. Den moderne racisme udviklede sig især gennem darwinismens udløbere, hvor man så menneske-

Af Hensyn til den alvorlige Tid, vi for Tiden er inde i, bedes De venligst om ikke paa nogen som helst Vis at demonstrere eller paa anden Maade virke generende mod de Fremmede.

Af Hensyn til den tyske Inspektion af Lokalet bedes enhver opføre sig korrekt, da det ellers kan have til følge at Forretningen vil blive lukket.

Fra besættelsen 1940-45. Desværre er dette opslag også aktuelt i dag. Der siges igen og igen: I må ikke på nogen måde provokere, lad værd med at virke generende mod de fremmede. Sker der noget, er det jeres skyld.

hedens udvikling, som forløber gennem lavere stader op til de højere. Den 24. nov. 1859 udkom i London 1250 eksemplarer af værket „*On the Origin of Species by Means of Natural Selection or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for life.*“ Darwins teori påvirkede bl.a. antropologiske retninger. Primitiv darwinisme så en udvikling finde sted gennem dyreriget, fra alge til fisk og videre over padder/krybdyr til pattedyr, fortsættende over mongoler/negre og afsluttende med englændere.

Socialdarwinisterne begyndte fra ca. 1890 at redegøre for darwinismens anvendelse af selektionsprincippet som model for social og politisk tænkning. Mongoler (Downs syndrom) og mindreværdige skulle fjernes fra racen for at fremme artens overlevelse. Socialdarwinisterne smeltede franskmænden Joseph Arthur Gobinieaus raceteorier sammen med Mendels berømte arvelære fra det 19. århundrede. Ord som *udvælgelse* og *udrensning* blev faste ord.

Ideerne blev videreudviklet 1920 gennem juristen Karl Binding og neuropatologen Alfred Hoche tanker om fjernelse af liv, som ikke er værd at leve. Genetikere, antropologer, neurologer og psykiatere fulgte trop. To væsentlige elementer træder tydeligt frem: racebiologi og nationaløkonomiske interesser i fællesskab. Afsmitning af denne teori finder vi i nazismen, hvor f.eks. jøder og slaviske folkeslag endnu ikke har nået det højeste udviklingstrin. Hitlers *Mein Kampf* er klart socialdarwinistisk, især i 4. kapitel. (Se i øvrigt Øjvin Foss: *Drab i videnskabens navn.* Århus universitet 1988)

Vigtige træk i socialdarwinismen er, at den stærkere race har ret til at fortrænge den svagere, invadere deres område og kolonisere dette. I kølvan-

det på ungdomsoprøret blev det mode for den nye venstrefløj at kalde alle, som ikke bakkede marxismens revolutionære ideer op, for racister. Ordet „racist“ anvendt som skældsord viste sig at være et effektivt våben overfor politiske modstandere. Det kunne sætte en hvilken som helst modstander skakmat.

Racisme og antiracisme som politisk misbrug blev derfor i kølvandet på indvandringen i stigende grad anvendt som politisk til at stoppe indvandringskritikerne. Hermed kunne man diskriminere, vanære eller desavouere andres politiske holdninger. Brugen af ordet *racist* om en politisk modstander, har efterhånden fordrejet begrebet så meget, at det er ved at miste sin betydning. Men stadig har brugen af dette ord om modstanderen en langt mere diskriminerende og nedværdigende effekt end ord som *fjols*, *dompap* eller *torsk*, idet det taktisk eliminerer den politiske modstanders argumenter og får afsenderen til at fremstå som agtværdig person. Dette kan ske ved yderligere at kalde dem for *rotte*, *hund*, *abe* etc. og skelne mellem personer, som er stuerene og ikke stuerene.

Dermed er de *stuerene* havnet i et dilemma. Uden at tænke over det er man havnet i islams skelnen mellem rene og urene mennesker. Man er hoppet på limpinden og har tilmed været med til at cementere loven om ren og uren gennem særregler, madreger, baderegler etc. Dermed er den politiske antiracisme havnet i den oprindelige urracisme, hvor modstanderne anses som laverestående, havende dyretræk, som i islam, hvor svin er jøder, som Allah som straf har forvandlet til dyr.

Socialdarwinismen lever stadig i dag. Den kan spores i abortproblematikken, fosterdiagnostikken, génforskningen, ideer bag kloning for at skabe et perfekt menneske og i eutanasidebatten, som var utænkelig i årene lige efter krigen. Men det diskuteres ikke, og hvorfor misbruges ordet *racist* til noget helt andet?

Som et modtræk mod nazismens raceteorier udvikledes efter krigen menneskerettighederne. Her garanteres mennesket en lang række rettigheder: samvittighedsfrihed, ytringsfrihed, religionsfrihed etc. Menneskerettighederne har deres udspring i oplysningstiden og den amerikanske uafhængighedserklæring: „Vi anser det for indlysende, at alle mennesker er skabt lige.“ Dette forudsætter en religiøs tanke og ideen om, at alle er skabt i Guds billede (1. Mosebog 1).

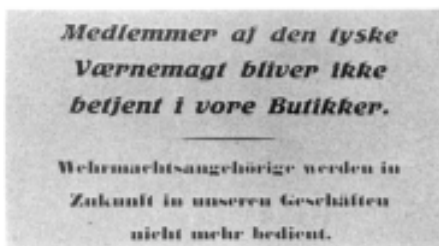
Menneskerettighederne skulle forhindre de overgreb, som bl.a. skete mod jøderne under krigen. Men en væsentlig ting er ikke berørt i menneskerettighederne, nemlig det oprindelige lands ret til at have et land og en kultur.

Dette skyldes evt. USA's historie som et land af indvandrere, der har fortrængt en anden kultur. I de senere år er bevidstheden i stigende grad blevet styrket, at et folk har ret til at forsvare sin kultur. Det indebærer dels, at oprindelige folk og mindre kulturområder får deres egne områder tilbage eller får autonomi (f.eks. samerne), men det må også betyde, at befolkninger, som er i massiv og uhæmmet vækst, ikke kan og må invadere eller okkupere et andet lands område gennem krig eller folkevandring/indvandring eller ved at anfægte det oprindelige lands kultur med henvisning til egne rettigheder.

Racisme er ifølge UNESCO „antisociale overbevisninger og handlinger, der er baseret på den fejlagtige antagelse, at diskrimination grupper imellem er berettiget af biologiske årsager.“ Definitionen svarer til den traditionelle danske definition, nemlig „tro på en bestemt races overlegenhed og medfødte ret til at herske.“ (Politikens Nudansk Ordbog 1977).

Men når racisme med vilje bliver omtolket til noget helt andet, tilskyndet af især „Racismeovervågningscenteret“ i Wien, så går det galt. Centeret udvider begrebet dramatisk, så racisme er „den tro, at race, farve, sprog, religion, nationalitet eller etnisk oprindelse berettiger til foragt for et menneske eller en gruppe mennesker; eller den opfattelse at nogle mennesker eller grupper af mennesker er andre overlegne“ (JP 19./12.2005).

Den danske § 266 b lægger sig tæt op ad dette, at man ikke må tale nedsettende eller diskriminerende overfor en anden gruppe eller tro eller lægge denne for had.“ Det betyder reelt, at når indianere satte sig til modværge

To skifte til brug i et forretningsindue.
Det ene er en logisk følge af det andet

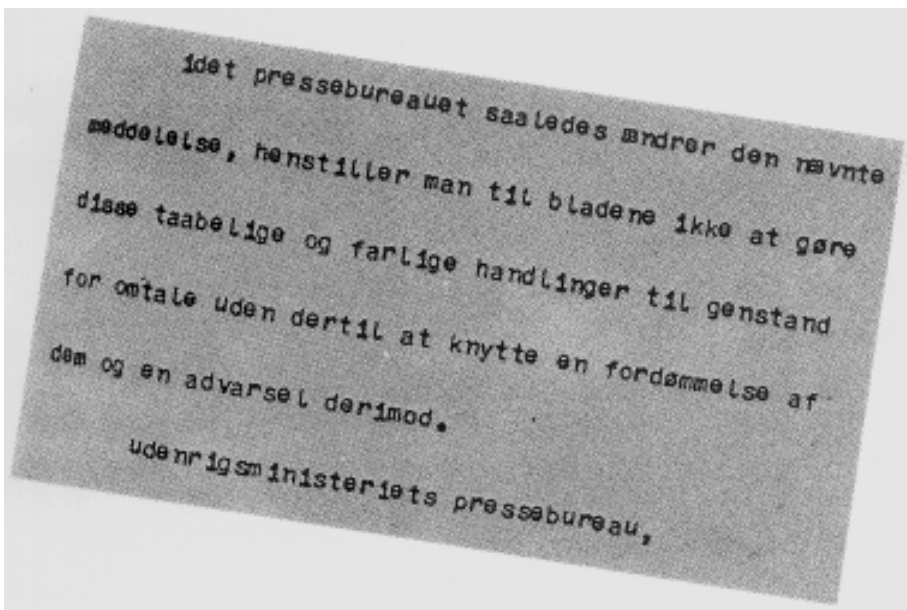
Et sådant opslag lukker også i dag en butik og giver en stor bøde. Gentager historien sig?

mod indvandringen, ville de jævnfør denne paragraf have været racister. Også under 2. verdenskrig lagde de fleste danskere under besættelsen den indtrængende besættelsesmagt for had. Var det racisme? Vor tids utopi - ideen om multikulturalisme - stempler automatisk ethvert folk og ethvert menneske, som værger sig mod en besættelse, som racister. Multikulturalismen mener ikke, at danskerne har ret til deres eget land. Ifølge denne ide skulle så alle ideologier og religioner være lige gode.

Nu formoder og håber jeg, at de fleste nærer foragt for nazismens og marxismes forbrydelser og ideologi. Hvis der skal være fornuft i at skelne mellem godt og ondt, må man også kunne skelne mellem gode og onde religioner og ideologier. Satanisme kan vel næppe være et gode. Men findes der også gode og onde religiøse ledere? Findes der falske eller endog onde profeter? Kan en religion betragtes som god og en anden som ondsindet? Hvad med giftgasguruen fra Tokyo: guru Shoko Hara fra AUM-sekten, som dræbte japanske metrogæster i flæng med giftgas? Eller hvad med profeten Muhammeds folkemord på uskyldige og ubevæbnede jøder, der skulle grave deres egne massegrave i Medina, før de blev halshugget, ligesom profetens salg af de myrdedes enker og børn som slaver, drab på digtere og kritikere, og overfald på og kidnapninger af uskyldige købmand? Dette må vel hos udviklede personer vække til moralsk og etisk modstand.

Når Koranen tilmed siger at „i Muhammed har I et godt forbillede“ (Sura 33.21), så må det vække til etisk foragt. Så er der ikke noget galt med den, som føler afsky, men med det, man føler afsky overfor. Den, som ikke bruger sin moral og forstand til at fælde en dom over et sådant „forbillede“, men foretrækker „peace in our time“, han dømmes sig selv. Som moralsk væsen må man tage afstand fra og kæmpe mod det onde, ellers vil det onde få magten. Det er jo heller ikke forkert at nære foragt for f.eks. menneskeæderreligioner, enkebrændinger eller Satan-dyrkere, der smadrer kirkegårde. Visse ismer må man nære foragt og være kritisk overfor.

Nu afdøde professor i islam, Jes Asmussen, peger på problemet med ismerne, især Koranens og den muslimske lov - sharias - ufravigelighed og evige gyldighed, når det er Allah selv, som siger, at kvinder skal stenes, have halv arveret, halv vidneret, og at vantro er på et stade med dyr. „Når der opstilles paragraffer i Koranetikken, og der sluttelig hævdes: „Så siger Herren,“ så kan man være ganske rolig for, at her foreligger der en forfalskning

Udenrigsministeriets Pressebureau august 1942

Demonstrationer eller andet måtte under krigen ikke omtales. Det må det øjensynligt heller ikke i dag. Fredelige demokrater, der demonstrerer mod den ildevarslende udvikling eller laver underskriftsindsamlinger mm. hænges ud eller forties.

eller i bedste fald en misforståelse. Guds ord er evigt og uforanderligt, men det er en moralkodeks aldrig - ifølge sagens natur kan den ikke være det.

Når Jesus siger: „Du skal elske din næste som dig selv,“ så er det ikke en moralkodeks, men et evigt krav, som hvert menneske i forhold til sin egen tid under eget ansvar må tolke og leve ud fra.“ (Jes Asmussen, *Islam* s. 92). Men Koranen som uforanderlig lovgivning er et problem. Jes Asmussen peger på, at kvinder og børn ifølge Koranen og Allahs ufravigelige ord er lovligt krigsbytte, og at man derfor under delingen i Indien og Pakistan bortførte 60.000 piger og kvinder, ligesom man tidligere havde drænet de kristne områder på Balkan for børn ved at forlange deres førstefødte drenge udleveret som en slags skat kaldet „drengehøst“.

Men disse overgreb var faktisk ikke noget overgreb i forhold til Koranens etik. Men mange menige skammede sig over det, der skete, da muslimer ved Indiens deling tog tusinder af børn og kvinder som krigsbytte, og protesterede mod det, som Allah syntes var helt i orden. „For at sætte sagen på spidsen: hvis mennesker er bedre end Gud, så kan muslimerne hævde, at

Koranen er Guds ord, ellers ikke, for menneskers etik har vist sig at nå højere end det, som Allah slår fast som norm for Adams slægt.“ (Jes Asmusen: *Islam* s. 93).

For muslimer er der ingen tvivl. Koranen er Allahs sidste og fuldkomne ord. Derfor gælder naturligvis inddelingen i ren og uren som ramme for hele samfundet og hele livet, samfundsstrukturen og lovgivningen. Religionsfrihed for en muslim er at kunne følge denne uforanderlige lovgivning også med hensyn til Allahs inddeling i verden i rene og urene skabning og deres vidt forskellige retsstatus, at urene vantro har færre rettigheder end muslimer.

Følger vi racismeovervågningscenteret i Wien, så er fordømmelse eller blot kritik af denne isme lig med racisme. Men i min verden er det delingen af verden og menneskene i rene og urene, som er racisme. I min verden er det den massive kolonisering af Europa og Danmark gennem muslimsk indvandring, som er racisme, en indvandring som vi end ikke må forsvare os imod.

Kolonisering af andres land er genuin racisme, ikke mindst når kolonisateurerne betragter det land, de tager, som Allahs gave, og den oprindelige befolkning som urene og vantro og af mindre værdi. Kolonisateurer kræver respekt og underdanighed. Men hvad nu, hvis befolkningen hverken vil give respekt eller være underdanig? Og hvad om man slet ikke ønsker at give sit land væk til fremmede? Er den som forsvare sit land racist, eller er det den, som koloniserer det?

Stærke kræfter arbejder på at fastholde begrebsforvirringen om, hvad racisme er. Lederen af det danske racismecenter, Niels-Erik Hansen, raser over, at racecenteret i Wien ikke kan få lov til at overvåge europæernes gøren og laden uden at skulle redegøre for, hvad det er, de overvåger. Niels-Erik Hansen ønsker endog den danske repræsentant i centerets ledelse, professor Mads Bryde Andersen, fyret, fordi denne har forlangt at få at vide, hvad de betegner som racisme.

Men hvad er racisme så?

Ser vi bort fra politisk betinget pseudoracisme, har racisme flere af følgende kendetegn:

1) Invasion eller erobring af et område, som bebos af en „mindreværdig“ befolkning. Det behøver i denne sammenhæng ikke at være et militært over-

fald eller en militær besættelse, men kan i lige så høj grad være en invasion gennem massiv indvandring med henblik på kolonisering af nyt land. Koloniseringen kan altså ske uden våben.

En sådan kolonisering må ikke forveksles med almindelig imperialisme, som drejer sig om at vinde økonomiske eller handelsmæssige markeder. Ideen er tværtimod en regulær befolkningsflytning for at kolonisere nye områder dels pga. af overbefolkning og dels pga. religiøse ekspansionskrav.

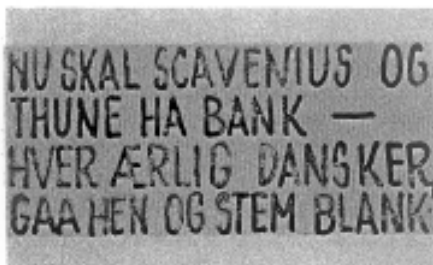
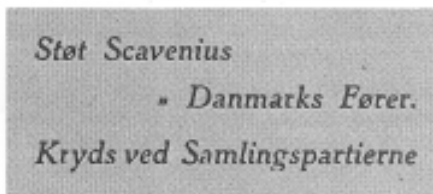
2) Indføring af 2 lovgivninger: en for erobrerne og en anden lovgivning for det erobrede (mindreværdige) folk.

(Et grelt eksempel på et sådant system er milletsystemet, som det osmannisk-tyrkeiske rige indførte i alle nye erobrede - indtil da kristne lande - i Lilleasien, på Balkan og i Europa, og som stadig anvendes i mange muslimske lande i Mellemøsten.) Vi kender det også fra oldtiden, hvor de undervungne folk som slaver var underlagt andre love (f.eks. Hammurabis lov i Babylon).

Forskellig seksuel stilling til især kvinden afhængig af, om hun tilhører den rigtige befolkningsgruppe eller religion. Magtovertagelse gennem fødsler og indvandring med henblik på at bringe den oprindelige befolkning i mindretal.

4) Forsøg på at udrydde „værtslandets“ kultur, samtidig med at den indtrængende part ser ned på dette lands traditioner som mindreværdige.

5) Forsøg på fordrivelse af den oprindelige befolkningsgruppe fra bestemte kvarterer eller et helt område.

To officielle plakater for landsforræderen Scavenius, som støttede besættelsesmagten.
Nederst en løbeseddel fra den illegale presse.

Eksempler fra nyere tid er Kinas invasion og kolonisering af Tibet samtidig med udryddelsen af den tibetanske kultur. Den massive kinesiske indvandring sammen med den snedige politik, at étbarnspolitikken for kinesere ikke gælder for Tibet, har betydet en massiv indvandring af fattige kinesere, som ønsker mange børn. De 6 millioner tibetanere bliver langsomt, men sikkert et mindretal, knap nok tålt i deres eget land.

I anledning af Dalai Lamas besøg i Danmark i maj 2000 blev der foretaget en række interviews. Her var især en samtale med en tibetansk nonne bemærkelsesværdig: „Vi bliver efterhånden en minoritet i vort eget land. De vil have vort land, men ikke det tibetanske folk. Siger vi noget, bliver vi skræmt til tavshed. Vi kan ikke engang stole på vore egne. De ønsker heller ikke, at vi skal kende vor historie, eller vi skal vide noget om vores fortid. De siger, at vores religion står i vejen for vores fremtid, når vi dør bliver vi til jord.“

To centrale sætninger fra det efterfølgende interview med Dalai Lama er lige så væsentlige: „Vi skal huske, at den værste trussel er den statsstøttede indvandring. Politiken er samtidig systematisk at eliminere den tibetanske kulturarv.“ Oprør fra tibetansk side blev massivt slået ned, klostre lukket, kulturen og ytringsfriheden minimeret. Man kan ikke andet end at se klare paralleller til den massive islamiske indvandring til de nordiske lande, hvor modstand og kritik søges stoppet samtidig med, at den lokale kultur og ytringsfrihed søges indskrænket for ikke at støde kolonisatorerne og de islamiske diktaturer, som indvandrerne kommer fra. Men den lokale befolkning er aldrig blevet spurgt, om de ønskede en kolonisering af deres land.

Heller ikke den danske befolkning er blevet spurgt, om de vil forære deres land bort.

Muslimsk løbeseddel med hagekors og bagvaskelse af jøder med bl.a opfordring om boykot af Israel og jødiske forretninger uddelt i Hillerød.

7. FORSVARET FOR ENS LAND OG KULTUR ER EN UKRÆNKELIG RET

Hver kultur har en værdi. Hvert folk har en værdi. Ingen har ret til at invadere eller kolonisere andres jord, land eller kultur. Det unikke i den enkelte kultur er i vor tid langsomt, men desværre for langsomt ved at gå op for nogle faggrupper og intellektuelle. Vedrørende sydamerikanske indianerkulturer søger man i dag i stigende omfang at beskytte disse. En brasiliansk antropolog, som er ansat af den brasilianske regering for at rapportere og forhindre, at „nybyggere“, eventyrere og profithungrende bryder ind i de tilbageværende indianske områder i Amazondeltaet, udtrykker det sådan:

„Enhver kultur er enestående. Ingen udefrakommende har ret til at invadere den eller fortrænge den.“ Men især holder sig aldrig tilbage fra kolonisering af nyt land. Her er det ideen om den stærkes eller ideologiens ubetingede ret, som betyder, at man både må og skal gå ind i andres land. „Allah har lovet jer de vantros jord, ejendom og gods,“ og „er jorden ikke vid og bred nok for jer, at I kan udvandre? - og før krig, indtil hele jorden er Allahs,“ jævnfør Koranen.

Denne ekspansionsidé var en fast del af nazismens idegrundlag og er en lige så fast del af den islamiske ekspansionsidé. Denne ekspansion har gennem 1500 år betydet besættelse af og udryddelse af snesevis af folkeslag. Jord og ejendom blev overtaget af muslimer. Et kendt eksempel er den systematiske udryddelse af det armenske folk i Tyrkiet. Et kristent folk og dets kultur forsvandt. 2 millioner blev udryddet fra 1875-1926.

Da Hitler overtog magten i Tyskland som leder for Tysklands nationale socialistiske parti, havde han lært lektien af islam i det osmanniske rige. Hitler havde set, at ingen i Vesten eller andre steder i verden rørte en finger, da muslimerne udryddede de folkeslag, hvis land de havde erobret og siden systematisk koloniserede: Makedonien, Bulgarien og Armenien. Han mente derfor, at også han kunne gøre det samme: nemlig erhverve nyt land i øst gennem kolonisering af Polen og Rusland og afgøre jødespørgsmålet på samme måde, som det islamiske osmanniske rige havde løst problemet med kalifatets kristne folkeslag.

I mellemkrigsårene slog det tyrkiske folkemords førende mand, Talat, sig ned i Berlin. Her lærte han Hitler lektien. Så det er intet under, at Hitler på Wannseekonferencen henviste til, at ingen ville røre en finger for jøderne,

27 muslimske trossamfund i Danmark har fået overbevist sheik Al-Tantawi, som er et af de vigtigste overhoveder for verdens sunnimuslimer, om at udstede en fatwa mod Danmark. Fatwaen indholder bl.a. boykot af danske varer i hele den muslimske verden. Al-Tatawi residerer ved Al-Azhar universitetet i Kairo, som er islams vigtigste religiøse lærestol.

jævnfør Hitlers ord: „Hvem husker i dag armenierne?“ Hitler roste islam til skyerne og var bedrøvet over, at det tyske folk ikke var muslimsk. Germanerne skulle være benhårde („hart wie Kruppstahl und zäh wie Leder“) og have samme iver efter erobringer som muslimerne og ikke være blødsødne kristne. De kristnes samvittighed anså han for en skadelig pest, der forkrøblede det tyske folk.

Også Hitlers minister og rigsarkitekt, Albert Speer, jamrer i sin selvbiografi

efter løsladelsen fra Spandaufængslet over, at tyskerne ikke var muslimer. For så havde de andre virkelig fået følt germanernes hårdhed.

Hitler havde set, hvad islam kunne og havde lært af det. Linien var lagt. Hele proceduren var gennemprøvet mange gange i det tyrkisk islamiske kalifat. Mærkning af de dødsdømte med særlige gule kendingsmærker, forbud mod at handle og købe, tvangsdeportationer af de oprindelige folkeslag til nye områder, som ikke fandtes, togtransport i kreaturvogne, dødsmarker, udsultning, at ofrene skulle grave massegrave til sig selv, massekremeringer, etc., alt var afprøvet og anvendt effektivt. Ørkenen som udslettelsessted blev hos nazisterne afløst af lejre længst muligt væk. Den almindelige befolkning skulle ikke deltage i myrderierne som i det osmanniske rige, det skulle være udvalgte SS-enheder, der kunne tie. Det var ikke kun de kendte SS-divisioner Leibstandarte og Totenkopf, som var effektive, lige så effektive var Hitlers islamiske SS-divisioner især i udryddelsen af serbere og jøder på Balkan. De islamiske SS-divisioner blev dannet med hjælp fra stormuftien fra Jerusalem, Jassir Arafats onkel og islams 3. højeste gejstlige, som udtalte, at „der er indlysende ligheder mellem islam og nazismen.“

Ismer lærer af hinanden, koncentrationslejre blev anvendt i Sovjetunionen af marxismen, hvor folk skulle tænke sig om og gennem hårdt arbejde nå frem til anger, dvs. tankeaccept af ismen som eneste norm. Disse genopdragelseslejre var og er kendt overalt i marxistiske lande. De „tankens forbrydere“, som ikke lod sig genopdrage, udryddede man. Ideen lånte Hitler.

8. DEN MODERNE RACISME: KOLONISERING AF FREMMED LAND

Ekspansiv racisme med religiøs begrundelse finder vi i dag alene i islam. Da den muslimske befolkning i Libanon som følge af dramatisk høje fødselsprocenter og islamisk indvandring nærmede sig de 50%, greb man til våben. En ødelæggende krig, der lagde landet øde, bragt islam til magten i samfundet.

Europas historie indenfor de sidste 25 år viser en lignende udvikling. Her erobres først kvarterer, så hele bydele. Og når magten er indenfor rækkevidde, udvikler det sig til borgerkrig, først kun i en bydel, siden i hele byer.

At tro, at udvisning af enkelte muslimer eller imamer er nok eller kan ændre eller afværge den kommende trussel om borgerkrig, er en farlig drøm. Undersøgelser i England og Tyskland viser, at helt op mod 60% af den muslimske befolkning ønsker sharialoven indført, og over 50% mener, at vold og trusler overfor *vanthro* er i sin orden (se Rolf Slot-Henriksen: *Hellig Krig, terror eller kolonisering* kap. 12).

De dramatiske begivenheder især i Frankrig og Belgien i 2005 taler et klart sprog. En meningsmåling fra januar 2006 i den britiske avis *Sunday Times* viste, at kun 17% af den engelske befolkning forventer en fredelig sameksistens fremover mellem muslimer og andre i det britiske samfund. En falliterklæring for multikulturalismens ideologiske luftkastel. De fleste ved godt, at ikke alle muslimer er ens. Men klassisk islam har altid været stærkest og er tilmed løbende blevet styrket siden revolutionen i Iran i 1979. En sekularisering af en lovreligion som islam giver ingen mening. For fjerner man loven, er der intet tilbage.

Ideen om erobring er tilmed blevet styrket år for år. Imamer og islamiske trossamfund taler næsten i kor om erobringen af Europa. Nogle taler, som var koloniseringen og erobringen næsten allerede fuldført. Og erobringen belægges med centrale vers fra Koranen endog som hellig pligt og som noget, der belønnes af Allah dels med bytte og økonomisk gevinst her på jorden og med ære og belønning i Paradis. Så selv om flertallet udvandrer af økonomiske årsager, så gives der disse samtidig en appelsin i turbanen gennem en religiøs gevinst, Allahs ros og belønning.

„De, som tror og udvandrer og med deres gods og blod kæmper for Allahs sag, de indtager den højeste rang hos Allah, og de er det, som vil sejre.“

Nogle synes, at Abdul Salam Madsens kommentar i hans Koranoversættelse er grotesk. Men burde man ikke i stedet for at grine se at vågne op og se realiteten i øjnene. Har manden ret, eller er han gal? „Allah vil lade jer arve de vantro huse og deres rigdomme, og Allah vil lade jer arve et land, som I endnu ikke har betrædt, og Allah har magt over alle ting (Sura 33.28). „På den dag skal der blæses i trompeten. Og vi vil forsamle de syndige på den dag, de blåøjede.“ Hans kommentar hertil er følgende: „De blåøjede folk er folkene mod nord og vest, altså europæerne og amerikanerne. Efter 10 århundreders nedgang for islam og opgang for kristenheden vendes forholdet nu om.“ (Borgen, Kbh. 1967).

Den, som ikke lærer af historien, er en tåbe. Mon vi ikke kunne lære af høvding Black Elks tale fra 1876: „Mit land blev solgt... Da jeg blev ældre, forstod jeg, at denne handel ikke var ønsket af vort folk. Men de fik nogle af vore høvdinge til at sætte deres mærke under traktaten. Mon ikke de fleste gjorde det efter at have drukket whisky... Det har jeg hørt. Men jeg ved det naturligvis ikke. Men kun tåber ville sælge deres fædreland til fremmede. Ofte tænker jeg, at det havde været meget bedre, hvis vi havde holdt sammen, og de havde dræbt os alle.“ (John G. Neihardt, *Black Elk taler*, University of Nebraska Presse, 1961, s. 114-15).

Black Elk var en gammel indianer, da professor Neihardt fra Missouris universitet fandt frem til ham august 1930 kort før hans død. Black Elk havde oplevet hele udviklingen, der endte med, at indianerne rejste sig til en alt for sen og håbløs modstand, en krig, som de tabte. Indianerne var da forlængst blevet håbløst underlegne. De havde modtaget de fremmede som venner. Først for sent „åbnedes vore øjne“, men da var mange købt af fjenden.

Indianerne kæmpede nu i stedet indbyrdes imod hinanden. Traktaterne om afgivelse af jord blev ofte underskrevet af ledere, der meget ofte ingen rygdækning havde fra deres befolkninger. Senere dukkede da også utilfredsheden op med voldsom kraft, hvilket man kan se hos de indianske ledere, som foretog en efterrationalisering. De erkendte, hvor galt det var gået, hvad f.eks. senecahøvdingen Red Jackets tale giver udtryk for i sommeren 1805:

„Broder, lyt til, hvad vi siger: Der var en tid, da vore forfædre ejede denne store ø. Deres jord strakte sig fra solens opgang til dens nedgang. Den Store Ånd havde skabt den for os. Han havde skabt dyrene... og spredt dem ud

over landet. Han gjorde det muligt for jorden at lade majs vokse, så vi kunne få brød. Alt dette gjorde han for sine børn, fordi han elskede dem. Hvis vi havde stridigheder om jagtmarkerne, så blev de afgjort uden, at der blev spildt megen blod. Men onde dage kom. Dine forfædre kom over det store vand og landede på denne kyst. De var få. De fandt venner og ikke fjender. De sagde, at de var flygtet fra deres eget land af frygt for ildesindede mænd, og bad om lov til at udøve deres religion. De bad om et lille sted at leve på. Vi havde ondt af dem og gik ind på deres ønske, og de bosatte sig iblandt os. Vi gav dem majs og kød; de gav os gift tilbage.

Nu havde de fundet vores land. Nyhederne spredtes, og flere kom for at bo iblandt os. Alligevel var vi ikke bange for dem. Vi betragtede dem som venner. De kaldet os brødre. Vi troede dem og gav dem større plads. Til sidst var deres antal vokset meget. De ville have mere land, de ville have vores land. Vore øjne åbnedes, og vore sind foruroligedes. Krigen begyndte, og indianere blev købt til at kæmpe mod indianere.“ (cit. „De amerikanske indianeres skrifter og taler rettet til erobrerne 1500-1970“).

Det er det samme, vi ser i dag, når nogle danske politikere bekæmper deres eget folk. Når mænd som Uffe Ellemann Jensen erklærer sig enig med islamisters og rabiater dikaturstateres angreb på Danmark, og Niels Helveg Petersen rakker Danmark og den danske befolkning ned overfor islamiske ekspansive kræfter og diktaturer som Saudi-Arabien.

Samme dag, som Helveg Petersen mødtes med de imamer, der havde fremkaldt en islamisk fatwa mod Danmark og mod danskere og danske virksomheder, blev det allerede dagen efter refereret i den saudiske avis *Al Watan*. Her udtalte han til saudiaraberne, at „der de seneste 5 år har eksisteret et ondsindet angreb imod muslimerne“ og „at disse forsmædelige tegninger imod islam er et led i dette angreb.“ Han tilføjede, at „han forstod muslimernes opførsel og vrede!“ - Altså et par tidligere udenrigsministres accept af ambassade- og flagafbrændinger, boykot, mordtrusler mod danskere og voldshandlingerne mod Danmark.

Kort forinden havde tidligere statsminister Nyrup Rasmussen nærmest ligget på knæ for muslimske udsendinge i Europarlamentet og fordømt sit eget land og folk. Paroler om, at „vi håber på forståelse fra vore muslimske venner“ og opfordring til danskerne om at „finde deres plads med vore nye

muslimske borgere!“ - „Vi skal indrette os, så vi ikke støder vore nye tilrejsende borgere.“ - „Vi fordømmer misbruget af ytringsfriheden i vore medier“ og „opfordrer alle danskere til at optræde sådan, at muslimerne føler sig velkomne som nye danskere i vort land!“ Det minder meget om de toner, som lød i 1940, da flere danske politikere krøb i støvet for nazismen. Det er de samme politiske partier, som kryber for islam i dag.

Den 8. juli 1940 udsendte udenrigsminister Erik Scavenius med regeringens godkendelse en erklæring, der vakte bestyrtelse blandt danskerne. Den som sluttede med disse ord: „Ved de store tyske sejre, der har slået verden med forbavselse og beundring, er en ny tid oprundet i Europa, der vil medføre en nyordning i politisk og økonomisk henseende under Tysklands førerskab. Det vil være Danmarks opgave herunder at finde sin plads i et nødvendigt og gensidigt samarbejde... Danmark håber på at vinde forståelse for sin egenart og for sin traditionelle fredelige politiske og sociale udvikling.“

Det er næsten, som man kan høre ekkoet blandt flere af vor tids politikere, når talen falder på den store og fredselkende religion, islam.

Gentager historien sig?

Henvisninger til internetsider o.a. kilder:

vedrørende **Hvem styrer koloniseringen af Europa** - og hvorfor.
Hjemmesideadresser, der strækker sig over flere linjer herunder, skal betragtes som én sammenhængende adresse uden mellemrum.

- [1] <http://www.wfccorp.org/includes/file2.asp?ID=548>
- [2] <http://www.frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=20504>
- [3] bl.a. De Europæiske Fællesskabers Tidende Nr. C 141/464-465 af 10.06.85
- [4] <http://www.dccd.dk/DCCD/cku.nsf/doc/olafg.hansensspeechjune2005rabat?OpenDocument>
- [5] <http://www.jp.dk/popup:print=3407480>
- [6] bl.a. sure 2:218, 3:195, 4:95-100
- [7] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/index.htm
- [8] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/bd.htm
- [9] <http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=SPEECH/05/171&format=HTML&aged=0&language=en&guiLanguage=en>
- [10] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/conf/bxl/conc_en.htm
- [11] Sure 3:151, 8:60, 9:5
- [12] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/conf/cret/index.htm
- [13] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/conf/naples/index.htm
- [14] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/rsp/index.htm
- [15] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/news/ip05_630.htm
- [16] http://www.unesco.org/culture/culturaldiversity/convention_en.pdf
- [17] DR-TV-text 17.12.05
- [18] <http://www.arabhumanrights.org/unesco/race-declaration78e.html>
- [19] <http://www.religlaw.org/interdocs/docs/cairohrislam1990.htm>
- [20] [http://www.unhchr.ch/huridocda/huridoca.nsf/0/4BFEBE8DA116E9EEC1256CF00031CE80/\\$File/G0311990.doc?OpenElement](http://www.unhchr.ch/huridocda/huridoca.nsf/0/4BFEBE8DA116E9EEC1256CF00031CE80/$File/G0311990.doc?OpenElement)
- [21] <http://www.euromedalex.org/En/AboutUs.htm>
- [22] <http://www.freeworldacademy.com/globalleader/europeanconstitution.htm>
- [23] http://europa.eu.int/comm/external_relations/euromed/euromed_foundation/index.htm
- [24] <http://www.euromedalex.org/en/files/DialoguetoHospitality.pdf>
- [25] <http://www.eu-delegation.org.eg/en/News/189.asp>
- [26] sura 9:7
- [27] sura 9:1
- [28] <http://www.dccd.dk/dccd/cku.nsf/doc/isescoaftale?OpenDocument>
- [29] <http://www.isesco.org.ma/English/presentation/ISESCO/Charter.asp>
- [30] DR-TV-Text 27.12.05

- [31] <http://www.dccd.dk/DCCD/cku.nsf/doc/olafg.hansensspeechjune2005rabat?OpenDocument>
- [32] <http://www.skolemad.kk.dk/Skolemad.aspx>
- [33] DR-TV-text 03.01.06
- [34] <http://www.dccd.dk/images/iome.nsf/doc/protektor?OpenDocument>
- [35] http://www.unesco.de/c_english/arab-europe_dialogue.pdf
- [36] <http://www.nexusmagazine.com/articles/rockefeller.6.html>
- [37] http://www.stoptheftaa.org/artman/publish/article_113.shtml
- [38] <http://www.bilderberg.org/bildhist.htm#The>
- [39] http://en.wikipedia.org/wiki/Council_on_Foreign_Relations
- [40] http://www.cfr.org/publication/8133/council_on_foreign_relations_special_symposium_in_honor_of_david_rockefellers_90th_birthday.html
- [41] http://www.venusproject.com/ethics_in_action/Council_Foreign_Relations.html
- [42] <http://www.mega.nu:8080/ampp/cfr.html>
- [43] http://www.conspiracyarchive.com/NWO/Trilateral_Members.htm
- [44] http://usa-the-republic.com/illuminati/cfr_2.html
- [45] <http://www.sfbayview.com/112404/ucregnts112404.shtml>
- [46] <http://www.bilderberg.org/bildhist.htm#The>
- [47] <http://en.freepedia.org/UN.html>
- [48] <http://newsletter.up.edu.ph/previous/2004sep14.htm>
- [49] <http://arkofhope.org/index.php?module=htmlpages&func=display&pid=3>
- [50] <http://www.arkofhope.org/>
- [51] <http://www.torontofreepress.com/2004/cover121704.htm>
- [52] <http://www.mega.nu:8080/ampp/cfr.html>
- [53] <http://vikingphoenix.com/news/stn/1997/pim9735.htm>
- [54] <http://www.mega.nu:8080/ampp/cfr.html>
- [55] <http://www.newsmax.com/archives/articles/2001/3/9/145415.shtml>
- [56] http://www.stoptheftaa.org/artman/publish/article_113.shtml
- [57] <http://www.jp.dk/udland/artikel:aid=3580092/>
- [58] <http://www.theworldpoliticalforum.org/a1.html>
- [59] <http://www.theworldpoliticalforum.org/files/eventi/Presentation%20by%20Gorby-ING.doc>
- [60] <http://www.newsmax.com/archives/articles/2001/3/9/145415.shtml>
- [61] http://www.gorby.ru/en/rubrs.asp?art_id=24290&rubr_id=307&page=1#
- [62] http://www.gorby.ru/en/rubrs.asp?rubr_id=302
- [63] http://www.gorby.ru/en/rubrs.asp?rubr_id=307
- [64] http://www.gorby.ru/en/rubrs.asp?art_id=24512&rubr_id=305&page=1
- [65] <http://www.freerepublic.com/forum/a3ac8bac0446f.htm>
- [66] <http://www.theworldpoliticalforum.org/a2.php>

- [67] <http://www.gci.ch/docs/PR%20on%20Nonproliferation.doc>
- [68] <http://www.gci.ch/en/about/mission.htm>
- [69] <http://www.shalom-ssnd.de/shalom-erdcharta.htm>
- [70] http://www.thenewamerican.com/tna/2002/11-04-2002/vol18no22_rockefeller.htm
- [71] <http://www.ecouncil.ac.cr/rio5/mar18/gorbachev.html>
- [72] <http://www.eco.freedom.org/el/20051001/teichrib.shtml>
- [73] <http://www.lifesite.net/ldn/2002/sep/02091201.html>
- [74] <http://www.canadafreepress.com/2002/un120902.htm>
- [75] <http://www.bilderberg.org/bildhist.htm> (prof. M. Peters)
- [76] <http://www.mega.nu:8080/ampp/bilderberg.html>
- [77] <http://www.mega.nu:8080/ampp/bilderberg.html>
- [78] http://www.infowars.com/articles/nwo/bilderberg_world_in_palm_of_hands.htm
- [79] <http://www.comprehensivedialogue.org/network.html>
- [80] http://www.iifwp-europe.org/modules.php?op=modload&name=PagEd&file=index&page_id=9&POSTNUKESID=78e187a07b6f6eeace4f6002a4dd1c2a
- [81] <http://www.wfcorp.org/contentpage.asp?ItemId=160&nav=63>
- [82] http://www.global-elite.org/elitewiki/index.php?title=Ford_Foundation
- [83] <http://www.wfcorp.org/Extendedpage.asp?ItemId=730>
- [84] <http://www.wfcorp.org/contentpage.asp?ItemId=904&nav=62>
- [85] <http://www.wfcorp.org/Extendedpage.asp?ItemId=485>
- [86] biskop Jan Lindhardt, Flensborg Avis 17.02.05
- [87] f.eks. sura 9:5
- [88] DA d. 15.12. 05 DR-TV-tekst
- [89] sure 2:221, 3:28, 4:89, 5:51
- [90] sura 9:7-12
- [91] sura 9:7
- [92] Lektor H.O. Hansen, Kbhvn. Universitet, DR-Text-TV 21.08.05
- [93] <http://www.hartford-hwp.com/archives/25a/032.html>
- [94] <http://www.cfr.org/publication/9386/>
- [95] http://www.infowars.com/articles/nwo/bilderberg_group_admits_influence.htm
- [96] <http://www.dccd.dk/DCCD/cku.nsf/doc/olafg.hansensspeechjune2005rabat?OpenDocument>
- [97] Paulus' 2. Tess. Brev, 2:1-12, Åbenbar. 9:17, 13, 17, 18 og 19:20, Matth. 24:10-12 og 37-39

Koranhenvisningerne er hentet i de tyske teologiske fakulteters
 Koraninternetudgave: www.theology.de/koran.htm

Litteraturliste

vedrørende Rolf Slot-Henriksens artikel.

- Asmussen, Jes Peter: „Islam“. Politikens Forlag, København.
- Bluitgen, Kåre: „Koranen og profeten Muhammeds liv“. Forlaget: Høst og Søn 2005.
- Bluitgen, Kåre: „Nye danskere“. Gyldendal 1998.
- Bluitgen, Kåre: „Sig hvad du vil“. Gyldendal 1999.
- Brigadier Gulzar Ahmed: „The Prophets Concept og War“. Delhi 1989.
- Buhl, Frants: „Muhammads liv“. Revideret af Finn Hvidbjerg Hansen. Viborg 1998.
- Capper, Samuel James: „The Haunting Horror in Armenia“. London 1896.
- Din al-Islami aqwi: „Islam is the strongest“. Beirut 1983.
- Eilstrup, Per og Lindeberg, Lars: „De så det ske under besættelsen“. København 1969.
- Esposio, John: „Islam and Politics.“ Syracuse 1987.
- Falaturi, A. og Tworuschka, U.: „A Guide to the Presentation of Islam in School Textbooks“. Published for „The Islamic Scinetific Academy“, Köln, under titlen. „Der Islam im Unterricht“ 1991.
- Fregosi, Paul: „Jihad in the West- Muslim Conquests from the 7th to the 21th Centuries“. New York 1998. Prometheus Books.
- Green, D.F. (har foretaget et udvalg) „Arab Theologians on Jews and Israel“, The Fourth Conference of the Academy of Islamic Research”, Al Azhar, Cairo 1972, Geneve 1974.
- Halckendorff, Elsebeth: „Samme Gud?“ Kolding 2001.
- Heitmeyer, Wilhelm/Müller, Joachim/Schröder, Helmut: „Verlocken der Fundamentalismus. Türkische Jugendliche in Deutschland“. Frankfurt am Main. 1997.
- Hinrichsen, Chris: „Islam integration eller...“. Kolding 1999.
- „Hizb-ut-Tahrir“. London 1996. (Uden forfatternavn).
- Huntinton, Samuel: „Clash of Civilizations“. New York.
- Hughes, Mathew/Mann, Chris: „Hitlers Tyskland“. Værløse 2004
- Izetbegovic, Alija: „The Islamic Declaration“. Kopieret i Bosnien 1970. Eksemplar på Columbia University, New York.
- Johnson, Paul: „Verdenshistorie“. Haslev 1986.
- Kepel, Giles: „Muslim Etreimism in Egypt“. Berkeley 1986.
- Khomeiny, Ayatollah: „Principes, Politiques, Philosophiques, Sociaux & Religieux“. Editions libres Hallier, Paris 1979.
- Khomeiny, Ayatollah: „Islamisk styre“. Oslo 1985.
- Konzelmann, Gerhard: „Den islamiske udfordring“. Gad 1980.
- Lewis, Bernhard: „The Political Language of Islam“. London 1988.
- Mertensacker, Adelgunde: „Muslime erobren Deutschland. Eine Dokumentation“. Lippstadt.1998.

- Paret, Rudi: „Der Koran, Übersetzung“, Kohlhammer Verlag, Stuttgart, Berlin, Köln, Mainz. 1983.
- Paret, Rudi: „Der Koran, Kommentar und Konkordanz“. Samme 1977.
- Pryce - Jones, David: „The closed Circle“. London 1990.
- Putzger, F.W.: „Historischer Weltatlas“. Bielefeldt, Berlin 1968.
- Qutb, Muhammad: „Islam- den misforståede religion“. Alif forlag Danmark 1992. (typisk glorificerende bog for vesterlændinge).
- Slot-Henriksen, Rolf og Cain Geoffrey: „Islam i Norden“. Kolding 1999.
- Slot-Henriksen, Rolf: „Ren - uren - tilladt - forbudt“. Kolding 2000.
- Slot-Henriksen, Rolf: „Korankommentaren“. Kolding 2003
- Slot-Henriksen, Rolf: „Hellig Krig. Terror eller kolonisering“. 2. udgave Kolding 2002.
- Slot-Henriksen, Rolf: „Muslimske ekstremistbevægelser i Danmark“. Nordborg. 2004.
- Slot-Henriksen, Rolf: „Erobring og besættelse“. Nordborg, 2005
- Slot-Henriksen, Rolf: „Tyrkiets folkemord“. Nordborg. 2005
- Spuler-Stegemann: Ursula: „Muslime in Deutschland“. Herder. Freiburg 1998.
- Stolz, Rolf: „Kommt der Islam?“ Herbig Verlag 1997.
- Stolz, Rolf: „Die Mullahs am Rhein“. Herbig 1994
- Taheri, Amir: „The Spirit of Allah“. London 1985.
- Taheri, Amir: „Holy Terror, The Inside Story of Islamic Terrorism“. Hutchinson: London, Melbourne, Auckland, Johannesburg 1987
- Tranholm Mikkelsen, Verner: „Islam“.
- Ümit i Mummad: „Die Islamische Verfassung“, Düsseldorf 1993.
- Uden forfatternavn, forlag etc.: „Islams opfattelse af stat og samfund“. (Postboks 1286).
- Vogt, Kari: „Kommet for å bli“. Oslo 1995.
- Yapp, Nick: „The German Millenium“. Köhneman Verlag. Köln 2000
- Yeors, Pat: „The Decline of Eastern Christianity“.
- Youssef, Michel: „Revolt against Modernity. Muslim Zealots and the West“. London 1986.

I de tilfælde, hvor Rolf Slot-Henriksen angiver et koranvers, er det fra Rudi Paret's videnskabelige oversættelse. Men når koranvers indgår i citater fra danske muslimske blade og bøger, er koranudgaven ukendt, da muslimer gennemgående ikke opgiver denne. Derfor kan versene variere afhængigt af udgaven. red.

Ordforklaring

Apokalypse: Her: Johs. Åbenbaring

Autoritet: Magt over andre

Blasfemi: Gudsbespottelse

Deklaration: Erklæring

Dialog: To ligeværdige taler om og lytter til bestemt emne. Evt. giver begge efter – eller én kapitulerer.

Diskriminering: Negativ forskelsbehandling

Diversitet: Forskellighed

Euro-Mediterranien: EU + 9 arabiske lande + Israel

Forum: Sted, hvor man drøfter

Fatwa: Diktat fra muslimsk retslærd om måden at forholde sig på i en bestemt sag

Globalisering: Forsøg på at gennemføre Én-Verdensstaten

Halal-slagting: Muslimsk halsoverskæring på levende „rent“ dyr under nævnelse af „Allah, Den Største“

Hjernetrust: Mægtig, magtskyg, snedig klike

Intolerance: Skepsis over for Europas islamisering

Identitet: Persons og/eller gruppes selvopfattelse udtrykt ved samme adfærd og holdning gennem længere tid. Sjæl.

Imam: Leder af en moské og bønnen deri

Integration: Sammensmeltning af indvandrere med flertalskulturen

Islamofobi: Angst for islam = „fremmedhad“

Isme: Ideologi

Jahve: Israels Gud

Jurisdiktion: Domsmyndighed, retskreds

Karismatisk: med „udstråling“

Kultur: Det af den enkelte og af samfund frembragte

Kolonisering: Stærk kulturs ran af en svageres land og fjernelse af den oprindelige kultur

Konvertit: En, der har skiftet religion

Konvention: International aftale

Kulturradikale: Georg Brandes' gudløse elever, hvis sigte er at omstyrte den kristne danskhed

Manipulation: At bringe nogen derhen, hvor han ikke vil, uden at han mærker hvordan

Mosaik – efter Moses: Den jødiske tro

Neoliberalisme: Tro på fremskridt med lokkemidlet profit. Globaliseringens redskab.

Oplysningstiden: Tiden ca. 1685-1800. Oprør mod den Katolske Kirke og tro på fornuften

Parallelsamfund: Kulturer, som lever uforeneligt side om side

Rabbiner: Jødisk præst ved en synagoge

Racisme: Slem kulturradikalt ord, der i dag dækker al kritik mod islams fremtrængen

Sharia: Allahs uanfægtelige lov, udtrykt i Koranen, Muhammeds liv og meninger, anekdoter og af retslærde.

Socialdarwinisme: Neoliberalistisk tro på, at de stærkeste overlever økonomisk. Modarbejder velfærdsstat.

Stereotypi: Forstokket, vanemæssig holdning og adfærd

Bøger om Islam:

Halckendorff, Elsebeth: »**Samme Gud?**«

Kolding 2001

Er den kristne Gud og islams Gud den samme? kr. 99,-

Slot-Henriksen, Rolf: »**Korankommentaren**«

Kolding 2002

Koranens indhold, tilblivelse, tolkning
og afhængighed af Bibelen og gnostiske skrifter. kr. 199,-

Slot-Henriksen, Rolf: »**Hellig krig - terror eller kolonisering**«

2. udgave. Kolding 2002

Hellig krig, terror eller kolonisering?
En belysning af begrebet jihad. kr. 199,-

Slot-Henriksen, Rolf: »**Ren - uren - tilladt - forbudt**«

Kolding 2000

Islams renheds- og spiseskikke og konsekvenserne for samfundet.
Hvor kommer de fra? Hvilken betydning har de,
og hvorfor gør Jesus op med dem? kr. 60,-

Slot-Henriksen, Rolf og Cain Geoffrey: »**Islam i Norden**«

Kolding 1999

Dokumenter og materiale bl.a. til undervisningsbrug. kr. 50,-

Jens Lintrup og Jørgen Clausen: »**Grænser for Indvandring**«

Kolding 2002

En antologi. kr. 199,-

Slot-Henriksen, Rolf: »**Muslimske Ekstremistbevægelser**«

Nordborg 2004

Systematisk gennemgang af muslimske ekstremistbevægelser
i Danmark.
Hvorfor trykker muslimske bevægelser Hitlers *Mein Kampf*? kr. 199,-

Slot-Henriksen, Rolf: »Erobring og besættelse«

Nordborg 2005

„At få børn er meget vigtigt for, at vi kan indtage landet.
Det sker gennem børnefødsler, og socialkontoret betaler jo.
Sande muslimer forstår sig selv som erobrere.“

kr. 199,-

Slot-Henriksen, Rolf: »Tyrkiets folkemord«

Nordborg 2005

Beretningen om folkemordet på 2,5 mio. armenierne i
tidsrummet 1876-1955.

Sagen, som koster tyrkiske journalister 10 års streng
fængselsstraf at omtale i vore dage.

kr. 80,-

Der er andre priser for medlemmer af Dansk Kultur
- spørg ved bestilling! Porto og ekspedition skal påregnes.

Bestilles hos

Jørgen Clausen

Egedalvej 19

6100 Haderslev

tlf. 74 57 62 70

eller på mail:

rcsh@km.dk

Undervisningshæfte: Tema: Racisme og diskrimination

kr. 50,-

Klassesæt pr. stk

kr. 25,-

Hvem er Foreningen Dansk Kultur?

Ifølge foreningens vedtægter ønsker vi at værne om den danske kultur på grundlag af vore kristne værdier.

Endvidere ønsker vi at styrke sproget og værne om demokrati, ytringsfrihed, ligeværdighed mellem kønnene og Grundloven af 1953.

Bliv medlem ved at kontakte os på tlf. 75 81 67 50
eller ved at udskrive tilmeldingsblanket fra hjemmesiden.

Medlemskab koster:

kr. 225 for enlige

kr. 325 for ægtepar

kr. 175 for studerende og pensionister

kr. 225 for pensionistægtepar

Gaver kan indbetales på giro 1-688-7250

Foreningens hjemmeside: www.danskkultur.dk

Se også hjemmesiden: www.islaminfo.dk

Copenhagen, 2007